

1. ZAHRANIČNÍ ZKUŠENOSTI

V této kapitole je uveden výstup z rešerše zahraniční literatury. Představeny jsou zkušenosti, zásady a názory na témata, která souvisí s oblastmi řešení projektu, k němuž náleží tento dokument, a které je možné využít k aplikaci v ČR.

Jedná se nejprve o řešení zpoždění vlaků a na to navazující zachování nebo nezachování přípojí. Následuje podkapitola věnovaná obecným zásadám směřujícím ke zvýšení atraktivity železničních tratí. Další část je zaměřena na stavební a konstrukční prvky železničních stanic a zastávek – nástupiště, dispoziční uspořádání, poskytované služby cestujícím a propojení s infrastrukturou ostatních druhů dopravy.

1.1 Zpoždění

Jakákoliv mimořádnost v provozu veřejné hromadné dopravy (zejm. železniční), která vede k nedodržení jízdního řádu, způsobuje komplikace, a to jak na straně uživatelů služby VHD, tak na straně dopravce a řízení provozu. Cestujícím se nabourává jejich denní program, dopravci se rozvazují přípoje a oběhy vozidel a řízení provozu se nedostává kapacity infrastruktury. Zvláště opakující se zpoždění velmi narušuje důvěru cestujících ve spolehlivost systému VHD, a proto je potřeba se co nejvíce snažit, aby jednak ke zpoždění nedošlo (preventivní opatření), a jednak aby při jeho vzniku bylo eliminováno co nejdříve s co nejmenšími důsledky. Toho lze docílit opatřeními k zabezpečení co nejvyšší spolehlivosti jednotlivých součástí železniční dopravy (vozidla, dopravní cesta apod.), vložím určitých rezerv do grafikonu (doba obratu, pobyt ve stanicích, přestupní doby), vytvořením provozních i technických záloh (vozidla, napájení trolejového vedení z obou jeho konců) a zpracováním krizových plánů pro řešení nejčastějších nebo nejzávažnějších mimořádností.

1.1.1 Příčiny a druhy zpoždění

Obyčejně se považuje odchylka od jízdního řádu do tří minut za přesnost, vše co tuto hranici překračuje za zpoždění. Prvním předpokladem pro přesnou obsluhu jsou realistické jízdní řády, tzn. že obsahují jízdní doby s dostatečnými časovými rezervami, aby bylo možné vyrovnat určité nevyhnutelné výkyvy, a nenechají se rozkolísat nepatrnými odchylkami od teoretického jízdního řádu.

Zpoždění mohou náhle vzniknout:

- na straně dopravce: prodloužené doby na výměnu cestujících (např. neočekávaně silný nápor cestujících, nástup a výstup cestujících s jízdními koly nebo vozíčkářů), poškozená vozidla (např. nedostatečnou údržbou nebo nedostatečným otestováním nově pořízené techniky), čekání na přípoje;
- na straně podniku provozujícího infrastrukturu: poruchy výhybek nebo zabezpečovacího zařízení, poškození kolejí a trakčního vedení – spojeno s úseky tratí s pomalou jízdou;
- u třetích osob: případy sebevražd, ohrožení bombovým útokem a zejm. u tramvají a městské dráhy překážky způsobené silničním provozem obecně;
- z vyšší moci: důsledky nepřízně počasí, olejový film na kolejích.

Zpoždění lze ale také delší dobu předvídat, zpravidla kvůli velkým stavebním pracím, které vedou k uzavření celých úseků kolejí, resp. tratí (výluky) a kvůli nimž musejí být zřízeny buď větší objízdné trasy nebo náhradní autobusová doprava (někdy se mluví

o pozastaveném provozu). Stojí za zmínku také vyřazení z provozu vozidel celé konstrukční řady, například kvůli náhle zjištěnému bezpečnostními nedostatku. Jestliže mohou jet nasazená náhradní vozidla jen nižší rychlostí, nutí to k sestavení nových jízdních řádů, aniž by se daly zajistit všechny dosavadní přípoje.

Náhle vzniklé zpoždění bez nutných protipatření se řadí podle německých pramenů vzestupně:

- do 10 minut: cestující nemohou být informováni
- do 15 minut: cestující budou zpraveni o předpokládané době čekání
- o něco málo déle: k dispozici je místo pro krácení času (obchody apod.)

V jiném případě je třeba nabídnout prostředky k další dopravě (odkaz na existující spojení také jiných dopravců, nasazení náhradních vozidel, nabídka operativně zavedených vlaků) nebo další služby (např. poukázky na využití určitých služeb – stravování – příp. alespoň na slevu na takovéto služby). Kombinace zmírnění újmy (např. přidaná nabídka jako přenocování a poukázka) jsou vhodné tam, kde zajištění náhradního vozidla nebo operativně zavedených vlaků vyžaduje delší čas. Podobně to platí pro případy velkých zbývajících úseků cesty, pokud z provozně-ekonomických důvodů namísto operativně zavedených vlaků poukážeme na následující nabídku linkové dopravy, a to i přes překročení mezních hodnot čekání. Od popsanych povinností by se mělo ustoupit jen za okolností, které byly vyvolány třetími osobami nebo vyšší mocí, a i to jen omezeně.

1.1.2 Ztráta přípojů

Značné množství přepravy ve veřejné hromadné dopravě je vlastně část přepravního řetězce, takže je spojeno s přestupováním. Přitom zpoždění často způsobují ztrátu přípoje se zřetelným prodloužením cestovní doby, což může být hlavním kritériem pro výběr dopravního prostředku účastníků dopravy.

Je proto potřeba nejprve vytvořit definici o tom, co se rozumí pod pravidelnými / plánovanými přípoji: „Přípoje jsou prostorově a časově vzájemně se určující spojení více jízd, u kterých cestující mohou pokračovat ve své cestě po zdolání nutných přestupních cest a odpovídajících přestupních časů v rámci přiměřených čekacích dob podmíněných přípojem.“ [7]¹

Dále je pro případ poruchy třeba ujasnit, co lze vůbec obhájit s ohledem na tranzitní cestující (ve vozidle přípoje) a přistupující po cestě u čekacích dob vozidel, resp. dohod o čekacích dobách, a kdo pak nese zodpovědnost za další dopravu přestupujících, když nemohl být zajištěn přípoj. Doporučení z tohoto pohledu uvádí [7]:

- Ve prospěch vlastního image se v podniku, který zajišťuje přípoj, upřednostní přesnost před zajištěním přípoje.
- Za další přepravu přestupujících je odpovědný zpožděný subjekt zajišťující odvoz.

Mezi těmito „požadavky“ se čistě z právních důvodů nabízí kategorizovat přípoje a toto zřetelně uvést ve veřejných jízdních řádech:

- *Kategorie 1:* zajištěný přípoj (přípoj bude pozdržen nebo zajištěna další doprava prostřednictvím přidaných spojů nebo jiným způsobem – např. vozy taxi)

---

¹ Především starší cestující si nepřejí příliš těsné přestupní časy.

- *Kategorie 2:* limitovaný přípoj (přípoj bude zajištěn jen do uvedené doby zpoždění spoje přivázejícího cestující, aniž by byla nabídnuta další doprava jinými způsoby)
- *Kategorie 3:* předpokládaný přípoj (přípoj se uskuteční jen při pravidelném provozu – dodržování jízdního řádu, protože kvůli povinným provozním podmínkám – např. prodloužené obsazení koleje je možné jen omezeně – nemůže být přípoj zdržován)
- *Kategorie 4:* nepředpokládaný přípoj (čas na přestup je tak krátký, že se přípoj dá stihnout jen při zpoždění vozidla přípoje)

Pokud by se plošně používalo toto rozdělení, mohli by se podle toho jednak cestující přesně zařídit, a jednak by si dopravci mohli zcela jistě ušetřit nemilé konfrontace se svými zákazníky.

1.1.3 Význam informování cestujících

V případě poruchy očekává cestující včasné a vyčerpávající informace o příčině a trvání zpoždění a také pokyny, které mu v konkrétním případě pomohou dostat se blíže k cíli své cesty. Stále znovu ale kvůli tomuto dochází ke stížnostem dotčených osob. Způsoby přenosu informací k cestujícím jsou rozličné, ale v případě mimořádností je nutné zajistit, aby se příslušná zpráva dostala opravdu ke každé dotčené osobě. Nelze proto spoléhat na to, že cestující si bude sám a automaticky shánět informace. Proto je nejspolehlivější vlakový nebo staniční rozhlas a především osobní kontakt personálu dopravce s jeho zákazníky – vlaková četa v takovýchto případech hraje nezastupitelnou roli.

Jen 53 % Němců nad 14 let používalo podle Spolkového statistického úřadu v roce 2004 internet, mezi nimi ve skupině lidí nad 65 let dokonce jen 11 %, protože většinou nemají k dispozici počítač nebo jim chybí nutné znalosti pro zacházení s ním. Tato cestovní klientela je tedy pořád odkázána na linkové a knižní jízdní řády a informace v papírové – hmotné podobě.

1.1.4 Garance a omezení rizik

Principiálně je nejlepší ochranou před nadměrnými garancemi cestujícím obsluha spolehlivá za všech okolností, za kterou nejsou spoluzodpovědní jen přímí partneři cestujících – dopravci, nýbrž také provozovatelé infrastruktury.

Nové jsou tedy podle [7] dva požadavky:

- Dopravcům musí být při zpřísnění ochrany spotřebitele právně umožněno převést poskytnuté záruky na původce zpoždění.
- Do budoucna nechat vyšší provozní náklady, např. kvůli delším objížďkám a NAD, uhradit investora stavebních prací. To předpokládá už od počátku zahrnout očekávané částky do stavebních nákladů, což by zase mohlo přimět investora, resp. projektanta a stavební firmu, ke kratším výlukám.

1.2 Zvýšení atraktivity regionálních železničních tratí

Nemá smysl udržovat v provozu železniční tratě (traťové úseky), které nejsou plnohodnotnou součástí systému VHD, příp. nemají jiný důležitý význam (strategický, nákladní doprava) – to je pak ekonomicky i celospolečensky výhodnější takovou trať nahradit cyklostezkou. Fakt, že v současnosti nejsou na určitém úseku využívány ani řídce nasazené vlaky, ještě neznamená, že trať je jednoznačně určena k zániku. V této podkapitole jsou proto naznačeny návrhy a zkušenosti se zvýšením atraktivity tratí především z Německa podle [7].

1.2.1 Možnosti zvýšení atraktivity regionálních tratí

Klademe-li nejprve důraz na snížení nákladů na provoz trati, je třeba uvážit zavedení především následujících opatření:

- Základní sanaci železničního svršku a spodku a následné nasazení moderní techniky pro zabezpečení úrovnových přejezdů alespoň tam, kde by s ohledem na vedení trasy byly možné vyšší rychlosti.
- Zavedení zjednodušeného provozního postupu a ekonomicky výhodnější techniky pro snížení vysokých personálních nákladů. Úkoly v dopravní oblasti, doposud plněné místními provozními zaměstnanci, by měly být z větší části nahrazeny dálkovým řízením, moderní zabezpečovací a sdělovací technikou (s minimálními nároky na její stacionární část na trati) a moderními prostředky pro komunikaci s cestujícími (automaty apod.).
- Univerzální nasazení zaměstnanců, obzvláště strojvůdců, analogicky podle nestátních železnic, např. v nákladní dopravě a opravárenském úseku.
- Použití motorových jednotek vyvinutých pro speciální provozní požadavky regionálních tratí.

Přístupy pro další zachování regionálních tratí, které zde byly hrubě nastíněny, se zaměřují hlavně na osobní dopravu.

U všech snah o snížení nákladů se nesmí ztrácet ze zřetele potřeba zákazníků, aby se poptávka dala stabilizovat a pokud možno zvýšit. K atraktivnímu a vůči zákazníkům přátelskému provozu patří:

- Integrace služeb železniční přepravy s ohledem na strukturu nabídky a tarif do jednoho regionálního obslužného systému zahrnujícího všechny druhy veřejné dopravy (diferencovaný model obsluhy). Na základě ztrát, jež vznikají v důsledku propojení tarifem, existují vůči zakládání celoplošných dopravních spojení ve venkovských oblastech – zvláště v nových spolkových zemích – stále ještě poměrně velké výhrady.
- Další zvyšování dostupnosti dopravního systému na regionálních dráhách prostřednictvím dostatečné hustoty nabízených spojů ve slabých dopravních časech (večer a o víkendech). Zavedení odpovídajících struktur nabídky ve vybraných oblastech (např. „rýnsko-falcký-takt“) a systémů přípojů pokud možno s plošnou obsluhou (sběrná taxi na zavolání, příměstské autobusy atd.) mělo pozitivní účinky.
- Zlepšení služeb uvnitř a vně vlaku, např.:
  - renovace staničních budov a jejich okolí, např. na náklady komunálních územně-správních celků (partnerské financování)
  - zjednodušení vstupu na nástupiště pomocí stavebních doplňků (rampy, výtahy) nejen pro cestující s omezenou pohyblivostí
  - podstatné zlepšení podávání informací cestujícím na lehce srozumitelných letácích s jízdním řádem zdarma rozdáváných v každé zastávce a zřízení oblastních dopravních informačních středisek
  - zabezpečení kompletní nabídky služeb železnice (prodej jízdenek, přeprava zavazadel, informace) také na venkově alespoň prostřednictvím odpovídajících organizací (pošta, cestovní kanceláře, komunální správy)
  - profesionálně prováděný marketing zaměřený na životní prostředí, obzvláště osobní železniční přepravu

Při plánování nových obytných a průmyslových oblastí je naprosto zásadní zohlednit výhodnou polohu s již existujícími železničními stanicemi, resp. atraktivními linkami veřejné hromadné dopravy. Tam, kde se lze k již existujícím stanicím z hlavních sídelních oblastí

dostat jen po delších pěších cestách, je třeba prověřit, zda by s vyhlídkou na více cestujících nestálo za to stávající stanice posunout, nebo dokonce zřídit navíc novou stanici, pokud nenabízejí hospodárnější řešení speciální dopravní napájecí systémy (až po sběrná taxi na zavolání).

Za zmínku stojí: Regionální trať Kaarst – Düsseldorf hl. n. – Mettmann, obsluhovaná od 26.09.1999 firmou Regiobahn Kaarst – Mettmann GmbH, vykazovala až k 28.05.2000 u 30minutového taktu 4 000 cestujících denně. Od té doby, co přepravuje cestující ve 20minutovém taktu, bylo napočítáno koncem roku 2003 denně 18 000 cestujících!

V první polovině roku 2004 bylo v regionální dopravě Německých drah dosaženo přepravního výkonu 18,5 mld. oskm. To bylo 54,5 % celkového přepravního výkonu osobní dopravy Německých drah.

1.2.2 Kategorizace regionálních tratí v Německu pro potřeby jejich modernizace

Rozdělení regionálních tratí v Německu

V modernizační koncepci železniční sítě DB AG se rozdělují regionální tratě do různých typů a jsou jim přiřazeny nutné řídicí a zabezpečovací techniky. Rozdělení tratí vychází přitom z různých provozních zatížení a druhů vlaků na nich provozovaných:

- *Významné regionální tratě:* Hlavní tratě s nejvyššími rychlostmi mezi 100 km/h a 160 km/h. Regionální tratě a regionální rychlíky s různými rychlostmi. Nákladní doprava a projíždějící (tranzitní) vlaky jsou možné. Technika elektronických stavědel.
- *Tratě regionální / hlavní nevlastněné Německými dráhami:* Rychlosti do 120 km/h. Jen jeden druh vlaků (např. regionální linka, jejíž spoje staví na každé zastávce). Obsluha nákladní dopravou v malém rozsahu možná. Zjednodušené technické požadavky na konstrukci koleje a zabezpečovací systém. Hlášení volné koleje nebo kontrola celistvosti vlaku nutné. Elektronická stavědla pro řízení provozu vlaků nebo zjednodušená technika elektronických stavědel.
- *Regionální tratě s provozním dispečinkem:* Rychlosti do 80 km/h. Všechny vlaky zastavují na všech zastávkách. K dispozici není žádné automatické traťové zabezpečovací zařízení. Signalizovaný provoz s řízením vlaků je k dispozici nebo je třeba o něj usilovat.
- *Přípojná trať jednostranně zaústěná do železniční sítě:* Jednostranně připojené tratě, na kterých je provozován vždy jen jeden vlak. Je třeba technicky vyloučit jízdu dalšího vlaku.

Profil zatížení jednokolejných železničních tratí

K posouzení železničního provozu na jednokolejných železničních tratích a pro výběr vhodného způsobu provozu předložil Výbor pro železniční provoz Spolku německých dopravců návrh na výpočet tzv. zatížení trati v určitém místě (řezu). Bodové hodnocení vychází z Tab. 1.1 a provádí se tak, že se v ní vyplní počet měrných jednotek u každé položky, ten se následně vynásobí příslušným oceňovacím faktorem a tyto součiny se na závěr sečtou za všechny položky. Tím lze pro každou trať – tj. úsek, který spravuje jeden dispečer nebo dozorcí dopravy – hodnotícími faktory zjistit skutečný stav a trať přiřadit jedné ze tří úrovní zatížení v řezu včetně nevhodnějšího způsobu provozu:

- slabé zatížení (do 10 000 bodů): taktový grafikon s pevnými body křížení (dva vlaky)
- mírné zatížení (8 000 až 20 000 bodů): signalizovaný provoz s řízením vlaků
- silné zatížení (nad 18 000 bodů): automatické traťové zabezpečovací zařízení

Tab. 1.1 – Ohodnocení zatížení tratě

pol. č.	název položky	jednotka	oceňovací faktor za jednotku
<i>Infrastruktura a vozový park</i>			
1	železniční stanice	počet	100
2	brzdící procenta		2 000
3	podíl úseků s nedostatečnou zábrzdou vzdáleností	%	20
<i>Provoz</i>			
4	denní počet provozovaných vlaků dle GVD	vl/den	20
5	počet provozovaných vlaků dle GVD ve špičkové hodině	vl/h	500
6	počet mimořádných vlaků v průměrném roce	vl/den	100
7	počet křížování a předjíždění vlaků	počet/den	40
8	počet křížování a předjíždění vlaků ve špičkové hodině	počet/h	200
9	počet přeložení křížování v průměrném roce	počet/den	40
10	křížování vzniklé navíc kvůli mimořádným vlakům v průměrném roce	počet/den	80
<i>Personální vytížení</i>			
11	počet hlášení dispečera nebo výpravčího ve špičkové hodině	počet/h	40
12	počet hlášení od nejvíce zatížených strojvedoucích ve špičkové hodině	počet/h	40
13	podíl ostatních činností dispečerů nebo výpravčích, které nejsou přímo nezbytné k provedení činností popsaných v bodech 4 až 10 během jízdy vlaků při sledování trati a přitom slouží k zabezpečení provozu	%	24
14	podíl práce u nejvíce zatížených strojvedoucích během doby výkonu služby, které přímo nesouvisí s provozem	%	48

1.3 Nástupiště na železničních tratích

Z hlediska osobní dopravy jsou klíčovou součástí železniční spodku ve stanicích a na zastávkách nástupiště, tj. plochy určené pro nástup do vlaků a pro výstup z vlaků. Jejich parametry (šířka, výška nástupní hrany nad TK), přístup na ně (bezbariérovost) a vybavení jsou důležité pro atraktivitu osobní železniční dopravy z hlediska cestujícího. Zároveň jsou jejich charakteristiky a dispozice v kolejišti stanice významné pro provozovatele trati (investiční a provozní náklady, organizace provozu) i dopravce (rychlost výměny cestujících).

Následující část dokumentu předkládá postřehy a doporučení pro umístění a parametry nástupišť na železničních tratích v Německu (dle [6] a [8]) a Velké Británii (dle [3]).

1.3.1 Nástupiště na železničních tratích v Německu

Technické možnosti usnadnění nástupu a výstupu cestujících

Nastupování a vystupování se podstatně zjednoduší a urychlí, když budou nástupiště a podlaha vozidla v oblasti nástupu na stejné nebo téměř stejné úrovni, jako je tomu zpravidla u městské rychlodráhy s vlastním drážním tělesem. S ohledem na cestující s omezenou mobilitou by měla být ovšem také spára mezi nástupní plošinou a hranou nástupiště –

s přihlédnutím k přípustné míře pro obrys vozidla a průjezdný průřez – co možná nejmenší, aby bezbariérovost vyžadovaná drážními předpisy EBO byla skutečně splněna, zvláště když rychlé a bezpečné střídání cestujících podstatným způsobem přispěje k výkonnosti železnice.

Z geometrie koleje a vozidla vyplývá, že mezera mezi hranami nástupiště položeného v oblouku koleje a nástupní plošinou je o to menší, o co blíže leží nástupní zóny v oblasti dvojkolí, resp. otočné čepy podvozku od podvozků, a naopak. Podle polohy nástupišť ve vnitřním nebo vnějším oblouku vznikají proto největší šířky mezer na koncích vozidel, resp. v jejich středu. S předpisy o nastupování asi ve třetině vozu se však dá tento problém zmírnit. Velké šířky mezer mohou vyloučit použití automatizovaných procesů vypravení.

Řešením pro zlepšení situace ve stávající železniční síti je přemostění horizontální mezery k hraně nástupiště nástupní lištou připevněnou ve výšce nástupní plošiny venku na vozidle nebo zřízením pohyblivých vysouvacích nebo sklápěcích stupňů, což je efektivnější. Ty musejí být během jízdy zavřeny a smějí přesáhnout obrys vozidla pouze v klidovém stavu vozidla na hranách nástupiště schválených pro daný typ vozidla, ale nesmějí se dotknout hrany nástupiště. Naproti tomu smějí pomůcky pro nástup a výstup umístěné ve vozidlech doléhat na nástupiště, pokud je zajištěno, že s vozidlem nebude pohybováno.

Kvůli dlouhé životnosti nástupišť a vysokým nákladům na opatření pro infrastrukturu se bezbariérovosti požadované EBO dosahuje úpravou stávajících nástupišť na určité výškové míry jen po velmi dlouhé době. Nástupiště s různě vysokými rampami spojenými dílčími oblastmi tomu mohou sice u nepříliš dlouhých vlakových souprav a u vhodných vozidel napomoci, představují ale trvalé faktory ovlivňující provoz. O něco lepší řešení bezbariérovosti spočívá v úpravě vozidel dodatečnou montáží různě vysokých nástupních plošin, jež mohou bezbariérově obsluhovat více nástupišť. Nástupním dveřím bez stupňů by měla být dána přednost před průchodem do vozu, kde jsou dveře bez stupňů, protože stupně nebo rampy ve vnitřním prostoru vozidel omezují pohyblivost tělesně postižených osob mnohem méně než stupně ve vnější části vozidla.

Ideálním případem s ohledem na pohybově postižené cestující je však přechod beze stupňů mezi nástupištěm a vstupním prostorem vozidel s výškovým rozdílem vhodným pro cestující na vozíku a šířkou mezery zhruba 5 cm. Tento minimální rozstup je nutný u povolených odchylek vozidel a zařízení kvůli bezpečnému průjezdu podél nástupiště. Co se týče nových vozidel a zařízení v oblasti působnosti evropského železničního systému, jsou minimální požadavky stanoveny v TSI se zřetelem k osobám s omezenou pohyblivostí a orientací (TSI PRM). Tato pravidla stanovují pro vozíčkáře u 0,55 m a 0,76 m vysokých nástupišť nástup bez pomocných zařízení s maximální horizontální mezerou 7,5 cm a nejvyšším výškovým rozdílem 5 cm. V jiném případě musí být pro vozíčkáře na nástupišti nebo ve vlaku k dispozici pomůcka pro nástup, která zajistí přístupnost navzdory různým výškám nástupišť a rozdílným druhům vlaků z hlediska vstupu do nich.

Pro předpisový bezbariérový nástup u nástupišť vysokých 0,55 m a 0,76 m udává TSI PRM větší horní hranici pro mezeru a výškový rozdíl pro polohování prvního stupně (nástupní plošina) všech dveří.

Bezbariérového řešení, které pokryje potřeby všech cestujících, lze ovšem dosáhnout pouze v části sítě, v níž jsou všechna vozidla přizpůsobena jednotné výšce nástupišť a rovněž průběhu hran nástupišť, popř. průběhu kolejí u nástupišť, nebo pokud jsou vozidla vybavena tak selektivními čidly, která zajistí, že při žádném nástupu nezbude šířka mezery ve výšce posuvného nebo sklopného stupátka větší než předpisová hodnota.

Výška nástupní plošiny u pravidelně nasazovaných vozidel by měla ležet přibližně v úrovni hrany nástupiště, neboť v případě špatné výšky vstupu:

- se zmenší podchodná výška v prostoru nástupu (nebezpečí úrazu),

- sestup do vozidla, resp. výstup z vozidla může vést k tomu, že osoby znejistí (nebezpečí klopýtnutí), a
- prodlouží se tím doba pro výměnu cestujících.

Přítom je třeba zohlednit, že se dá nastavit výškový rozdíl až asi do 5 cm už jen odpružením vozidel, opotřebením kol a hlavy kolejnice, vinou odchylek ve výšce hran nástupiště od montážních rozměrů a rovněž v důsledku nepravidelnosti vertikální polohy koleje.

Při provozu vozidel s rozdílnými nástupními plošinami a různě velkými vzdálenostmi od hran nástupišť jsou kvůli výšce nástupiště a horizontální šířce mezer možné jen kompromisy. Tak se dají zajistit s ohledem na vozičkáře např. různě vysoké vstupy v prvním voze, popř. v řídicím voze (blízkost personálu dopravce), z nichž alespoň jeden vždy odpovídá výšce nástupiště 0,76 m nebo 0,55 m. Takovéto řešení spočívající v úpravě vozidel by umožnilo pružné nasazení, mohlo by být ekonomicky výhodnější než zvyšování konkrétních úseků všech nástupišť na trati a také by nebylo závislé na délce vozů vlaku.

Podle vývoje v Německu se dá očekávat, že bezbariérovost vzroste nejrychleji, když se bude u nových stavebních úprav jak v regionální, tak v dálkové dopravě i nadále důsledně provádět výška nástupišť 0,76 m, která již dominuje u dopravně silných uzlových stanic. Jen tak lze ve střednědobém výhledu uskutečnit jednotnou výšku nástupišť v hlavní síti. Provoz bez stupátek vyžaduje tudíž také vozový park s vozidly upravenými na výšku nástupiště 0,76 m.

V oblastech, kde již převládají 0,55 m vysoká nástupiště – přiměřeně k objemu cestujících – by se měla provozovat rovněž předpisová nástupiště o výšce 0,55 m. Na tratích, u nichž je třeba se z hospodářského hlediska ještě na dlouhou dobu smířit s nízkými nástupišti, je výhodné zlepšit bezbariérovost pomocí nízkopodlažních vozidel (s výškou vstupu upravenou na 0,55 m). Zde musí cestující zpravidla překonat výšku jednoho stupně k nízkému nástupišti, což je u stanic s nízkým objemem cestujících se zřetelem k bezbariérovosti přijatelné. V přípojních stanicích by měly tyto tratě disponovat vlastními hranami nástupišť s vhodnou výškou nástupišť 0,55 m (oddělení od dálkové dopravy). Většina průmyslem nabízených plošin do vozidel je k dostání jak pro výšku nástupiště 0,55 m, tak 0,76 m.

Rozdílná nařízení a uspořádání pro prostory nástupu ve vozidlech, jejichž rozmanitost roste v hospodářské soutěži mezi železničními podniky, jimž byl povolen vstup do téže infrastruktury, však bude udržovat tento systémový problém s hranami nástupišť tak dlouho, dokud se nedosáhne jednoty ve větších spolu souvisejících dílčích sítích nebo alespoň na delších tratích.

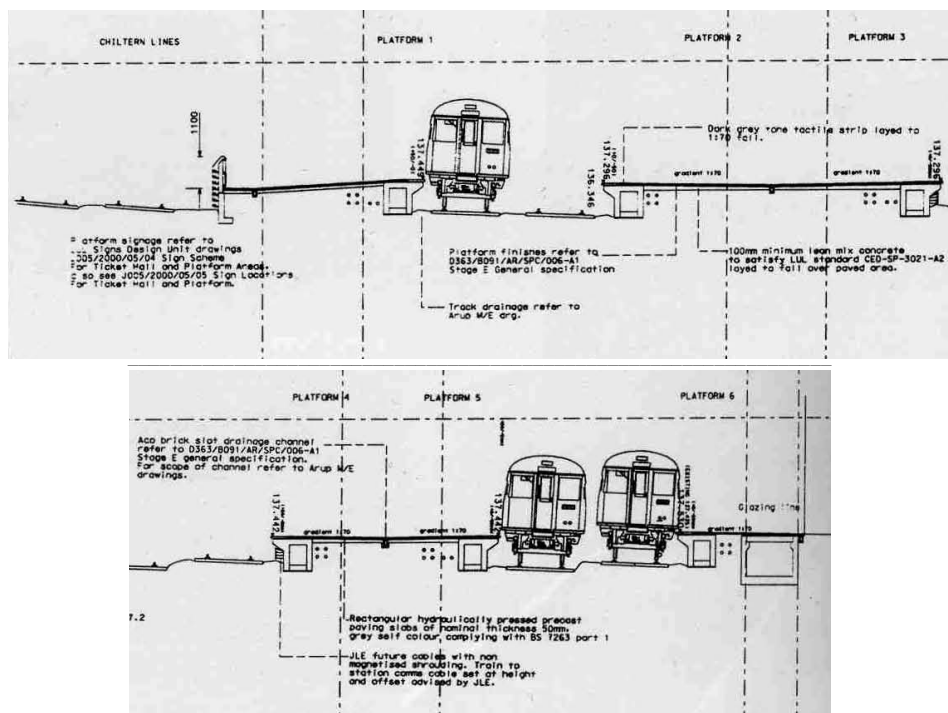
Rozmístění nástupišť ve stanicích

V případě provozu vozidel s oboustrannými dveřmi, jak je zvykem u železnice, se zpravidla umísťuje jen jedno nástupiště po jedné straně koleje. „Dvojitá nástupiště“ (hrany nástupiště po obou stranách koleje) se užívají výjimečně v silně vytížených stanicích příměstské dopravy („španělské řešení“ – např. městská dráha Mnichov v městské tunelové oblasti). Pro řízení proudů cestujících pomůže v tomto případě otevírat dveře na výstupní straně o něco dříve než nástupní dveře. U vozidel s dveřmi pouze na jedné straně (běžně u tramvají) se musí najíždět k ostrovním nástupištům zleva, u kolejí v obousměrném provozu je třeba dvojitých nástupišť.

Přístup na nástupiště

Za předpokladu, že budou-li stávající zařízení silniční a drážní infrastruktury společně užívána, mohou být nástupiště zpřístupněna z blízko položeného železničního přejezdu

Obr. 1.1 – Vztah vozidla a nástupiště v příčném řezu ve Velké Británii

úrovňově² nebo z blízkého silničního nadjezdu nebo podjezdu mimoúrovňově. Přitom se jistě lze smířit s určitou oklikou; také je třeba u rozsáhlejšího opatření vzít v úvahu přeložení nástupišť na železniční přejezd nebo mostní konstrukci. Pro zpřístupnění směrem od přejezdu se hodí nástupiště vně koleje lépe než ostrovní nástupiště, protože vstup na ostrovní nástupiště ústí do nebezpečného úseku přejezdu a musí proto být zabezpečen.

Délka nástupišť

Minimální délka nástupiště se určí podle nejdelšího pravidelně zastavujícího osobního vlaku. Minimální délka je nutná délka mezi vnějšími hranami dveří vozů používanými cestujícími plus nepřesnost při brždění 5 m. Klasická délka nástupišť pro vlaky dálkové dopravy, která je stanovena na 400 m, je vypočtena jako $l_{min} = 26,4 \text{ m} \cdot 15 - 2 \cdot 0,5 \text{ m} + 5 \text{ m} = 400 \text{ m}$ (15 standardních vozů osobní dopravy, odečtení přesahu a připočtení 5 m nepřesnosti při brždění).

Protože vůz osobního vlaku s délkou 26,4 m přes nárazníky už dnes netvoří základ vlakové dopravy a železniční dopravci čím dál tím více nasazují vozidla rozdílných délek, byly definovány normální délky. Stavební délka nástupiště vychází z normální délky s ohledem na místní zvláštnosti, jako např. poloha vstupů na nástupiště, dvojitá trakce, umístění návěstidla atd.; v hlavových stanicích ještě navíc hraje roli ukončení koleje a popř. zahrnutí délky lokomotivy.

1.3.2 Nástupiště na železničních tratích ve Velké Británii

Z hlediska vzdáleností mezi zastavujícím vozidlem a nástupní hranou v příčném řezu musí být dodržena přiměřená vzdálenost z důvodu přizpůsobení pohybovým momentům

² Problémy působí fakt, že vstup přes přejezd je právě krátce před příjezdem či odjezdem vlaku uzavřen.

všech projíždějících vlaků podél nástupiště (Obr. 1.1). Tyto momenty jsou způsobeny pohyby vozové skříně při nastupování a vystupování cestujících, aerodynamickými faktory a dynamickou odezvou na stav trati. S použitím nejnevhodnějšího případu jsou pak počítány vertikální a horizontální odchylky po celé délce nástupiště, kdy je bráno v úvahu také zakřivení a sklon tratě v každém bodě. Tyto odchylky pak umožňují umístit hranu nástupiště co nejbližší ke schodům nebo podlaze vozu v prostoru dveří (za předpokladu, že výška podlahy vozu je standardizována). Odchylky jsou většinou kompromisem založeným na nejkratší diagonální vzdálenosti (představována mezerou, kdy by mohl cestující propadnout). Pro většinu vozů je možné eliminovat pouze horizontální mezery na úkor větších výškových rozdílů a naopak.

Oblouková nástupiště zvyšují mezery, které musejí cestující překonávat a v horších případech znemožňují přístup pro osoby s omezenými pohybovými schopnostmi (Obr. 1.2). Důvodem je rozdíl uprostřed a na krajích vozu (záleží na směru oblouku), který vyžaduje snížení horizontální vzdálenosti hrany nástupiště. Oblouky také způsobují problémy personálu, který jen stěží může zkontrolovat připravenost vlaku k odjezdu (zavření dveří nebo to, že nikdo není ve dveřích přivřený). Z tohoto důvodu se umísťují zrcadla nebo průmyslové kamery pro sledování plochy nástupiště, případně je přítomen pomocný personál. U novostaveb je pak budování nástupišť v obloucích omezeno nebo zakázáno.

Tradiční trať na šterkovém loži je konstruována s jistou tolerancí a postupem času náchylná k narušení své geometrie. Existuje zde nebezpečí, že pohyb koleje může v konečném důsledku vést ke kolizi vozidla s nástupištěm. Jistá rezerva je zahrnuta v odsazení koleje od nástupiště. Alternativou může být pevná jízdní dráha s téměř nulovými odchylkami polohy v průběhu své životnosti. Další možností je připevnit kolej k nástupišti pomocí napojovacích prachů připevněných k základům nástupiště (tyto jsou relativně levné, ale zvyšují náklady na údržbu). Poslední popsaná úprava je úspěšně použita na London's Docklands Light Railway. Podbíjení má také vliv na geometrickou polohu koleje, zejména na její výšku. Opakované podbíjení během času může mít vážný negativní efekt až do doby, kdy nakonec nástupiště budou muset být zvýšena.

Plocha, kde dochází k hromadění cestujících, musí být dimenzována pro špičkové hodiny, jinak může dojít k nebezpečí pádu do kolejí v době špičkových intenzit cestujících.

Obr. 1.2 – Vlak u nástupiště v oblouku

Dokonce i když k těmto situacím nemusí dojít, přeplněná nástupiště mají vliv na délku pobytu vlaku ve stanici, která snižuje cestovní rychlost i frekvenci obsluhy (zejména je-li vlak zpožděn, počet cestujících v dalších stanicích je vyšší než obvykle z důvodu delšího intervalu, čímž se spouští začarovaný kruh zvyšování zpoždění). Tato plocha musí umět pojmout v nejzatíženějších obdobích kombinaci cestujících, kteří

nastupují a vystupují z vlaku a těch kteří čekají na vlak další. Jelikož vystupování předchází nastupování, dochází k mísení dvou proudů nastupujících.

Jsou-li použita ostrovní nástupiště (se dvěma hranami), celkový počet cestujících je odvozen ze dvou směrů příjezdů vlaků. Jestliže jsou špičkové proudy často výrazné, umožňuje to úsporu místa (za předpokladu střídavého využití hran nástupiště). Na nových tratích je požadována spolupráce mezi plánovači dopravy a architekty stanic. Na současných tratích musí být zavedeno více komplexních modelů založených na analýzách ujišťujících, že nástupiště pojmu daný počet cestujících. Je to dáno tím, že některé tratě se větví, a právě v odbočných stanicích je potřeba pojmut na nástupišťích větší počet cestujících. Zjištění dopadů zpoždění na jedné větvi na odbočnou stanici (např. z důvodu uzavření jedné trati při poruše vlaku) je třeba prakticky prověřit.

1.3.3 Nástupiště na příměstských tratích v Německu (S-Bahn)

Výška nástupiště se řídí tím, jaké vozidlo k němu zajíždí. V provozu souprav vozů / jednotek čistě jen pro S-Bahn činí výška nástupiště v Berlíně 0,96 m (u starých nástupišť příměstské oblasti byla výška 0,76 m). S vyloučením nasazení motorových vozů BR 420 je výška nástupiště u hlavních tratí S-Bahn 0,95 m a na tratích mimo souvislou zástavbu (smíšený provoz) minimálně 0,76 m, přičemž v prvním případě vzniká rozdíl mezi nástupišťem a stupátkem pouze 5 cm, v druhém případě nanejvýš 24 cm. U nástupišť v oblouku koleje se poloměr oblouku řídí také podle vozidel, protože odstup hrany nástupiště od vozu nesmí být navzdory běžnému průjezdnému průřezu, který už překračuje obrys vozidel, příliš velký.

1.4 Služby a vybavení tarifních bodů v Německu

Inspirace v omezování obsazení tarifních bodů na české železnici zaměstnanci pochází mimo jiné z Německa, kde jsou stanice rozděleny do šesti kategorií [1], jež vycházejí z průniku požadavků cestujících a ekonomických nákladů německé dráhy (DB AG). Ze zařazení stanice do určité kategorie pak plyne rozsah poskytovaných služeb (Tab. 1.2). Dělení bylo provedeno dle těchto kritérií:

- počet cestujících a jejich poměr mezi místní a dálkovou dopravou (rozdílná doba pobytu cestujících v prostoru železnice)
- počet zastavení vlaků a poměr jejich kategorií (členění jen na vlaky místní a dálkové)
- funkce přípojů mezi místní a dálkovou dopravou, popř. v rámci místní nebo dálkové dopravy
- přítomnost různých druhů vlaků ve stanici – např. stanice s vysokou frekvencí regionální či městské dopravy
- počet obyvatel přílehlého sídla a místní specifika – např. turisticky významné místo, univerzitní nebo lázeňské město

Tab. 1.2 – Rozdělení stanic ve správě DB AG podle rozsahu poskytovaných služeb pro cestující

Kategorie	Označení tarifního bodu Charakteristika tarifního bodu
1	<p>Uzel dálkové dopravy</p> <p>Vybavení 21 německých stanic této kategorie je srovnatelné s mezinárodním letišťem. V reprezentativních budovách ležících v centru velkých měst najdou cestující a návštěvníci nádraží veškeré služby spojené s železnicí. Nabídka je doplněna atraktivními obchody, přičemž je kladen důraz na osobní zákaznický servis. Příjemné prostředí je zajišťováno kvalitními materiály interiéru a dekoracemi.</p>
2	<p>Důležitá stanice dálkové dopravy</p> <p>Přes 60 stanic této kategorie je významným nástupním místem pro dálkovou dopravu nebo připojení velkých letišť. Jsou zde k dispozici všechny významné funkce a služby pro cestující. V době přepravní špičky je zajišťována péče o cestující pracovníky DB AG. Vybavení a servis mají podobnou úroveň jako ve stanicích kategorie 1.</p>
3	<p>Regionální uzel s možným zastavením vlaků dálkové dopravy</p> <p>Do této kategorie patří především hlavní nádraží středně velkých měst. Ve výpravní budově naleznou cestující uspokojení svých běžných potřeb až do pozdních nočních hodin. Z finančních důvodů se na 250 stanicích kategorie 3 neprovozuje péče o zákazníky pracovníky DB AG.</p>
4	<p>Frekventovaná stanice (uzel) místní dopravy</p> <p>Do této kategorie náleží zhruba 600 stanic s frekventovanou regionální a městskou dopravou. Protože se stanice nacházejí většinou ve velkých městech a jejich spádových oblastech, je zde velký podíl pravidelně a často dojíždějících (tzv. pendlerů), kteří ve stanici pobývají jen krátkou dobu. Vybavení je srovnatelné s vybavením autobusových nádraží. Je kladen velký důraz na čistotu a bezpečnost.</p>
5	<p>Důležitá stanice místní dopravy</p> <p>Tato kategorie obsahuje stanice menších měst nebo městských částí, které jsou většinou využívány tzv. pendlery. Těchto zhruba 1300 stanic je méně rušných, u vybavení je dbáno na odolnost proti vandalismu. Méně zde často znamená více, a proto je spíše než investování do nepotřebného vybavení dávána přednost výdajům na čištění a údržbu.</p>
6	<p>Stanice místní dopravy</p> <p>Přes 3200 menších stanic leží většinou v řídko osídlených oblastech na místech s malým počtem cestujících a představují základní obsluhu v místní kolejové dopravě. Vybavení se omezuje jen na to nejnужnější, což odpovídá očekávání cestujících. V mnoha nejmenších stanicích je vybavení srovnatelné s autobusovými zastávkami.</p>

1.5 Dimenzování prostorů pro cestující

Při návrhu novostavby nebo modernizaci prostorů pro cestující ve stanicích a na zastávkách se vždy hledá optimální poměr mezi dostatečnou velikostí prostor z hlediska intenzity pěších proudů a psychologické pohody cestujících a minimálními investičními a provozními náklady; k tomu ještě přistupuje pohled architekta na celkové ztvárnění uzlu VHD. V této podkapitole jsou představeny zkušenosti sice z londýnského metra [4], které lze však přiměřeně aplikovat i na železniční stanice.

Existují tři hlavní cíle při plánování prostoru uvnitř stanic:

- vyvarování se tlačenicím a frontám lidí
- pružnost reagování na aktuální potřeby množství lidí v jednotlivých prostorech, včetně mimořádností v provozu (odolnost vůči nahodilým situacím)
- zajištění přiměřené kapacity pro evakuaci

Dobré počáteční prostorové plánování pomáhá stanicím fungovat efektivně v průběhu jejich provozu, tj.:

- volný pohyb cestujících ve veřejných prostorech a rozumný komfort v prostorech pro vyčkávání (samozřejmě také zachování subjektivního pocitu bezpečí)
- optimální využití prostoru (např. sdílení cest k různým cílům a ostrovním nástupištím)
- poskytnutí přiměřeného prostoru pro všechny aktivity bez kolizí, tj. zachování prostoru v okolí každého vybavení (lavičky, jízdenkové automaty, výtahy) ve vztahu k pohybu cestujících
- přirozené (intuitivní) vedení cestujících podél zařízení a vybavení (tabule s jízdními řády, pokladny) v logické posloupnosti; jasné a přímé cesty s minimální pěší vzdáleností
- co nejvíce jednotné kapacity cest po celé jejich délce, pěší cesty bez omezení a překážek
- koncept otevřeného prostoru, umožňující dobré viditelné linie a minimalizující dlouhé chodby a skrytá místa
- existence plánů k dalšímu rozšiřování prostor a zvyšování kapacity

Zatímco tyto úkoly primárně souvisí s kapacitou stanic určených cestujícím, kvalita prostoru je také důležitá. Projektanti proto musí spolupracovat s architekty, aby byla zajištěna správná prostorová funkčnost.

1.6 Provázání železnice s ostatními druhy dopravy

Aby byla VHD skutečnou alternativou k IAD, je nezbytné všechny druhy VHD integrovat do jednoho dopravního a přepravního systému. Jedna část integrace VHD spočívá ve vytvoření takové dispozice a vybavení terminálů VHD, aby byl nejen přestup mezi jednotlivými prostředky VHD co nejsnadnější, ale také aby přisednutí z jízdního kola, taxi, motocyklu nebo automobilu a pěší přístup byly pro cestujícího atraktivní. Dále jsou uvedena některá pravidla zmíněná v zahraniční literatuře a vztahující se zejména k návrhu přednádraží.

1.6.1 Obecné zásady

Podmínky pro optimální uspořádání přednádraží jsou:

- dostatečná orientační plocha pro příchozí cestující
- krátké, přímé, pokud možno před povětrností chráněné cesty pro pěší

- cesty dopravních proudů různých dopravních prostředků s co nejméně křižovatkami, resp. bez nich

Cílem dispozice přednádraží by mělo být, aby chodci a cyklisté dosáhli osobních automobilů, vozů taxi a zastávky MHD, aniž by museli přecházet vozovku. Aby se šetřilo místo, je výhodné, když linky MHD nekončí u nádraží. Z provozních důvodů tu budou spíše ukončeny regionální a dálkové autobusové linky, takže je pro ně třeba počítat s odpovídajícími plochami pro obracení a čekání. Cesty k terminálům regionální a dálkové autobusové dopravy mohou být o něco delší než u zastávek MHD.³ Napojení na městskou silniční síť by mělo být kapacitní, ale pokud možno bez tranzitní dopravy.

Stále významnějšími se na nádražích stávají vedle bezpečných a zastřešených stánek pro jízdní kola také místa dlouhodobého parkování pro osobní vozy, pokud železniční stanice disponuje dostatečně výhodným silničním napojením. Když tímto způsobem odpadne hektické přestupování ve veřejné městské a regionální dopravě, klesne tím pro zákazníky citlivé na čas, náročné a ochotné platit bariéra využívání dálkové veřejné hromadné dopravy.

1.6.2 Stanice S-Bahn

Rozsáhlé plochy typu Park&Ride se nacházejí zpravidla pod širým nebem, jen v hustě zastavěných městských zónách nebo v nákupních střediscích se dají postavit parkovací domy nebo podzemní garáže. Jako pozemky se nabízejí také hraniční rezervní plochy v majetku železnice, odstavená skladiště zboží nebo výseče volných ploch u větvení tratí. Právě na vnějších tratích síť S-Bahn zvětšují parkoviště Park&Ride oblast působnosti. U mnichovské S-Bahn bylo v roce 1972 k dispozici 1 500 parkovacích míst pro osobní automobily (2 500 zaparkovaných vozů), v roce 1991 ale už 15 200 parkovacích míst (19 800 zaparkovaných vozů)! Navzdory vytváření dalších parkovacích míst bude kvůli rostoucím registracím osobních aut i v budoucnosti nabídka zůstat pozadu za poptávkou. Stávající infrastruktura v podobě parkovišť P&R zajišťuje VHD na jedné straně stále zákazníky, na druhé straně je ale důvodem pro – záměrný – nárůst dopravy u stanic S-Bahn.

Využití prostor se různými šetřeními pravidelně zkoumá, protože objem dopravy kolísá. V zimě a obdobích rostoucí dopravy za nákupy jsou plochy přeplněné průměrně o 10 % až 20 %, zatímco v létě leží tato čísla pod průměrnými hodnotami.

1.7 Literatura

- [1] *Die sechs Bahnhofskategorien* [online]. DB AG [cit. 12.11.2009]. Dostupný z WWW: <https://www.deutschebahn.com/site/bahn/de/geschaefte/infrastruktur__schiene/personenbahnhoefe/bahnhofskategorien/bahnhofs__kategorien.html>.
- [2] ROSS, Julian. *Railway Stations - Planning, design and management*. 1. vydání. Architectural Press, Oxford 2000. Stran 350. ISBN 0-7506-4376.
- [3] EDWARDS, Brian. *The Modern Station - New approaches to railway architecture*. 1. vydání. E&FN Spon, London 1997. Stran 186. ISBN 0-419-19680-3.
- [4] COLLIS, Hugh. *Transport, Engineering and Architecture*. 1. vydání. Architectural Press, Oxford 2003. Stran 240. ISBN 0-7506-7748-1.

---

³ Příkladem je Düsseldorf Hbf., kdy přestup na MHD je umožněn na straně přivracené k městu, přístup k individuální dopravě se nachází na straně opačné.

- [5] LÜBKE, Dietmar et al. *Das System Bahn*. 1. vydání. Hamburg : DVV Media Group, 2008. Stran 680. ISBN 978-3-7771-0374-7.
- [6] FREYSTEIN, Hartmunt, MUNCKE, Martin, SCHOLLMEIER, Peter. *Handbuch Entwerfen von Bahnanlagen*. 1. vydání. Eurailpress, Hamburg 2005. Stran 636. ISBN 3-7771-0333-0.
- [7] FIEDLER, Joachim. *Bahnwesen*. 5. přepracované vydání. Werner Verlag, München 2005. Stran 538. ISBN 3-8041-1612-4.
- [8] JANIKOWSKI, Andrea, OTT, Jörg. *Deutschland S-Bahnen*. 1. vydání. Verlag, Stuttgart 2002. Stran 214. ISBN 3-613-71195-8.

2. PŘÍPOJOVÉ VAZBY PŘI ZPOŽDĚNÍ

V této kapitole je popsána teoreticky i na praktickém příkladu metodika stanovení optimální doby čekání přípojných vlaků (lze přiměřeně aplikovat i na ostatní prostředky VHD) při vzniku zpoždění u vlaku, který do místa přestupu přijede, z pohledu minimalizace časové újmy cestujících v obou přípojných vlacích.

2.1 *Souvislosti a význam tématu*

Výraznou zvláštností veřejné hromadné dopravy (VHD) je zajištění přestupních vazeb mezi jejími jednotlivými linkami (stejných nebo odlišných druhů dopravy nebo dopravců). Problematika provázanosti linek VHD je ve fázi přípravy jízdních řádů v ČR již dostatečně zvládnuta. Zásady operativního řešení návazností na zpožděné spoje při provozních mimořádnostech však jednoznačné nejsou.

Pro každý předpokládaný přestup může při zpoždění spoje nastat jedna z následujících situací:

- 1) Bude striktně dodržován jízdní řád návazných spojů. To znamená, že se zpoždění nebude přenášet na další spoje s pozitivním dopadem jak pro cestující v návazných spojích, tak pro dopravce. Na druhou stranu však dojde k ujetí přípoje, a tedy k delšímu čekání přestupujících cestujících.
- 2) Bude dodržena stanovená čekací doba návazných spojů. To povede ke vzniku zpoždění v návazných spojích s možností lavinovitého šíření po síti VHD, ale cestující budou považovat systém VHD (resp. IDS) za spolehlivý – budou předpokládat, že se ve většině případů dostanou do svého cíle jen s nepatrným zpožděním.

Obě výše popsané možnosti mají své výhody i nevýhody a vždy je určitá skupina cestujících poškozena. Univerzální rozhodnutí o správnosti té které varianty (ať při sestavě jízdních řádů nebo operativním řízení provozu) neexistuje – záleží na konkrétních případech. Bohužel ze strany objednatelů VHD (Ministerstvo dopravy, kraje), resp. organizátorů IDS, je stále více plošně požadováno nečekání na zpožděné přípoje. V důsledku snahy o zvýšení atraktivity VHD, a tedy mimo jiné o minimalizaci celkové cestovní doby v prostředcích VHD, se objednatelé VHD snaží o zkrácení doby potřebné na přestup mezi linkami VHD. Když však nastane zpoždění, tak to automaticky vede ke zvýšení pravděpodobnosti vzniku negativních důsledků této situace.

Proto je navržena metodika pro optimální řešení provozních mimořádností při přestupech mezi prostředky VHD, zejména mezi vlaky, která je popsána v kap. 2.3 až 2.5. Současný pohled na přípojové vazby mezi vlaky osobní dopravy na české železnici a zejména na jejich zachování při mimořádnostech uvádí kap 2.2.

2.2 *Přípojové vazby na železnici v ČR v současnosti*

Ve veřejné osobní železniční dopravě na území České republiky je mezi vlaky pevně stanoven systém přípojových vazeb. Léta prověřený a zažitý model, který se vyznačoval poměrně dlouhými čekacími dobami valné většiny spojů, byl od prosince 2008 pozměněn, a to zejména díky tlakům objednatelů dopravy na minimalizaci přenášení zpoždění. Ustanovení, jimiž se řídí délka čekací doby vlaků hlavního tuzemského dopravce v osobní železniční dopravě Českých drah, a.s., jsou uvedena ve služební pomůcce pro příslušný jízdní

řád „Čekací doby a opatření při zpoždění vlaků osobní dopravy“. S ohledem na zařazení téměř všech vlaků osobní dopravy ostatních dopravců do závazku veřejné služby jsou pravidla pro čekání mezi přípoji v podstatě všech dopravců obdobná.

Z pravidel pro zachování přípojových vazeb jsou dále uvedeny nejdůležitější zásady:

- Přípojnými vlaky jsou vlaky, kdy mezi příjezdem prvního vlaku a odjezdem druhého vlaku, tj. vlaku přípojného, existuje časový odstup nejvýše 60 min.
- Přípojnými vlaky nejsou vlaky:
  - opačného směru na téže trati (není-li výjimečně stanoveno jinak)
  - vlaky zastavující v různých stanicích nebo zastávkách téže obce
  - vlaky, u nichž není dodržena doba potřebná na přestup z prvního vlaku a přestupní doba je uvedena v knižním jízdním řádu
  - vlaky, u nichž je v knižním jízdním řádu poznámka „není přípoj mezi vlaky“
- Základní výměra čekací doby je stanovena pro vlaky kategorie EC, IC, SC, EN a Ex na 0 min, pro vlaky Os, Sp a R na 5 min. Základní čekací doba platí vždy, není-li příslušnou služební pomůckou stanoveno jinak. Odchylná čekací doba může být buď delší (u silných přestupních vazeb s dlouhým intervalem na přípojovém rameni, u posledních spojů daného dne), nebo naopak kratší. V tomto případě přichází v úvahu varianta „vlak nečeká na žádné přípoje“ nebo „vlak čeká na zpožděné vlaky, které dojedou do času jeho pravidelného odjezdu“⁴. Do hodnoty čekací doby není zahrnuta přestupní doba, která začíná plynout v okamžiku zastavení prvního vlaku. Druhý (přípojný) vlak může odjet teprve po uplynutí přestupní doby, dříve jen tehdy, je-li bezpečně zjištěno, že byl přestup ukončen.
- O změnách ve stanovené čekací době, tj. o jejím zkrácení, není-li přestupní frekvence, nebo výjimečným prodloužením, rozhoduje výhradně dispečerský aparát.

2.3 Objektivní újma cestujících při zpoždění spoje

Při každé přestupní vazbě, jejíž zachování je ohroženo zpožděním spoje, od něhož je přestup naplánován, se střetávají zájmy dvou skupin cestujících: Na jedné straně budou výrazně poškozeni cestující vyčkávající v přestupním bodě v dopravním prostředku na opožděný spoj a nastupující v nácestných zastávkách do zpožděného spoje (skupina „odjezdová“). Na druhé straně je způsobena újma cestujícím, kteří přijíždějí do přestupní stanice v opožděném spoji (skupina „příjezdová“) a ztráta přípoje pro ně znamená další (většinou výrazný – dle intervalu a počtu dalších přestupů) nárůst zpoždění v cílové zastávce.

Pro porovnání obou naznačených krajních případů byla navržena veličina, která v podstatě představuje souhrnný ztrátový čas cestujících z jedné nebo z druhé skupiny. Spočte se pro obě skupiny cestujících jako součin doby jejich čekání a součtu součinnů počtu osob, cestujících stejnou celkovou cestovní dobu, a koeficientu citlivosti cestujícího na zpoždění – viz výraz (1).

$$F = t_{cek} \cdot \sum_{(j)} O_j \cdot c_j \quad (1)$$

⁴ Přestup je umožněn pouze z vlaků, které dojedou nejpozději v čase pravidelného odjezdu přípojného vlaku. Ten následně vyčká uplynutí přestupní doby, tzn. nejvyšší hodnota zpoždění zapříčiněná přestupní vazbou odpovídá přestupní době.

kde: F – újma vzniklá cestujícím zpožděním [os·min]
 O_j – počet osob ve skupině j , cestujících stejnou celkovou cestovní dobu [os]
 t_{cek} – doba čekání (podrobněji vysvětlena dále) [min]
 c_j – koeficient citlivosti cestujícího skupiny j na zpoždění [-]: $0 < c_j < 1$

Koeficient citlivosti na zpoždění c byl do výrazu zařazen proto, že subjektivní negativní vnímání zpoždění cestujícím závisí především na jeho celkové cestovní době. Při praktickém použití popsaného matematického aparátu se dá předpokládat, že bude při vzniku mimořádnosti personálem dopravce možné odhadnout dobu čekání, počty cestujících i jejich trasu cesty (tedy rovněž cestovní dobu), ovšem koeficient c musí být známý již před vznikem takové situace. Byla vytvořena hypotéza, že tolerance cestujícího na délku zpoždění C roste s dobou přepravy podle tzv. logistické funkce⁵ – viz výraz (2).

Aby dosažení míry tolerance do funkce újmy cestujících ze zpoždění F odpovídalo logice skutečnosti (funkce F nabývá tím větších hodnot, čím je větší negativní vliv ze zpoždění na cestující), je nutné provést převod z veličiny míra tolerance na proměnnou koeficient citlivosti cestujícího podle vztahu (3). Teoretický průběh funkcí (2) a (3) a zároveň vztah mezi nimi dokresluje graf 1 (umístěný na konci kapitoly 2).

$$C = \frac{q}{1 + b_0 \cdot b_1^{t_{celk}}} \quad (2)$$

$$c = 1 - C \quad (3)$$

kde: C – míra tolerance zpoždění cestujícím [-]: $0 < C < 1$
 c – koeficient citlivosti cestujícího na zpoždění [-]: $0 < c < 1$
 q – horní asymptota logistické funkce [-]: $q = 1$
 b_0 – parametr logistické funkce [-]: $b_0 > 1$
 b_1 – parametr logistické funkce [-]: $0 < b_1 < 1$
 t_{celk} – celková cestovní doba cestujícího [min]

Určení obou neznámých parametrů logistické funkce b_0 a b_1 je možné pouze na základě regresní analýzy výsledků průzkumu mezi cestujícími. Proto byla v rámci řešení projektu výzkumu a vývoje MD, jehož jedním z výstupů je tato metodika, vytvořena anketa pro cestující vlakem v ČR a na Slovensku, jejímž hlavním výsledkem jsou průběhy regresních logistických funkcí pro tři různé případy zpoždění. Se závěry hledání parametrů b_0 a b_1 budou čtenáři seznámeni v kap. 2.4.

2.3.1 Mezní čekací doba

Při učení mezní doby zpoždění, při které se z hlediska újmy cestujících vyplatí ještě čekat v přestupním bodě na zpožděný spoj, se vychází z porovnání funkce F ve dvou extrémních případech. První krajní situace nastane tehdy, když v přestupním bodě nebude přípojný spoj nikdy čekat. V tom případě budou cestující ve spoji, který do přestupního bodu přijel (skupina „příjezdová“), čekat na další spoj návazné linky dobu t_{cek} , která je rovna linkovému (příp. traťovému) intervalu navazující linky VHD zkrácenému o zpoždění, tj. čas zbývající do pravidelného odjezdu navazujícího spoje. K druhému meznímu případu dojde tehdy, když naopak přípojný spoj čeká vždy na příjezd spoje, pro nějž je přípojem. Pak je

⁵ Logistická funkce se používá pro popis výkonnosti technického systému nebo poptávky po drahém spotřebním zboží v čase. Jde o dvě exponenciály spojené v inflexním bodě v hladkou křivku ve tvaru písmene „S“, která má dvě vodorovné asymptoty. Funkční hodnoty logistické křivky se zvyšují nejprve pozvolna, v okolí inflexního bodu rostou velmi výrazně, poté významně na růstu ubírají a pomalu se přibližují k horní asymptotě.

postižena skupina „odjezdová“ a dobou čekání t_{cek} je pro ni právě doba zpoždění spoje, na nějž se čeká v přestupním bodě, protože o tento čas déle musí cestující této skupiny setrvat v dopravním prostředku VHD.

Upřesněná podoba výrazu (1) tedy odpovídá vztahům (4) a (5).

$$F_{prij} = (i - t_z) \cdot \sum_{(j)} O_j \cdot c_j \quad (4)$$

$$F_{odj} = t_z \cdot \sum_{(k)} O_k \cdot c_k \quad (5)$$

kde: F_{prij} – újma vzniklá „příjezdové“ skupině cestujících [os·min]
 F_{odj} – újma vzniklá „odjezdové“ skupině cestujících [os·min]
 i – linkový interval přípojně linky (příp. traťový interval) [min]
 t_z – doba zpoždění [min]: $t_z < i$

Mezní doba zpoždění se tedy spočte z rovnosti pravých stran výrazů (4) a (5), a získá tak podobu vztahu (6):

$$t_{z,lim} = \frac{\sum_{(j)} O_j \cdot c_j}{\sum_{(j)} O_j \cdot c_j + \sum_{(k)} O_k \cdot c_k} \cdot i \quad (6)$$

kde: $t_{z,lim}$ – mezní doba zpoždění [min]

Výraz (6) lze interpretovat tak, že mezní doba zpoždění je takovým dílem intervalu přípojně linky, který je roven podílu redukovaného počtu cestujících (počet cestujících násobený koeficientem citlivosti cestujících na zpoždění) „příjezdových“ na celkovém počtu cestujících v obou spojích (tj. „příjezdovém“ i „odjezdovém“).

2.4 Anketa pro cestující

Anketa pro cestující probíhala jednak od 2. 7. 2008 do 11. 1. 2009 přes formulář na internetové stránce projektu, a jednak v červnu a červenci 2009 ústním dotazováním v železničních stanicích a zastávkách v Praze a okolí.

2.4.1 Obsah dotazníku

Dotazník byl složen ze tří částí; elektronická verze a ústní se mírně lišily z důvodu rozdílných časových možností respondentů a kvůli nemožnosti přímého kontaktu kvalifikované osoby, která může otázku dovysvětlit, v elektronické verzi ankety.

V první části ankety byly od respondenta získávány údaje o jedné jím vybrané trase, kterou vlakem absolvuje. Data získaná z této části dotazníku byla zejména použita jako vysvětlující proměnné pro regresní a korelační analýzu. Byla zjišťována trasa vybrané cesty, její cestovní doba (korigovaná následně podle jízdního řádu), účel a četnost. Otázka pátá zjišťovala počet přestupů, které musí cestující na zvolené trase za běžného provozu uskutečnit.

Šestá otázka, začínající druhou část dotazníku, se ptala respondenta na potřebnou velikost zkrácení času přepravy na jeho cestě, aby byl ochoten pravidelně kvůli tomu jednou navíc přestupovat. Sedmá otázka zjišťovala mezní četnosti různě dlouhých zpoždění na dané trase, které ještě cestujícího neodradí od další jízdy. Otázka osmá obdobně hledala nejvyšší tolerované zpoždění příjezdu do cílové stanice z důvodu ujetí přípojně vlaku. Dotaz devátý se podobně snažil vysledovat míru akceptace zpoždění v případě, že cestující sedí ve vlaku,

který čeká na zpožděný přípoj. Poslední, třetí část ankety se soustředila na osobní údaje o respondentovi (rok narození a pohlaví), pokud je chtěl uvést.

Cílem této publikace není seznámit čtenáře s kompletními výsledky anketního průzkumu mezi cestující veřejností, ale pouze s parametry funkcí míry tolerance zpoždění cestujícím. Podrobné výsledky dotazníkového šetření mezi cestujícími a způsob získání údajů pro stanovení parametrů logistické funkce jsou předmětem článků publikovaných v rámci projektu výzkumu a vývoje.

2.4.2 Výsledky regrese tolerance zpoždění na cestovní době

Ankety se zúčastnilo celkem 404 cestujících, z nichž 78 % vyplnilo internetovou verzi dotazníku. Výsledky regresní analýzy, vč. charakteristiky její kvality indexem determinace I^2 , lze nalézt v Tab. 2.1 a v grafech 2, 3 a 4 (umístěných na konci kapitoly 2).

Označení v Tab. 2.1 odpovídá značení v kapitole 2.3. Jedním z parametrů, kterým byla hodnocena kvalita zjištěných regresních funkcí, je index determinace I^2 , který může nabývat hodnot $\langle 0; 1 \rangle$, resp. $\langle 0; 100 \rangle$ %, a jehož zvyšující se hodnota ukazuje na více výstižnou regresní funkci; aby byla regresní funkce považována za kvalitní obraz zpracovávaných dat, je jeho hodnota obecně požadována větší než 0,5, resp. 50 %. V grafech 2, 3 a 4 znázorňují body spočtené hodnoty míry tolerance zpoždění cestujícím C_i a silná křivka představuje zjištěnou regresní logistickou křivku s parametry podle Tab. 2.1.

Tab. 2.1 – charakteristiky regresní logistické funkce míry tolerance zpoždění na celkové cestovní době

otázka č.	charakteristika zpoždění	b_0	b_1	I^2 [%]
7	zpoždění v cíli cesty	11,530	0,993	39,68
8	ujetí přípojného vlaku	236,592	0,987	35,03
9	čekání na přípojný vlak	31,912	0,989	54,99

Jako nejlépe vysvětlená se jeví citlivost při čekání na přípojný vlak, i když její index determinace přesahuje mez 50 % jen mírně. Závislosti ve zbývajících dvou případech nebyly regresí vysvětleny tak kvalitně, i přesto dávají alespoň hrubou představu o trendu závislosti.

2.5 Praktické použití metodiky

V této podkapitole bude na konkrétním případě demonstrováno praktické použití výše popsané metodiky pro rozhodování o optimální době čekání na zpožděný přípoj v přestupním uzlu VHD. Následující situace vychází z údajů platných pro GVD 2008/2009 po 2. změně.

Byla vybrána žel. stanice Česká Lípa hl. n. v severních Čechách, do níž jsou zaústěny jednokolejné tratě Liberec – Česká Lípa hl. n. – Děčín východ a Bakov nad Jizerou – Česká Lípa hl. n. – Jedlová a která je přípojnou stanicí pro trať do Lovosic. Podle jízdního řádu má do této stanice každý den v 16:21 přijet rychlík R 1163 dálkové železniční linky Ústí nad Labem hl. n. – Děčín hl. n. – Česká Lípa hl. n. – Liberec. Přípojem je pro tento vlak rychlík R 1117 linky Rumburk – Česká Lípa hl. n. – Nymburk hl. n. – Kolín s pravidelným odjezdem v 16:24. Přestupní doba mezi zmíněnými dvěma vlaky činí podle služební pomůcky Českých drah 3 min.

Pokud má možnost výpravčí nebo dispečer ovlivnit dobu čekání R 1117 (tzv. druhý, přípojný vlak) v případě zpoždění R 1163 (tzv. první vlak) a chce (nebo musí) přihlídnout k časové újmě cestujících obou vlaků, nechá si od vlakového doprovodu obou vlaků zjistit

trasu jízdy cestujících obou vlaků, přičemž z vlaku R 1163 ho zajímají pouze cestující přestupující na R 1117. Příklad získaných údajů ukazuje Tab. 2.2. Při praktickém použití by v mnoha případech bylo zdoluhavé zadávat do dalšího výpočtu přesnou trasu každého cestujícího, a tak je samozřejmě možné při minimálním zkreslení výsledku podobné relace sdužit do jednoho záznamu. Získávání údajů o cílové stanici cestujících a jejich předávání dispečerovi osobní dopravy v případě rozhodování o čekání návazného spoje při přestupu probíhá i v současnosti.

Tab. 2.2 – Počet cestujících a trasa jejich cesty ve vlacích R 1163 a R 1117 v modelovém příkladu, určeném pro demonstraci popisované metodiky

R 1163			R 1117		
počet cest.	trasa jejich cesty	celk. cest. doba	počet cest.	trasa jejich cesty	celk. cest. doba
5	Ústí n. Lab. hl. n. – Doksy	1:12	10	Č. Lípa hl. n. – Doksy	0:19
4	Děčín hl. n. – Mšeno	2:25	14	Č. Lípa hl. n. – Ml. Boleslav hl. n.	0:56
2	Děčín hl. n. – Poděbrady	2:10	4	Svor – Nymburk hl. n.	2:00
4	Benešov n. Pl. – Č. Třebová	3:10	12	N. Bor – Ml. Boleslav hl. n.	1:24
6	Benešov n. Pl. – Ml. Boleslav hl. n.	1:20	4	Rybniště – Kolín	2:42
			3	Krásná Lípa – Brno hl. n.	4:59
			2	Rumburk – Pardubice hl. n.	3:25

Následně odpovědný zaměstnanec (výpravčí, dispečer) s využitím softwaru (IDOS) nebo na základě vlastních znalostí přiřadí jednotlivým trasám cestujících jejich celkovou cestovní dobu (tzn. cestovní dobu nikoli z místa přestupu do cíle cesty, ale celé cesty) podle jízdního řádu. Počet cestujících a jejich celkovou cestovní dobu ze zpožděného vlaku (tzv. skupina „příjezdová“ – konkrétně R 1163) i vlaku návazného (tzv. skupina „odjezdová“ – konkrétně R 1117) poté příslušný pracovník vloží do internetového formuláře umístěného na webových stránkách projektu výzkumu a vývoje, jehož výstupem je tato metodika (<http://stanice.fd.cvut.cz>). Doplní také interval (linkový, příp. traťový – viz dále) navazujícího přípoje, tzn. za jak dlouho podle jízdního řádu pojedou ve stejné trase a stejnými místy zastavení nejbližší vhodný vlak.⁶

Formulář zhruba koresponduje s Tab. 2.3 a je v něm pochopitelně možné zadat libovolný počet skupin cestujících se stejnou celkovou cestovní dobou v obou vlacích. Označení veličin se shoduje se vztahy v podkapitole 2.3. Hodnoty parametrů logistických funkcí b_0 a b_1 jsou předvyplněny, ale je možné je změnit – např. podle vlastních průzkumů. Po stisknutí tlačítka „Vypočítat“ získá uživatel on-line aplikace mezní dobu zpoždění prvního vlaku $t_{z,lim}$ (v podobě podílu z intervalu druhého vlaku – přípoje i absolutní hodnoty) a, jestliže zadá pravidelný příjezd prvního vlaku do stanice i odjezd přípojného (druhého) vlaku a přestupní dobu mezi těmito vlaky, přesný čas, který této mezní době zpoždění odpovídá.

Pro údaje ve výše popsaném příkladu vyšlo, že v žst. Česká Lípa hl. n. činí mezní doba zpoždění tzv. prvního vlaku R 1163, po kterou se ještě na něj vyplatí čekat tzv. druhým,

⁶ Při rutinním používání popisované metodiky je vhodné, aby byla přímo propojena s aplikací na vyhledávání spojení pro cestující, resp. počítající celkové cestovní doby, protože v opačném případě manuální určování cestovních dob zabírá příliš mnoho času.

přípojným vlakem R 1117, 32 % z linkového intervalu (rychlíky Rumburk – Česká Lípa hl. n. – Nymburk hl. n. – Kolín) dvě hodiny, tj. 38 min. Tato doba se zdá být na první pohled dlouhá, ale nutno poukázat na čtyři skutečnosti:

- 1) Pakliže 21 cestujících z R 1163 přestoupí do R 1117, zvýší jeho obsazenost o 43 %, což je velký podíl.
- 2) Byť je ve vlaku R 1117 více cestujících než v R 1163, jejich tzv. redukovaný počet (součin počtu cestujících a koeficientu citlivosti cestujících na zpoždění) tvoří pouze 90 % fyzického počtu cestujících, zatímco u R 1163 je to 98 %. Nízká hodnota redukovaného počtu cestujících u R 1117 je způsobena cestujícími, kteří cestují dlouhou dobu, a tudíž je jejich citlivost na zpoždění nižší než u cestujících, kteří se vydávají na cestu krátkou (viz např. graf 1). Problém nastává u cestujících, kteří se vydali v R 1117 do Pardubic a Brna a v R 1163 do České Třebové, protože ty čeká ještě přestup do EC 177 v žst. Kolín, kde by se musel také řešit problém čekání přípojného vlaku jedoucího z Berlína do Vídně. Obdobně čtyři cestující z R 1163 do Mšena musí přestoupit v žst. Mladá Boleslav hl. n. Z toho plyne, že problematiku čekacích dob v přestupních uzlech nelze v reálném provozu řešit pouze jako situaci v konkrétním bodě, ale je na ní nutno pohlížet jako na systémovou záležitost mající vliv na provoz na celé železniční síti včetně zohlednění hrozby rozvázání přípojových vazeb v dalších přestupních uzlech.
- 3) Cestující, kteří hodlají vystoupit v úseku Česká Lípa hl. n. – Bakov nad Jizerou (tj. v našem případě do Doks pět lidí z R 1163 a deset z R 1117), mohou místo R 1117 použít vlaku Os 6013, který jede pouze v uvedeném úseku, zastavuje ve všech stanicích a zastávkách, jeho pravidelný odjezd ze žst. Česká Lípa hl. n. je v 16:38 (tj. o 14 min později než R 1117) a pravidelný příjezd do Doks je v 17:03, což je „jen“ o 23 min později než načas jedoucím R 1117. Takto lze tedy zadání výpočtu mezní doby zpoždění úpravou počtu cestujících jednotlivých relací změnit jak tak, že pět cestujících z R 1163 využije Os 6013 do Doks v případě, že by přípojný R 1117 na R 1163 nečekal, tak také tak,

Tab. 2.3 – Zpracování a výsledek příkladu určení mezního zpoždění prvního vlaku v případě přípojové vazby s vlakem druhým (přípojným)

č. ot. 8	$b_0 = 236,592$	č. ot. 9	$b_0 = 31,912$	
ankety:	$b_1 = 0,987$	ankety:	$b_1 = 0,989$	
Skupina "příjezdová":		Skupina "odjezdová":		
vlak: R 1163 prav. příj.: 16:21		vlak: R 1117 prav. odj.: 16:24		
poř. č. skupiny cest. j [-]	počet cest. ve skupině O_j [os]	celková cestovní doba $t_{celk,j}$ [min]	koef. citlivosti cest. na zpoždění c_j [-]	reduk. počet cest. $O_j \cdot c_j$ [os]
1	5	72	0,989	4,946
2	4	145	0,973	3,890
3	2	130	0,977	1,955
4	4	190	0,952	3,807
5	6	80	0,988	5,929
suma	21			20,527
linkový interval i :		120 min		
$t_{z,lim} =$	$0,318 \cdot i =$	38 min		
přestupní doba:		3 min		
		➔		
				nejpozdější odjezd R 1117 v: 16:59
				čekat na příjezd R 1163 do: 16:56

že R 1117 se nechá zpozdít tak, že vyjede až po Os 6013, že Os 6013 vyjede podle svého jízdního řádu i s deseti cestujícími do Doks z R 1117 a že následně R 1117 předjede Os 6013 např. v žst. Doksy nebo Okna.

- 4) Jestliže se bude na řešený příklad pohlížet tak, že místo R 1117 může většina cestujících z R 1163 využít osobní vlak Os 6013 (viz bod 3), pak je možné zaměnit linkový interval za traťový, dosadit tedy za i hodnotu 14 min. Pak mezní doba zpoždění vlaku R 1163 vyjde 32 % ze 14 min, tj. 4 min. Aby tato změna pohledu na popisovaný příklad přesněji odražela realitu, bylo by nutné rozdělit příklad v podstatě na případy dva: V prvním případě vybrat do skupiny „příjezdové“ ty cestující, kteří mohou po přestupu využít návazný vlak jiné linky (kategorie), přepočítat pro ně celkovou cestovní dobu při použití tohoto a návazných jiných vlaků, do skupiny „odjezdové“ zařadit cestující příslušného vlaku a změnit interval linkový na traťový. Do druhého případu použít do „příjezdové“ skupiny zbývající cestující ze zpožděného vlaku a ponechat interval linkový. Ze dvou výsledných hodnot mezní doby zpoždění pak vybrat tu, která bude výhodnější podle dalších hledisek (zejm. s ohledem na přenášení zpoždění dále po železniční síti).

2.6 Zhodnocení kapitoly

Řešení přípojových vazeb ve VHD při zpožděních jednotlivých spojů nabývá v ČR v souvislosti s rozvojem IDS a taktové dálkové železniční dopravy čím dál více na významu. Při rozhodování o tom, zda při zpoždění přípoje na něj čekat či nikoli, může pomoci v této kapitole popsaná metodika.

Výše uvedený postup zohledňuje pouze subjektivní pocity cestujících z pohledu jejich časové újmy a pouze ve dvou vlacích, které mají v dané stanici mezi sebou přípojovou vazbu. Při praktickém použití je tedy nutné zohlednit také přenášení zpoždění po železniční síti a provozní záležitosti (oběhy náležitostí apod.), a tudíž je zmíněný algoritmus nutné chápat pouze jako jedno z rozhodovacích kritérií. Proto musí do hry též vstoupit omezení nejvyšší přijatelnou čekací dobou stanovenou v pomůckách GVD, jež určí horní hranici, za níž již nebude brán ohled na hledisko citlivosti cestujících na zpoždění. Avšak stávající standardní čekací doby považují pro tento účel řešitelé za příliš malé.

Metodiku lze využít i při návrhu GVD, kdy lze na základě pravidelného sčítání cestujících dopravcem odhadnout přepravní proudy při přestupech a na základě toho v rámci optimální obsluhy území a provázanosti jednotlivých linek VHD stanovit čekací doby mezi přípoji.

I když vypovídací schopnost vytvořených regresních funkcí ani vzorek respondentů není ideální, neboť se index determinace neblíží 100 %, je možné výsledky průzkumu využít a případně v budoucnu při jiných příležitostech upřesňovat.

2.7 Literatura

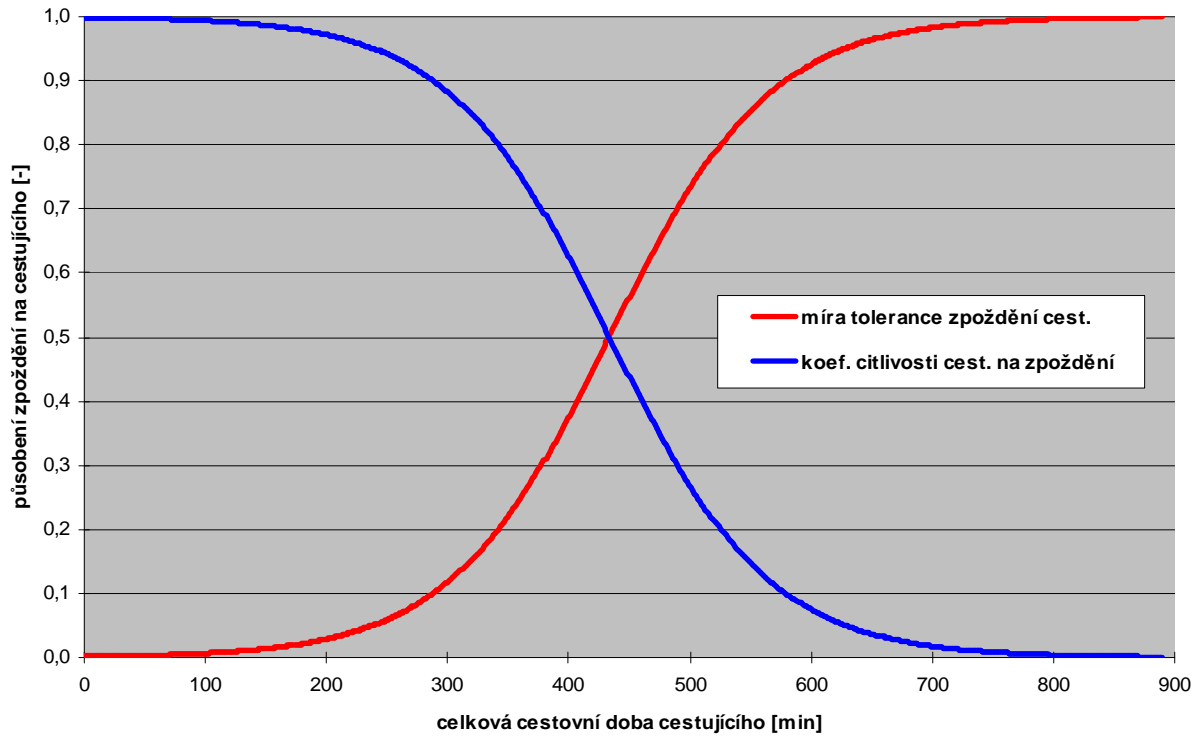
- [1] Hindls, R. et al. Statistika pro ekonomy. Vydání 5. Praha : Professional Publishing, 2004. 415 s. ISBN 80-86419-59-2.
- [2] Jacura, M., Pöschl, D., Týfa, L. Hodnocení zpoždění a přípojových vazeb cestujícími v železniční dopravě. In *Verejná osobná doprava 2009*, s. 97–100. ISBN 978-80-89275-18-2.
- [3] Jacura, M., Týfa, L. Problematika čekacích dob a zastavování ve veřejné hromadné dopravě. In *Verejná osobná doprava 2007*, s. 125–130. ISBN 978-80-89275-09-0.

- [4] Řezánková, H. Analýza dat z dotazníkových šetření. Vydání 1. Praha : Professional Publishing, 2007. 212 s. ISBN 978-80-86946-49-8.
- [5] Služební pomůcka Českých drah, a.s., pro jízdní řád 2009/2010 „Čekací doby a opatření při zpoždění vlaků osobní dopravy“.

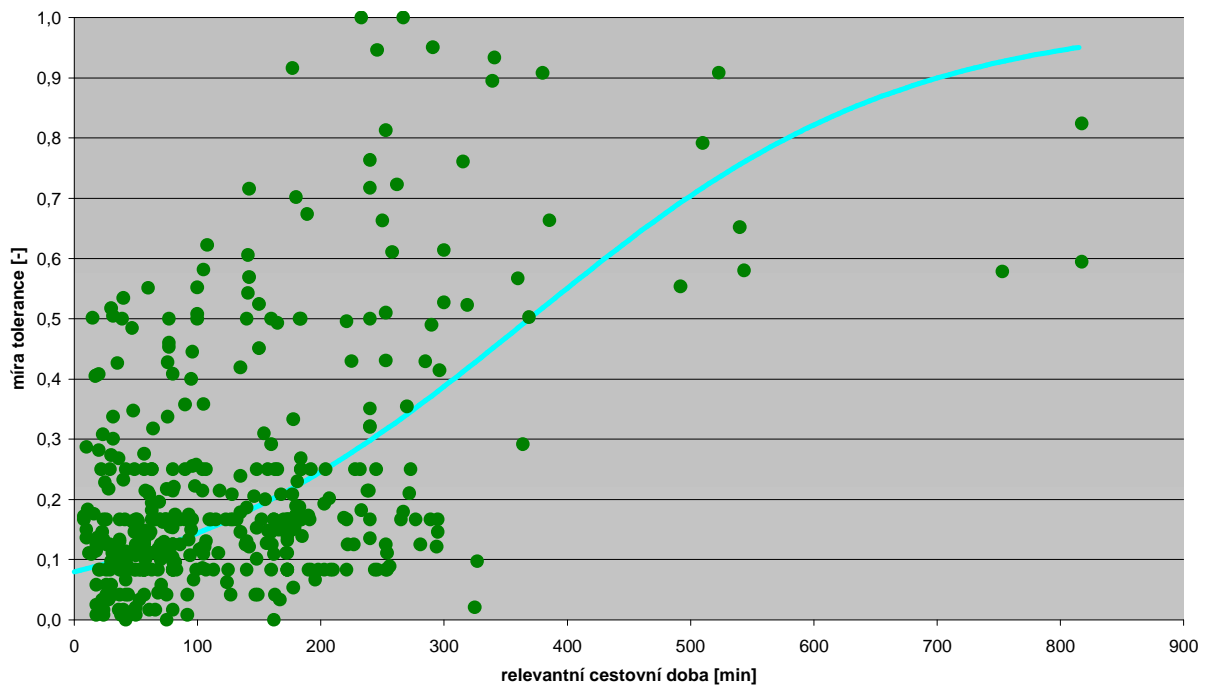
2.8 Poděkování

Na tvorbě dotazníku pro anketní průzkum mezi cestujícími spolupracovala *Mgr. Olga Nešporová* z Výzkumného ústavu práce a sociálních věcí v Praze a při jeho zpracování byl nápomocen *doc. Ing. Ivan Nagy, CSc.*, z Ústavu aplikované matematiky ČVUT v Praze Fakulty dopravní. Oběma kolegům patří poděkování za jejich ochotu a věnovaný čas.

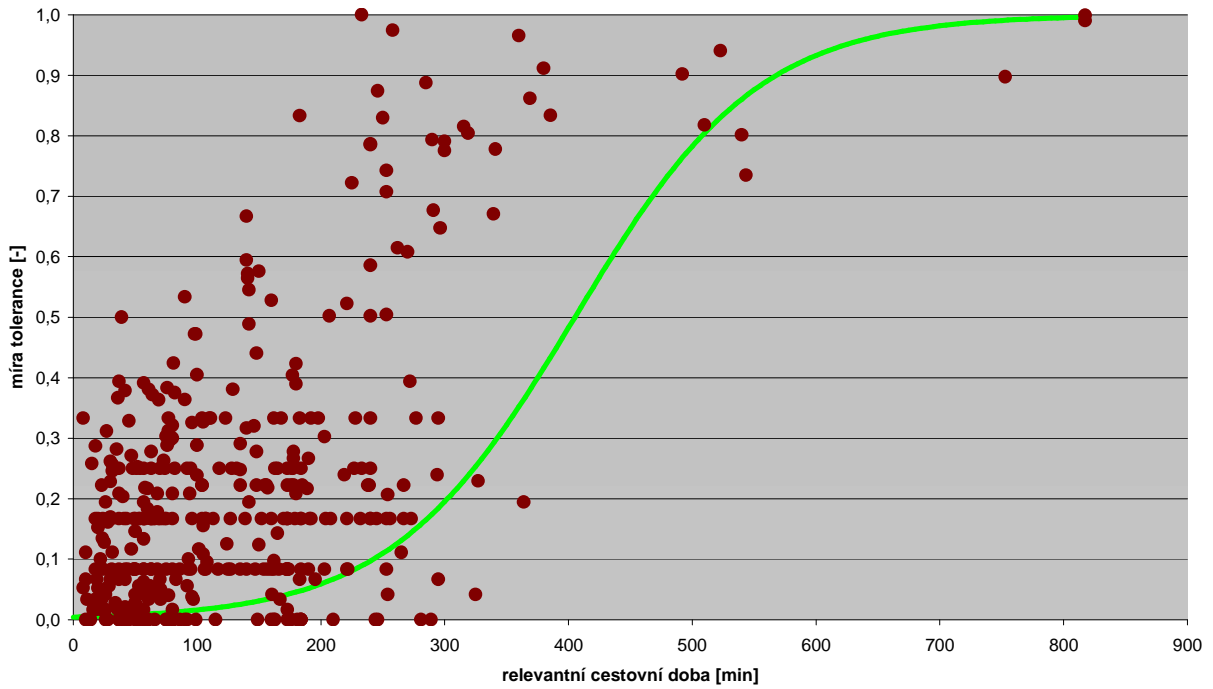

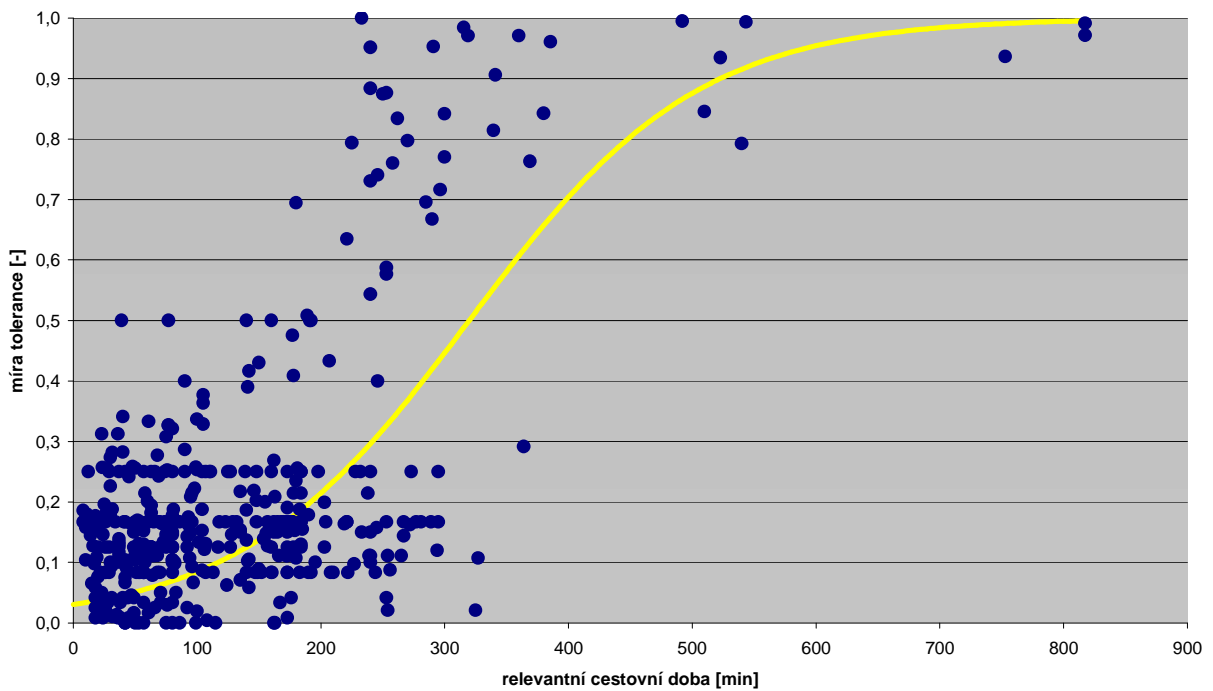
Graf 1: Teoretická závislost míry tolerance zpoždění cestujícím a koeficientu citlivosti cestujících na zpoždění – vztah mezi oběma funkcemi a průběh logistické funkce

Graf 2: Závislost míry tolerance cestujících na zpoždění v cíli jeho cesty na jeho relevantní cestovní době (body – odpovědi z ankety, křivka – regresní křivka)

Graf 3: Závislost míry tolerance cestujícího na zpoždění při ujetí přípojného vlaku na jeho relevantní cestovní době (body – odpovědi z ankety, křivka – regresní křivka)

Graf 4: Závislost míry tolerance cestujícího na zpoždění při čekání na zpožděný spoj na jeho relevantní cestovní době (body – odpovědi z ankety, křivka – regresní křivka)

3. TEORIE ÚPRAV UZLŮ VEŘEJNÉ HROMADNÉ DOPRAVY

3.1 Současný stav na železniční síti v ČR

Modernizační činnost na železniční síti České republiky v posledních patnácti letech cíleně směřuje především na národní tranzitní železniční koridory, případně na další trati tzv. vybrané evropské železniční sítě. Zbytek tratí, zejména pak regionální dráhy, zůstává povětšinou stranou zájmu investičních akcí. A to i přes to, že s poměrně nízkými vynaloženými prostředky je možné odstranit lokální propady rychlosti, nevyhovující dopravně-technologické parametry železničních stanic a zvýšit komfort a bezpečnost pro cestující. Právě poslední bod, tedy kvalitativní posun v zařízeních pro přepravu osob, je pro celkový dojem z investičních akcí stěžejní, avšak zřídka zohledněný. Příkladem jsou racionalizační projekty na celostátních drahách mimo vybranou železniční síť, které se zaměřují výhradně na snížení personálu pro provozování dráhy a úpravy v dopravních spočívají nejvýše v odstranění zbytečné infrastruktury.

Vychází-li se z předpokladu, že do těchto traťových úseků nebudou v nejbližších desetiletích směřovat další investice, pak opomenutí úprav zařízení pro osobní přepravu je doslova promarněnou šancí. Je zapotřebí si uvědomit, že nástupiště jsou nejcitlivěji vnímanou součástí konstrukce železniční trati z pohledu veřejnosti. Řadového cestujícího vůbec nezajímá, jaký typ upevnění je použit, jaké pražce tvoří podporu kolejnicovým pásům nebo zda se mezi zemní plání a šterkovým ložem nalézá konstrukční vrstva. Cestující se chce rychle, pohodlně, důstojně a bezpečně přepravit z výchozího do cílového bodu své cesty. A právě k vyššímu komfortu přepravy, stejně tak jako k bezpečnosti provozu, přispívají vhodně zvolená a umístěná nástupiště.

Obr. 3.1 – Úrovňové sypané nástupiště (silně podudržované)

Mnohé železniční stanice a zastávky neprodělaly v posledních desetiletích výraznější stavební úpravy, jejich stav tak odpovídá době poslední významnější investiční akce. Ta často proběhla při elektrifikaci tratí, v horším případě dokonce nedošlo k žádné významnější úpravě od doby jejich vzniku, tzn. nejčastěji ve druhé polovině 19. století. Druhý případ je běžný především na tratích nižšího dopravního významu, tedy na tratích v současnosti nezařazených do evropské železniční sítě a na regionálních tratích. Optimální podobě nejvzdálenější jsou stanice a zastávky s úrovňovými nástupišti. K nejméně vyhovujícím patří nástupiště sypaná, jejichž stav má často k normové podobě dosti daleko. Zejména důsledkem podudržovanosti nedosahuje nástupní hrana požadované výšky 200 mm nad temenem kolejnice, v nejkritičtějších případech její úroveň téměř odpovídá temeni kolejnice. Zde cestující překonávají výškový rozdíl až 500 mm při nástupu do vozidel a lékem na situaci není ani nasazení nízkopodlažních vozidel. O stupeň výše z pohledu komfortu cestování jsou sypaná nástupiště se zpevněnou nástupní hranou (z tvárnice „Tischer“, pražců vyňatých z kolejí), která zaručuje normou přípustnou výšku nástupní hrany. Poslední z kategorií úrovňových nástupišť jsou nástupiště se zpevněnou nástupištní plochou, a to dlažbou, živíci nebo konzolovými

deskami, tzv. nástupiště typu „SUDOP“. Úrovňová nástupiště se vyznačují následujícími nevýhodami: nelze zřídit vyšší úroveň nástupní hrany než 250 mm nad temenem kolejnice, šířka nástupiště je 1,45 m při osové vzdálenosti 4,75 m nebo 2,70 m při osové vzdálenosti 6,0 m, neuspořádaný pohyb cestujících v kolejišti, není možné zřídit odpovídající bezbariérový přístup ani vodící prvky pro osoby se sníženou schopností orientace. Z popsanych negativ vyplývají tyto důsledky:

Obr. 3.2 – Úrovňová nástupiště z konzolových desek

- Nízký komfort při nástupu/výstupu
- Delší doba výměny cestujících způsobená překonáváním výškového rozdílu
- Úzká plocha nástupiště snižuje bezpečnost cestujících při silné přepravní frekvenci, kdy se na malé ploše kříží nástupní a výstupní přepravní proudy, ohrožení bezpečnosti cestujících při stání vlaků v zákrytu na sousedních kolejích a vytváření bariéry pro osoby se sníženou schopností pohybu a orientace.
- Nepříjemnosti vytváří pro cestující i zastavení vlaku dveřmi vozu v místě úrovňového přechodu, kde musí být při nástupu a výstupu překonáván výškový rozdíl okolo 600 mm (viz Obr. 3.3)

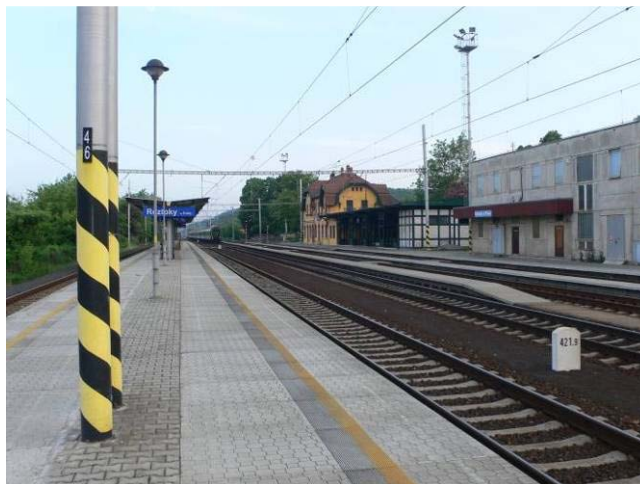
Od 50. let 20. století se v železničních stanicích začal, zejména při elektrizačních úpravách, uplatňovat nový fenomén, a to poloperonizace. Základní filosofií je vybavení odvrácené kolejové skupiny, tedy kolejí ležících za (při pohledu od výpravní budovy) hlavními dopravními kolejemi, nástupiště s mimoúrovňovým přístupem, zatímco v kolejové skupině přilehlé k výpravní budově se nacházejí úrovňová nástupiště. Poloperonizace neodstranila již zmíněné nevýhody úrovňových nástupišť, avšak znamenala zvýšení propustnosti železničních stanic a zvýšení bezpečnosti provozu, protože se odstranil pohyb

Obr. 3.3 – Nástup z úrovňového přechodu

cestujících přes hlavní dopravní koleje, který podvazoval stavění vlakových cest pro vlaky projíždějící po hlavní dopravní koleji blíže k výpravní budově. Poloperonizace se s úspěchem navrhovala až do konce 20. století, kdy důraz na přepravu osob se sníženou schopností pohybu a orientace (a z něj plynoucí výška nástupní hrany) a požadavek odstranění veškerého pohybu cestujících v kolejišti její aplikaci ukončily. Frekvenčně a provozně významné stanice se vybavovaly výhradně nástupiště s mimoúrovňovým přístupem – pro toto uspořádání se užívá pojem peronizace. Mimoúrovňová nástupiště (ostrovní, jazyková a vnější) jsou svými parametry poplatná době vzniku. Výška nástupní hrany se pohybuje od 300 mm až po současných standardních 550 mm

nad temenem kolejnice, povrch je zásadně zpevněný, a to buď dlažbou, živící nebo dnes nejčastěji konzolovými deskami a zámkovou dlažbou vyplněným středním prostorem. Přístup na ně je podchodem (častěji), nebo nadchodem, obvyklou součástí se stává bezbariérový přístup zajištěný šikmou rampou, výtahem, nebo schodišťovou plošinou.

Obr. 3.4 – Poloperonizace

Kromě prostor pro nástup a výstup patří mezi části zastávek a stanic citlivě vnímanými cestující veřejností prostory pro vyčkávání, odbavení a související služby. Ještě v nedávné minulosti se ve všech železničních stanicích a významnějších zastávkách nacházely osobní pokladna, zavazadlová pokladna, úschovna zavazadel, vytápěná čekárna a v tarifních bodech s vyšším obrátem cestujících nechyběly doplňkové služby, počínaje trafikou a konče kupř. kadeřnictvím. V posledních letech nastal v situaci obrát způsobený silícím tlakem na snižování nákladů na personál. Takřka všechny zastávky včetně těch na páteřních tratích jsou dnes komerčně neobsazeny, odbavení probíhá až ve vlaku. Výjimku tvoří buď zastávky s nadstandardním obrátem tržeb, kupř. Chvaletice, Týnec nad Labem, Srbsko, Vysoké Mýto město, nebo zastávky, kde dopravní službu konající zaměstnanec (hlásky, hradla, závorářská stanoviště) má současně v pracovních povinnostech komerční odbavení, např. zast. Jablonecké Paseky, Čeperka. Trend rušení výpravního oprávnění v osobní přepravě postihl i železniční stanice s nízkým obrátem služeb, kde se nevyplatí zaměstnání osobního pokladníka a vybavení pokladny elektronickým výdejem jízdenek. Kdysi rozšířené propojení dopravních a komerčních povinností u výpravních menších stanic se stává minulostí, a to v souvislosti s postupným přechodem na tzv. živou dopravní cestu. V posledních letech tak o osobní pokladnu a rovněž úschovnu zavazadel přišly např. železniční stanice Libuň, Dlouhá Třebová.

Rušení komerčních služeb mívá v železničních stanicích spojitost se zaváděním dispečerského řízení delších traťových úseků, kdy dopravní s kolejovým rozvětvením zůstávají komerčně neobsazeny, např. Bezděz, Obrataň. V nejbližší době lze, v souladu s trendem u sousedních železnic (DB AG), očekávat rozšiřování systému automatizovaného odbavení cestujících s důrazem na bezhotovostní platební styk. Popsaná situace je pochopitelná z ekonomického pohledu, avšak přináší cestujícím řadu negativ: uzavřené budovy a v nich umístěné pobytové prostory (čekárna, vestibul), nemožnost získání informací, neexistence úschovny zavazadel, chybějící WC apod. Zvláště v turisticky atraktivních lokalitách tak železnice jako systém nastavuje cestujícím nepřívětivou tvář. Rekreační přepravní proudy se vyznačují svou nepravidelností, vysokým procentem náhodných nepravidelných cestujících a nárazovým zvyšováním poptávky po přepravě. A právě tato skupina cestujících, jak bylo empiricky zjištěno, je velice citlivá na nabízené služby, jako jsou WC, informace, pobytový prostor (hlavně při náhlé nepřízni počasí) a úschovna zavazadel. Uzavřené a mnohdy i vybydlené budovy zastávek a stanic nejsou pak právě reprezentativní branou jak pro železnici, tak přílehlou obec, či město. V kontrastu s projektem „Živá nádraží“ se zvyšuje počet tarifních bodů, jež by se (řečeno s mírnou nadsázkou) mohly bez problémů zařadit do projektu „Nádraží mrtvá“.

Není bezpochyby možné a ekonomicky únosné platit komerčního zaměstnance tam, kde jej nelze odůvodnit přiměřenou výší tržeb. Ale v mnoha případech se nabízí využití budov,

kteří se pro železnici staly nadbytečným, k dlouhodobým pronájmům či je odprodat do soukromého vlastnictví. V jejich prostorách pak mohou nalézt místo regionální informační kancelář, občerstvení nebo pension. Vhodným příkladem je využití výpravní budovy v dopravně Černý Kříž, kde prostory nevyužívané čekárny a dopravní kanceláře našly uplatnění jako bufet a infocentrum „Pohádková dopravní kancelář“. Takový způsob oživení se nabízí i pro další místa. Jinou možností je pronájem prostor pro drobné obchody (kupř. trafika nebo stánek s občerstvením) a provozovateli zanést do smlouvy povinnost doplňkového prodeje jízdních dokladů. Lákavé řešení má však velké úskalí v odpovídajícím proškolení personálu z tarifu železničního dopravce, jelikož v opačném případě není zaručeno správné odbavení a dobrý úmysl se mění v množství nepříjemností způsobených cestujícím. Protože není možné zajistit přednost cestujících před ostatními zákazníky obchodu, tak pro dobrou pověst železnice jako dopravního systému nelze považovat tarifní bod za komerčně obsazený a při nákupu jízdních dokladů ve vlaku účtovat manipulační přírůstek. Další obvyklou bolestí mnoha stanic je předimenzovaný rozsah kolejiště a léta nevyužívané opuštěné prostory pro nakládku a vykládku zásilek.

České dráhy, a. s., jako vlastník pozemních objektů – výpravních budov a souvisejících pozemků v železničních stanicích, které leží na tratích v majetku státu, hledají cestu k jejich opravě a využití. Jednou z cest byl projekt „Živá nádraží“, jehož filosofie spočívala v nabídnutí budov soukromému subjektu, který po rekonstrukci nemovitosti dostane objekty bezúplatně k dalšímu pronajmutí na třicet let (kromě prostor nezbytných pro potřeby železniční dopravy a přepravy). Za ekonomicky zajímavé se považovaly objekty s průchodem nejméně 4 000 osob denně. Celý projekt „Živá nádraží“ zahrnoval více než šedesát stanic a spolupráce byla navázána v 19 lokalitách. Avšak v několika z nich už dochází k rozvázání smlouvy ze strany investorů, kteří zjistili, že návratnost investice je v příliš dlouhém časovém horizontu. V současnosti probíhají „oživovací projekty“ kupř. ve stanicích Praha hl. n., Mariánské Lázně, Karlovy Vary a Havlíčkův Brod.

Do opomíjených a nevhodně řešených záležitostí spadá i problematika přestupu mezi jednotlivými druhy dopravy. V nejhorším případě jsou od sebe železniční stanice, zastávka a zastávka navazující autobusové dopravy vzdáleny stovky metrů (pokud vůbec), lepší variantou je jejich umístění v prostoru u výpravní budovy. Možnosti přestupu „hrana – hrana“ nebo alespoň co největší zkrácení délek pěšího přesunu bylo doposud, kromě výjimek, zcela opomíjeno. V nejbližší budoucnosti se nabízí využití nepoužívaných ploch volných skládek pro autobusová stanoviště tak, jak to lze sledovat v zahraničí a na několika ojedinělých příkladech v ČR.

Souhrnně řečeno lze konstatovat, že v současnosti na regionálních tratích a tratích mimo evropský železniční systém se rekonstrukce a drobné úpravy projevují zejména redukcí kolejiště o tzv. zbytnou infrastrukturu, rušení dopravních a jejich nahrazení pouhými zastávkami, uzavíráním prostor pro cestující veřejnost a omezováním služeb. Na druhou stranu vznikla i řada kladných příkladů, mezi něž se počítají stanice s poloostrovními nástupišti a vytváření přestupních terminálů hromadné dopravy. Mezi příkladné terminály je možné zařadit kupř. uzly Častolovice, Hrádek nad Nisou a Svoboda nad Úpou.

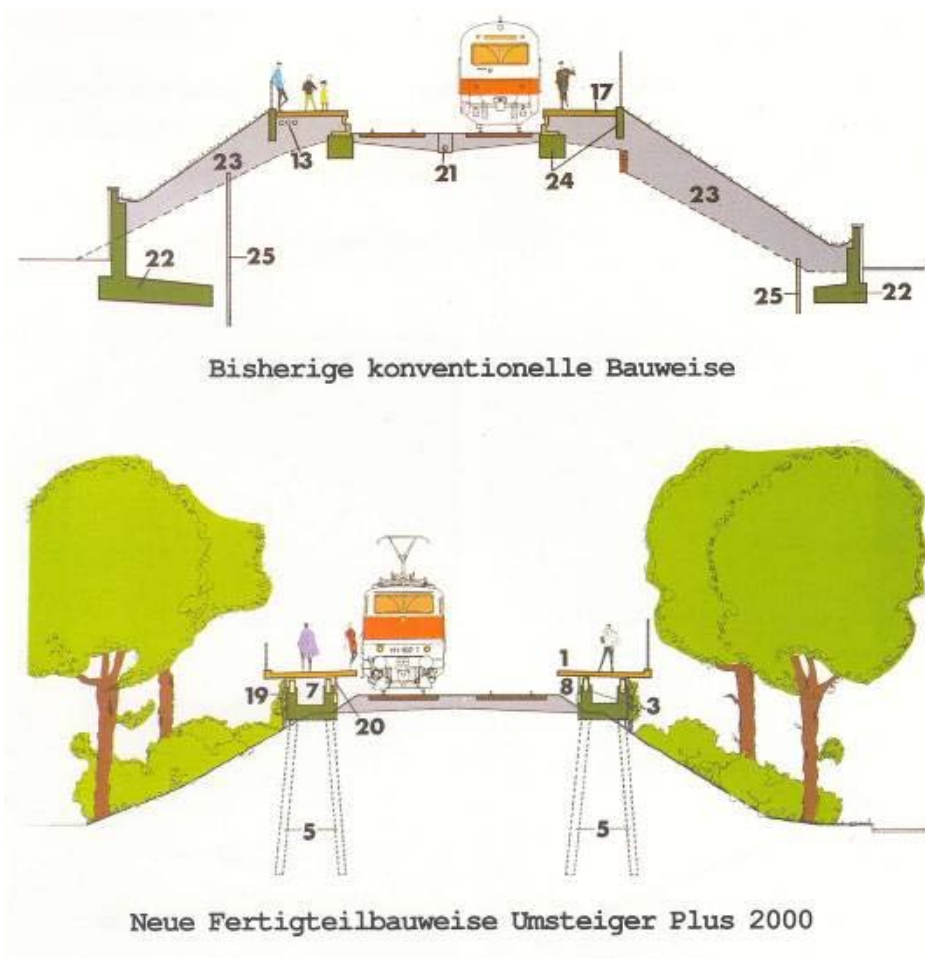
3.2 Parametry nově budovaných nástupišť

3.2.1 Požadavky platných norem

V roce 2009 vstoupilo v účinnost nové vydání české normy ČSN 73 4959 „Nástupišť a nástupištní přístřešky na drahách celostátních, regionálních a vlečkách“, jejíž ustanovení

udávají podobu zařízení pro přepravu cestujících na železniční síti ČR. Tato norma je v porovnání s předchozí verzí z roku 1997 progresivnější a respektuje aktuální evropské trendy. Není cílem ocitovat větší část normy, avšak uvedení nejvýznamnějších novinek právě zde nelze opomenout. Jednoznačný trend ještě před pár lety představovalo zřizování nebo rekonstrukci nástupišť výhradně na nástupiště mimoúrovňová.

Tlak na snižování investičních nákladů, resp. možnost zlepšení parametrů nástupišť (zvýšení bezpečnosti i komfortu pro cestující) i na mimokoridorových tratích, vedl ke zkušebnímu provozu a následně běžnému rozšíření tzv. nástupišť poloostrovních. Jedná se o nástupiště umístěná mezi kolejemi (jednostranná i oboustranná) s jedním úrovnovým přístupem po šikmé rampě se zábradlím z ústřední přístupové cesty, po tzv. centrálním přechodu, vykazující tedy v zásadě shodné parametry jako nástupiště ostrovní nebo vnější, avšak bez mimoúrovňového přístupu. Centrální přechod usměrňuje všechny pěší proudy do jednoho prostoru, a musí být tedy dimenzován na špičkovou frekvenci.

Obr. 3.5 – Nástupiště UMSTEIGER PLUS 2000 – porovnání se standardní technologií

Pro budování poloostrovního nástupiště musí být dodrženy následující podmínky:

- Přecházené koleje jsou pojížděny nejvýše rychlostí 50 km/h (v případě vybavení centrálního přechodu výstražným zařízením rychlostní omezení neplatí – zatím v ČR nepoužito)
- Dodržení normou stanovených rozhledových poměrů.
- Přechod nepřerušuje nástupní hranu.
- Vlaky mají přednostně zastavovat před přechodem.
- Přechod je nezbytné doplnit varovnou tabulkou: „Pozor vlak“.

Obr. 3.6 – Nástupiště UMSTEIGER PLUS 2000

Novinkou v normě je také vyšší limitní hodnota převýšení u nástupišť v oblouku 110 mm a nejmenší poloměr oblouku u hrany nástupiště 300 m. Ve zvlášť stísněných poměrech na tratích mimo evropskou síť je povolena rekonstrukce a ponechání stávajících úrovnových nástupišť s výškou nástupní hrany 200–250 mm nad temenem kolejnice. Rovněž se zavádí méně přísné požadavky na plošné parametry nástupišť. Jejich šířka musí odpovídat špičkové frekvenci s tím, že nesmí klesnout pod tyto hodnoty:

- Oboustranná ostrovní ... 6,1 m
- Oboustranná poloostrovní ... 4,3 m
- Jazyková a konce oboustranných nástupišť ... 3,2 m
- Vnější a jednostranná nástupiště ... 2,5 m

Nová norma počítá s provozem vlaků u nástupní hrany rychlostí až do 200 km/h, přičemž v rychlostním pásmu 160–200 km/h je vysoká rychlost zohledněna v rozšíření bezpečnostního pásu.

Ze stavebně konstrukčního pohledu se nejčastěji zřizují nástupiště konstrukce „SUDOP“, kdy plochu nástupiště tvoří konzolová deska uložená z jedné strany na ztuhlé vrstvě nenamrzavého materiálu a na druhé straně přilehlé ke koleji, tj. konzolová deska tvoří nástupní hranu, podepřená úložným blokem a tvárnici „Tischer“. Dále se, byť v malé míře, užívají nástupiště z konstrukce prefabrikátu „L“, v tomto případě tvoří plochu nástupiště buď konzolová deska, nebo je celý prostor zadlážďen. Na zastávkách Písek-Dobešice a Železná Ruda centrum se zkouší konstrukce nástupiště „UMSTEIGER PLUS 2000“, jejíž nejvýznamnější předností je nižší plocha záboru pozemku. Nástupiště této konstrukce, narozdíl od „SUDOP“ nepotřebuje podporu na konci odvráceném od koleje (viz Obr. 3.5, Obr. 3.6.).

3.2.2 Zásady rekonstrukce zařízení pro osobní přepravu mimo vybranou žel. síť

Pro tratě související s tímto projektem jsou vydány SŽDC dvě směrnice. Jednak jde o směrnici č. 30 Zásady rekonstrukce celostátních drah České republiky nezařazených do evropského železničního systému, jednak o směrnici č. 32 Zásady rekonstrukce regionálních drah. Obě vstoupily v platnost v roce 2008. Z těchto směrnic je zapotřebí zmínit ustanovení pasáží týkající se zařízení pro přepravu osob.

Pro tratě nezařazené do evropského železničního systému (jinak tzv. tratě mimo vybranou železniční síť) platí:

- Rozsah nástupišť musí být doložen dopravně-technologickým posouzením
- Všechna nová nástupiště se navrhnou s výškou nástupní hrany 550 mm nad temenem kolejnice, při rekonstrukci je třeba sledovat, zvláště u frekvenčně významných míst, zvýšení nástupní hrany na tutéž výšku.
- U železničních stanic na dvoukolejných tratích musí být zřízen mimoúrovňový přístup
- V železničních stanicích na jednokolejných tratích lze navrhnout oboustranná nástupiště a jednostranná nástupiště nástupiště mezi kolejemi (tzn. poloostrovní nástupiště) nebo vnější nástupiště s přístupem přes úrovňový přechod umístěný zásadně mimo nástupní hrany. Přechod nesmí být navržen přes koleje pojížděné rychlostí vyšší jak 50 km/h
- Poloha nástupišť má zajišťovat minimální docházkové vzdálenosti, je-li to účelné, pak je lze přesunout i mimo obvod stanice

Pro regionální dráhy platí tyto požadavky:

- Rozsah nástupišť musí být doložen dopravně-technologickým posouzením.
- V železničních stanicích lze navrhnout oboustranná (poloostrovní) nebo vnější nástupiště s přístupem přes úrovňový přechod umístěný zásadně mimo nástupní hrany.
- V případě velmi stísněných prostorových poměrů, nebo nelze-li zredukovat stávající rozsah kolejiště, se připouští též ponechání stávajících úrovňových nástupišť
- Poloha nástupišť má zajišťovat minimální docházkové vzdálenosti, je-li to účelné, pak je lze přesunout i mimo obvod stanice

3.3 Příklady provedených úprav na železniční síti

3.3.1 Popis jednotlivých přestupních uzlů

V zastávkách, železničních stanicích a přestupních uzlech, uvedených v kapitole č. 5, byla provedena místní šetření v průběhu roku 2008. Při nich se zjišťovaly parametry nově zřízených zařízení pro osobní přepravu, jejich účelnost a funkčnost. Vzhledem k tomu, že modernizace zastávek a stanic mimo vybranou železniční síť probíhá v tuzemsku v poměrně malém rozsahu a z důvodu co nejobjektivnějších podkladů při sestavování metodických zásad pro zařízení pro přepravu osob na tratích mimo evropský železniční systém byla šetření provedena také v zahraničí. Především ve Spolkové republice Německo se nacházejí mnohá řešení bez výraznějších potíží aplikovatelná i na železniční síti České republiky. Dopravní a zastávky v zahraničí mají obvykle mnoho ekvivalentů na našem území a zkušenosti jsou bez výraznějších potíží aplikovatelné. Zahraniční úpravy se vyznačují zejména výraznou redukcí kolejiště na nezbytné minimum, pravidelným plánem určení jednotlivých dopravních kolejí, prostory pro cestující bývají „přátelské“, tzn. vybavené mobiliářem pro jejich vyčkávání na příjezd vlaku. Veškerá popsaná řešení ukazují možnost účelného využití prostor železničních stanic, kde při redukcí kolejiště lze zřídit kvalitativně vyšší zařízení pro osobní přepravu.

3.3.2 Zhodnocení provedených úprav

Obecné přínosy provedených úprav

Zmíněné úpravy mají tyto zásadní přínosy:

- Zvýšení bezpečnosti železničního provozu a cestujících, neboť dochází k odstranění nekoordinovaného pohybu cestujících v kolejišti, který je zapříčiněn nízkou výškou nástupní hrany úrovnových nástupišť, již lze bez obtíží překonat, a větším počtem úrovnových přechodů. Pěší proudy jsou nově svedeny do jediné ústřední přístupové cesty přes staniční koleje, tzv. centrální přechod.
- Zvýšení komfortu při nástupu a výstupu do soupravy, neboť výška nástupní hrany 550 mm nad temenem kolejnice téměř odpovídá výšce nástupní plochy vozidel se sníženou nástupní plochou, příp. výšce dolního nástupního schodu.
- Možnost vytvoření vyčkávacích ploch na nástupištích
- Pro cestující dochází ke zpřehlednění hledání konkrétního vlaku

Obecné nevýhody popisovaného řešení

U popisovaného řešení lze samozřejmě nalézt i zápory, mezi které kupříkladu patří:

- Zůstává neodstraněn, byť v redukované podobě, pohyb cestujících v kolejišti, což vyvolává větší důraz na zajištění jejich bezpečnosti a částečně omezuje stavění vlakových cest, jež musí zohledňovat očekávaný přesun osob mezi výpravní budovou a nástupišti
- Poloha centrálního přechodu má vliv na staniční provozní technologii, neboť obecně (a tato ustanovení uvádí i platná norma) se požaduje křížení přechodu odjezdovou vlakovou cestou, nikoli jeho přejíždění přijíždějícím vlakem. Tato skutečnost nebyla však v úpravách provedených do roku 2008 často respektována (kupř. Čený Kříž). Bohužel splnění této podmínky se v některých dopravních dostane do kolize s polohou výpravní budovy, jejíž excentrická poloha (roz. poblíž jednoho zhlaví) může znamenat buď nepřekonatelný problém, nebo ve výsledku prodloužení pěších tras o 100 m a více.
- Poloha přechodu neumožňuje využít celé délky dopravní koleje pro nástupiště, protože je nezbytné odečíst šířku úrovnového přechodu a na něj navazující přístupové šikmé rampy na nástupiště

Nedostatky v konkrétních lokalitách

V rámci průzkumu byla též zdokumentována dílčí nevhodná řešení, která mnohdy snižovala hodnotu jinak zdařilé úpravy stanice či zastávky. V zásadě nebyla podchycena žádná celková úprava, která by se dala označit za nevhodnou, spíše se jednalo o opomenutí určitých prvků, které by při nepříliš vysokých nákladech výrazně zvýšily pohodlí cestujících a kvalitu železniční dopravy, resp. jejich vazeb na okolí. Jako případy nevhodných úprav, kdy sice došlo oproti předchozímu stavu k výraznému zlepšení, ale přesto v rámci rekonstrukce nebylo dosaženo optimálních parametrů přestupního uzlu, je možné uvést zastávku Jablonecké Paseky a stanice Neratovice a Turnov. V každém místě se vyskytuje jiný nedostatek, jehož je třeba se při budoucích úpravách přestupních uzlů vyvarovat.

- Jablonecké Paseky - koncept přestupu je devalvován několika nedostatky, které neumožňují výhody tohoto řešení plně využít. Zaprvé je to výška nástupní hrany železniční zastávky, která nedosahuje 550 mm nad TK, což je podmínka pro bezbariérový nástup do snížených částí vozidel. Druhým problémem je podoba obratiště autobusů, kde vnější poloměr komunikace je pouze 12 m a neumožňuje autobusům standardní délky (tj. 12 m – např. nejrozšířenější vozy zn. Karosa) zajet všemi vstupy přímo k hraně nástupiště. Cestující tak musí při nástupu nejprve vkročit do vozovky. Tento stav je pravděpodobně

způsoben stísněnými prostorovými poměry, kdy do lokality nebylo možné umístit obratiště o větším poloměru. Kvůli těmto dvěma bodům nelze absolvovat správně navržený přestup bez překonání výškových rozdílů vlak–nástupiště, nástupiště–vozovka a vozovka–autobus, přičemž při využití nízkopodlažních vozidel na železnici i pozemní komunikaci by mohly všechny tyto rozdíly být odstraněny. Pro případné budoucí úpravy podobných přestupních bodů ve stísněných poměrech je třeba zvážit (pakliže by obratiště nešlo vybudovat s dostatečným poloměrem), zda by nebylo lepší plně využít výhody přestupu „hrana–hrana“ i za cenu nutnosti couvání autobusů.

- Turnov - v této vzorové stanici lze objevit jisté nedostatky, především absenci přístřešků pro cestující na nástupištech. Vzhledem k velikosti stanice, délce nástupišť (cca 100 metrů na obě strany od úrovněového přechodu) a silným nástupním, výstupním i přestupním proudům by bylo vhodné na nástupištech vybudovat zařízení pro možnost úkrytu před nepříznivým počasím. Přístřešky nebyly vystavěny kvůli nedostatku finančních prostředků a s jejich instalací se ve výhledu počítá. Do budoucna by bylo vhodné, obzvláště ve srovnatelně velkých a významných stanicích, aby přístřešky patřily mezi jednu z priorit, neboť jejich absence výrazně snižuje úroveň pohodlí cestujících.
- Neratovice - výsledkem úprav je zvýšení komfortu pouze pro malou část cestujících, protože k jedné z hran nového nástupiště mohou přijíždět pouze vlaky ze směru Brandýs nad Labem, jenž je vzhledem k celkovému obratu cestujících málo významný. Pro vlaky na důležitějším rameni Praha – Turnov je využitelná jen jedna hrana, přičemž při pravidelném křížování rychlíků v této relaci musí jedna ze souprav zastavovat u nástupišť původních. Je tedy sporné, zda prostředky na modernizaci byly využity vhodně a jestli by nebylo efektivnější buď zrekonstruovat stanici celou (např. podle vzoru Turnov), nebo finance využít v jiné lokalitě. Obdobně zůstává otázkou, zda nebylo možné vložit nástupiště do výhodnější polohy, kupř. mezi koleje č. 1 a 4. Pokud by v Neratovicích došlo k další fázi úprav, bylo by nezbytné zkultivovat také oblast přednádraží, jež nesplňuje ani minimální požadavky na moderní přestupní uzel.

Dále byly zjištěny i tyto nedostatky: Chybějící zábradlí u šikmých ramp na nástupiště, chybějící informační systém a obvyklé popření pobytové funkce nástupišť, tj. jejich nevybavení mobiliárem pro vyčkávání cestujících na příjezd vlaku. Opomenuto bývá provedení výstrahy u úrovněového přechodu upozorňující cestující na zákaz vstupu do kolejiště před zastavením vlaku. Mnohé je způsobeno počáteční nezkušeností s realizací nástupišť s centrálním přechodem a neexistencí opory pro takové řešení v normě z roku 1998 platné do roku 2009.

Závěr

I přes některé nedostatky, k jejichž odstranění, nebo co nejvyšší eliminaci, má přispět právě tento projekt Ministerstva dopravy, lze konstatovat, že šetření provedená v uvedených lokalitách jednoznačně potvrdila, že na tratích mimo vybranou železniční síť jsou optimální volbou nástupiště o výšce nástupní hrany 550 mm nad temenem kolejnice doplněná o úrovněový centrální přechod. Jejich přínosy převažují nad zápory a ve všech případech znamenají zlepšení současného stavu jak pro cestující, tak pro bezpečnost železničního provozu. Na regionálních tratích představuje tato úprava, vzhledem k omezeným možnostem investičních prostředků, nejvyšší možné kvalitativní zlepšení. Kromě výše uvedených dopravních uzlů byla v posledních letech (do konce roku 2009) uplatněna poloostrovní nástupiště také v železničních stanicích Borovany, Bludov, Česká Kubice, Kroměříž, Nové Hradky, Nová Ves u Českých Budějovic a Znojmo.

3.4 Požadavky na zařízení pro osobní přepravu

Na podobu železničních zastávek, stanic a přestupních uzlů VHD existuje několik následujících pohledů, které by měly být všechny v co největší míře zohledněny při úpravách zmíněných prvků dopravní infrastruktury. Jedná se především o následující hlediska

3.4.1 Provozně-technické a dispoziční požadavky

Požadavky z provozního pohledu vychází zejména z řad provozovatelů dráhy, provozovatelů drážní dopravy a objednatelů VHD. Jedná se především o následující hlediska:

- provozovatel dráhy: Jeho požadavky cíleně směřují k minimalizaci nákladů z provozování dopravní cesty při maximalizaci rozsahu a spolehlivosti provozu na ní. Proto jsou jeho snahou odstranění zbytečné infrastruktury, zvýšení bezpečnosti a propustnosti traťových úseků, nahrazení lidské práce v oblasti řízení i organizace provozu moderní technikou (racionalizační opatření).
- provozovatel drážní dopravy (dopravce): Jeho požadavky vycházejí ze spolupůsobení infrastruktury a náležitostí dopravce. Jedná se například o provázanost mezi délkou nástupních hran a délkou vlaků, efektivní využití všech náležitostí (oběhy vozidel, směny personálu), zajištění zázemí pro odstavování, provozní údržbu a zbrojení vozidel v obrátových bodech a o zajištění zázemí pro jeho personál.
- objednavatelé VHD: Jejich požadavky vycházejí z právních nařízení a vlastních představ o optimální obsluze jimi spravovaného území a ze snahy o minimalizaci úhrady prokazatelné ztráty. Z nich následně plyne jízdní řád a nároky na kvalitu dopravy a přepravy. S ohledem na zaměření tohoto textu jde především o určení míst pro křížování, předjíždění vlaků a koncových bodech linek, z čehož vychází potřebný rozsah dopravní infrastruktury.
- Mezi další obecné požadavky vyplývající z potřeb provozu a dopravní technologie v uzlu patří především:
  - Takové umístění nástupišť, aby nedocházelo na hlavní dopravní koleji, tj. na staniční koleji bezprostředně navazující na traťovou kolej, ke snížení rychlosti. Toho lze dosáhnout buď jejím přímým vedením, nebo odklonem osy pomocí kolejového „S“. Hlavní dopravní kolej v železničních stanicích, kde se předpokládají i vlaky projíždějící bez zastavení (nákladní a dálková doprava), nesmí křížit centrální přechod, nebo musí tento být důsledně zabezpečen, a to nejlépe vizuální a akustickou signalizací doplněnou i o mechanickou zábranu.
  - U přípojných, odbočných a křížovatkových stanic by rozmístění nástupních hran mělo být co nejvíce provázáno se zaústěním traťových kolejí, aby nedocházelo ke zbytečnému křížení vlakových cest.
  - Existují-li v železniční stanici pravidelné silné přestupní proudy, pak je vhodné upravit kolejiště a polohu nástupišť tak, aby co největší množství těchto přestupních vazeb se odehrávalo způsobem „hrana – hrana“.
- Úprava dispozice kolejiště (rozsah a druh staničních kolejí, schéma rozvětvení) musí odpovídat současným a předpokládaným výhledovým potřebám železniční dopravy a přepravy. V mnoha stanicích to představuje v důsledku poklesu nakládky a vykládky redukci kolejiště na nejmenší nutný rozsah, která se však musí provádět obezřetně s ohledem na možné mimořádnosti, tj. zachování možnosti překládání křížování vlaků. Bezmyšlenkovitá redukce kolejiště stanic, jejich rušení a nahrazování pouhou zastávkou

může v budoucnosti znamenat velký problém při zvyšování intenzity provozu, protože v opačném případě hrozí zvyšování zpoždění vlaků.

- Délka nástupišť má odpovídat nejdelšímu pravidelně zastavujícímu vlaku. Při návrzích je nutné předpokládat nejen současný vozový park tuzemských dopravců, ale též zohlednit trendy v nasazovaných vozidlech jak tuzemské, tak zahraniční výroby. Při navrhování délky nástupních hran se musí zohlednit dohlednost strojvedoucího na návěstidlo, která je zaručena při vzdálenosti 10 m (ve stísněných poměrech lze uvažovat 7 m) mezi čelem vozidla a návěstidlem. Není-li vlak veden elektrickou jednotkou nebo motorovým vozem, musí se nástupní hrana prodloužit o délku hnacího vozidla, které zastavuje před centrálním přechodem.

3.4.2 Požadavky cestujících

Jejich požadavky se dají vyjádřit výstižným heslem: „Chci cestovat pohodlně, bezpečně, rychle, spolehlivě a bezbariérově!“ Mezi základní požadavky uživatelů VHD patří tedy:

- Prostorové uspořádání nástupišť – jejich plocha musí odpovídat špičkové frekvenci, aby nedocházelo ke zbytečnému ovlivňování příjezdových a odjezdových proudů a celková dispozice nástupišť nevyvolávala v uživatelích VHD stísněný pocit. Zároveň je cestujícím (byť toto norma striktně nepožaduje) vyžadována rovnost mezi délkou nejdelšího vlaku a délkou nástupní hrany, tzn. nemá docházet k situacím, kdy část vlaku zastaví mimo nástupní hranu.
- Výška nástupní hrany nad temenem kolejnice – tento faktor cestující nevnímá jako výšku nad jízdni drahou, ale jako horizontální a vertikální rozdíl mezi nástupištěm a nástupní plochou vozidla. V zásadě jde o požadavek zajištění bezbariérového nástupu/výstupu, který je splněn v případě, kdy mezi nástupní hranou a nástupní plochou vozidla nepřekročí výškový rozdíl hodnotu 150 mm a vodorovná vzdálenost dosahuje nejvýše 100 mm.
- Způsob přístupu na nástupiště – přístup na nástupiště musí být bezbariérový a pokud možno co nejkratší a bez ztracených spádů. Pokud se nachází výpravní budova (resp. přístupová cesta s přístřeškem u zastávek) ve stejné výškové úrovni jako kolejiště, pak přístup na ostrovní (příp. vnější) nástupiště je cestujícím znepříjemněn nutností dvakrát překonat výškový rozdíl mezi podchodem nebo lávkou a terénem. Toto opět hovoří pro poloostrovní nástupiště, která jsou tam, kde je zaručena bezpečnost cestujících, optimálním řešením s vynaložením nižších investičních prostředků než při zřízení ostrovních (vnějších) nástupišť.
- Podoba vyčkávacích prostor – jejich umístění může být ve výpravní budově, před výpravní budovou nebo na nástupištích. V rámci úspor se nástupiště často nedoplňují o mobiliář, což vede k hromadění cestujících v zakrytém prostoru u přístupové cesty na nástupiště a jejich davový přesun v okamžiku příjezdu vlaku. Výhodnější z pohledu železničního provozu i z pohledu kultury cestování je doplnění nástupiště zastřešením a lavičkami (samostatnou střešní konstrukcí nebo přístřeškem) a umožnit cestujícím vyčkat na příjezd vlaku již v prostoru nástupiště.
- Rozsah a úroveň poskytovaných služeb (nejen těch, které přímo souvisejí s dopravou) – požadavky na poskytované služby se výrazně odlišují ruku v ruce s charakterem cest převažujících v konkrétním tarifním bodě. Cestující pravidelně dojíždějící na krátkou vzdálenost obvykle nenárokují žádné služby související s železniční přepravou, spíše požadují doplňkové služby v podobě prodeje drobného občerstvení a tisku. Naopak cestující na dlouhé vzdálenosti, nepravidelní cestující a rekreační cestující vyžadují jak

možnost nákupu před vlastní jízdou, tak komunikaci s komerčním zaměstnancem železnice při odbavení (více viz kapitola 3.4.4)

3.4.3 Požadavky bezpečnosti

Jedním ze základních požadavků na veškerá zařízení pro osobní přepravu je taková jejich podoba, která zaručí jejich bezpečnost, potažmo bezpečnost železničního provozu. Z tohoto pohledu je samozřejmě optimální naprosté vyloučení kolizních bodů mezi pěšími proudy a jízdami vlaků po staničních kolejích. Z toho plyne, že z hlediska bezpečnosti jsou nejvhodnější mimoúrovňové přístupy na nástupiště, tj. lávky a podchody. Jak již bylo zmíněno v kapitole 3.3.2, na tratích mimo vybranou železniční síť a na regionálních tratích nelze, zejména s ohledem na nejvyšší možné přijatelné náklady, počítat s větším rozšířením mimoúrovňové přístupných nástupišť. Proto je třeba hledat u úrovnových nástupišť takovou úpravu, jež splní co nejvyšší bezpečnostní kritéria. Ke zvýšení bezpečnosti jednoznačně přispěje odstranění stávajících úrovnových nástupišť s více přechody, s nimiž je spojen (a jimi umožněn) plošný neusměrněný pohyb cestujících (rozptyl pěšího proudu do kolejiště). Jejich náhrada poloostrovními nástupišti s centrálním přechodem má za důsledek soustředění pěších proudů do jednoho, což umožňuje snazší zohlednění pohybu cestujících v kolejišti, kteří se pohybují výhradně ve vymezeném prostoru. Nevýhodou však je, že cestující na ústředním přechodu získávají, díky vymezené a široké přístupové cestě, pocit bezpečí, a proto se snižuje jejich ostražitost a obezřetnost. Aby byl tento negativní jev minimalizován, platí že:

- Centrální přechod musí vést přes koleje s nejvyšší rychlostí 50 km/h
- Centrální přechod smí být pouze jeden, nikoli kupř. dva, tj. na každém konci nástupiště
- Vstup do kolejiště musí být vyznačen výstražnou tabulkou
- Centrální přechod nesmí být pojížděn přijíždějícími vlaky
- Musí být dodrženy rozhledové poměry

Tyto podmínky představují omezující prvek, který u některých železničních stanic omezuje, či naprosto vylučuje, použití poloostrovních nástupišť. Autoři jsou toho názoru, že zmíněná omezení lze odstranit pomocí zabezpečení přechodu, a to následujícím způsobem:

- Signalizačním zařízením
  - Obdobou SSZ na přechodech (červený a zelený panáček, jenž se těší mnohem většímu všeobecnému respektu než přejezdové zabezpečovací zařízení).
  - Signalizací ve stylu „pozor vlak“, jaká se nachází např. na pražské tramvajové trati Hlubočepy – Sídl. Barrandov.
  - Přejezdovým zabezpečovacím zařízením
- Zaměstnancem obsluhujícím kupř. pevnou zábranu, nebo zajišťujícím bezpečnost osobně v kolejišti.

Zabezpečení centrálních přechodů se setkává u odpovědných složek s tvrdým odporem, který je pochopitelný z ohledu na jeho složitost a nutné zapojení do staničního zabezpečovacího zařízení, ale neomluvitelný vzhledem k možnostem dalšího uplatnění centrálních přechodů. Zabezpečené přechody, dle názoru zpracovatelů, umožní bezpečně:

- Zřídit více jak jeden centrální přechod ve stanicích se složitější dispozicí.
- Vést přechod i přes koleje s rychlostí vyšší jak 50 km/h, přes něž doposud přechody k úrovnovým nástupišťům vedou. U těchto přechodů by však bylo nutné dbát na zabránění vstupu do kolejiště před zastavením vlaku a nevybavovat nástupiště pobytovým mobiliářem.
- Zřídit přechod i v místech se zhoršenými rozhledovými poměry.

Další otázkou bezpečnosti je šířka plochy nástupiště. Úrovňová nástupiště neumožňují díky své šířce 1,45 m, příp. 2,7 m vedení dvou plynule se pohybujících pěších proudů. Dochází tak k prolínání cestujících vystupujících a nastupujících, v době letní sezóny omezují průchod po nástupišti cestující s jízdními koly, v zimní sezóně cestující s výbavou na zimní sporty. Z tohoto pohledu stávající podoba úrovňových nástupišť zcela zásadně nesplňuje základní požadavky na plynulý a bezpečný pohyb cestujících, pro osoby se sníženou schopností orientace jde o vysloveně rizikový prostor. Šířka nástupišť musí vyhovovat špičkové frekvenci a nesmí klesnout pod normou stanovenou hodnotu (viz kapitola 3.2.1). Jestliže se odečte bezpečnostní pás, který zasahuje od nástupní hrany 0,8 m do nástupištní plochy a zváží-li se minimální požadovaný prostor pro pěší proud (analogie s šířkou na komunikacích pro pěší, kde na jeden pás je požadována šířka 0,75 m), pak při předpokladu dvou pěších proudů vychází hodnota jednostranného nástupiště 2,3 m. V prostoru nástupišť musí být započítána i rezerva zohledňující cestující s rozměrnými zavazadly a jízdními koly. Pak se normou, v souladu s TSI, stanovený nejmenší rozměr 2,5 m jeví se jako krajní řešení na hranici bezpečnosti. Stejně tak tomu je u nástupišť poloostrovních oboustranných s nejmenší šířkou 4,3 m (zde pro pěší vychází 2,7 m, tzn. 3 pěší proudy a mezera 0,5 m). Autoři jsou toho názoru, že umožňují-li to prostorové podmínky, pak je vhodné respektovat rozměry dané původní normou, tj. 3,0 m u jednostranných a 6,1 m u oboustranných nástupišť.

3.4.4 Požadavky na poskytované služby

Poskytované služby a využití nemovitostí již nadbytečných z pohledu potřeb železnice je v ČR otázka velmi aktuální, jelikož trend minimalizace personálních nákladů a zbavování se pro železnici nepotřebných nemovitostí se prosazuje i v tuzemsku. Mnohde je v době nepřítomnosti osobního pokladníka osobní pokladna uzavřena, byť zde koná službu dopravní zaměstnanec a dopravní kancelář sousedí s prostorem osobní pokladny (kupř. Libice nad Cidlinou). Rušení komerčních služeb bývá také důsledkem racionalizačních projektů, které spočívají především v centralizovaném řízení železničního provozu na ucelených traťových úsecích, a tak nejsou stanice obsazeny zaměstnancem ani provozovatele dráhy, ani dopravce (např. Bezděz, Obrataň).

Protože chce železniční dopravce minimalizovat své náklady na výběr jízdného a s ohledem na výše zmíněné pomíjení synergického efektu provozování dráhy a drážní dopravy (zaměstnanec nebude řídit provoz a současně odbavovat cestující nebo dokonce nákladní přepravce), je snaha dopravce přejít při komerčním odbavení cestujících v co nejvyšší míře na samoobslužný prodej jízdenek a místenek. Tento způsob pořízení jízdních dokladů spočívá ve využití telefonu, internetu a automatů ve stanicích a zastávkách. V osobní železniční přepravě je tento způsob samoobslužného odbavení běžný např. ve skandinávských zemích a jeho podíl se zvětšuje kupř. i v sousedním Německu. Zatímco Češi již považují za běžné nákupy zboží nebo obstarání letenek na internetu a pořízení jízdenek na MHD v mincovních automatech a přijímají za své jízdenku na čipové kartě místo její klasické papírové podoby, tak tyto způsoby získání jízdenky na vlak se zatím příliš velké oblibě netěší i přes přiznání slevy na takovýto nákup. Příčin je možné nalézt více – například:

- Jestliže chybí kontakt s kvalifikovaným pracovníkem, odpadá možnost získat radu nejen o druhu a ceně jízdního dokladu, ale i souvisejících záležitostech cesty (spojení, zpoždění, přestupy apod.).
- Odbavení po telefonu nebo internetu vyžaduje od cestujícího plánování cesty s předstihem, což u velkého množství nepravidelných cest není zvykem (dojíždění studentů na víkend domů, návraty z výletů). Navíc při nákupu některých druhů jízdních dokladů tímto způsobem je kvůli zabránění jeho opakovanému použití nutné stejně vyzvednout na nádraží papírový doklad k zakoupenému jízdnému.

- Samoobslužné systémy vyžadují od cestujícího určitý čas navíc (aby zadal korektně všechny své požadavky na jízdní doklad), zvládnutí ovládnání příslušné techniky (internetový obchod, automat) a klade na něj vyšší zodpovědnost za správnost celého odbavení (způsob placení, nutné doklady k jízdence – průkazy na slevu – a podmínky jejich platnosti, přesná trasa cesty, zejm. při kilometrickém tarifu, kdy se z ní odvíjí cena).

Zmíněné příčiny neochoty cestujících přejít na alternativní způsob svého odbavení je možné odstranit například doplněním automatů o možnost přímého zvukového spojení s komerčním centrem dopravce, kde cestující získá nejen informace o tarifu, ale i o aktuálním provozu (zpoždění). Takovéto zařízení funguje kupříkladu i v pražském metru. Zvýšení finančního bonusu za použití samoobslužného odbavení by zajisté také zvýšilo jeho využití. Obzvláště v ČR je zásadní otázkou ničení pozemních objektů i vybavení (vč. automatů) vandaly, které je samozřejmě více pravděpodobné v neobsazeném tarifním bodě. Pokud tedy ve stanici nebo zastávce nebude sloužit žádný pracovník, je nutné upravit všechny konstrukce tak, aby byly vůči ničení co nejvíce odolné, a zároveň je vhodné osadit takové místo kamerovým systémem s přenosem dat jednak k pracovníku provozovatele dráhy, a jednak k policii, příp. bezpečnostní agentuře.

Rušení obsazení tarifních bodů jakýmkoli zaměstnanci je pochopitelné z ekonomického pohledu, avšak přináší cestujícím řadu negativ v podobě uzavřených budov s pobytovými prostory v nich umístěnými (čekárna, vestibul), komplikované získání informací, neexistence úschovny zavazadel, chybějící WC apod. Zvláště v turisticky atraktivních lokalitách tak železnice jako systém nastavuje cestujícím nepřívětivou tvář. Odstrašujícím příkladem z pohledu péče o cestující je traťový úsek Bakov nad Jizerou – Česká lípa hl. n., na němž pro proběhnuvší racionalizaci zůstává obsazena pouze stanice Doksy, a to jen v omezeném časovém rozsahu. Mimo službu osobního pokladníka se cestujícímu k pobytu nabízí pouze zakrytá veranda, příp. nádražní restaurace nevalné kvality. V ostatních tarifních bodech tohoto úseku, s výjimkou zastávky Staré Splavy v době tzv. rekreačního léta, cestující vyčkávají na vlak bez jakýchkoli služeb a železnice se jim prezentuje zavřenými dvěma chátrajících budov.

Pokud není pro železničního dopravce ekonomicky výhodné využívat objekty výpravních budov ve stanicích a čekárnách na zastávkách jen pro vlastní potřebu, nabízí se jejich využití k dlouhodobým pronájmům nebo k prodeji pokud možno s tím omezením, aby jejich následné využití mělo přínos pro uživatele železniční přepravy. V jejich prostorách pak mohou nalézt místo regionální informační kancelář (provozovaná místní samosprávou), občerstvení nebo pension. Jako vhodný příklad lze uvést dopravnu Černý Kříž, kde prostory nevyužívané čekárny a dopravní kanceláře našly uplatnění jako bufet a infocentrum „Pohádková dopravní kancelář“. Kupříkladu společnost Jindřichohradecké místní dráhy nevyužívané výpravní budovy svých drah představěla ve vlastní režii na penziony, které sama provozuje, což by mohlo být inspirací i pro jiné turisticky zajímavé lokality, než je Česká Kanada. Další možností (zatím u nás nevyzkoušenou) je vytvoření drobných obchodů, kdy komerční zaměstnanec železničního dopravce (alespoň v rekreační sezóně) poskytuje kromě přepravních služeb a doplňujících služeb např. v rozsahu současných ČD-center (turistické informace, informace o ubytování, prodej jízdenek navazující MHD, prodej upomínkových předmětů apod.) také například prodej občerstvení nebo denního tisku. V kontrastu s neustálým omezováním služeb pro cestující v tarifních bodech ve správě Českých drah, a. s., lze uvést Jindřichohradecké místní dráhy, a. s., které v době letní rekreační sezóny posilují rozsah služeb v nejvíce využívaných tarifních bodech, jako jsou Jindřichův Hradec, Nová Bystřice, Hůrky a Albeř.

3.4.5 Mobiliář

Obecné urbanistické a architektonické zásady návrhu a realizace moderních systémů kolejové dopravy vnímá většina uživatelů pouze zprostředkovaně (urbanismus - jak daleko je k zastávce, architektura - staniční budova se cestujícím „líbí“ nebo „nelíbí“) a chápou je jako technicky podmíněné řešení. Naproti tomu s drobnějšími prvky a dílčími detaily se setkávají bezprostředně. K těmto intenzivně vnímaným detailům patří především mobiliář a drobná architektura dopravních staveb a prostorů. Uživatelsky příjemné prostředí je výrazným způsobem utvářeno právě použitím kvalitně navrženého a provedeného mobiliáře. Základními prvky mobiliáře a drobné architektury dopravních staveb jsou především drobné objekty a konstrukce nástupištích přístřešků, čekáren na zastávkách železnice a subkonstrukce v rámci větších budov jako kiosky, menší komerční prostory a informační střediska. K nim se přidávají drobné stavební prvky, stožárky osvětlení, zábradlí, a další detaily jako prvky informačního a orientačního systému, komunikační zařízení a jízdenkové automaty. Přestože technické detaily jsou řešeny účelově na základě příslušných oborových norem a vnitřních předpisů, lze i těmto detailům v rámci možností věnovat dostatečnou pozornost. Jejich provedení pak může svojí kvalitou a elegancí podtrhovat celkový moderní výraz dopravního systému. Nepostradatelnou součástí interiéru a parteru moderních dopravních staveb jsou informační systémy. Jejich návrh a použití jsou rozhodující pro bezchybnou orientaci a pohyb cestujících během procesu odbavení a při vlastní cestě.

Stále častěji je třeba navrhovat prvky informačních systémů jako multifunkční s možností aktuální odezvy na momentální stav pomocí aktivních prvků informačního systému displejů, monitorů a proměnlivých nápisů. V poslední době se dostává do popředí také funkce propagační a uplatnění mimo stavební rámec dopravní stavby, spolu s využitím multimediálních prezentací, internetu a propagace ve veřejném prostoru i mimo dopravní systém. K mobiliáři, se kterým se cestující dostává do bezprostředního kontaktu, patří především lavičky, odpadkové koše, stojany na kola, zábradlí na veřejných částech výpravní budovy, informační panely, apod. Tento mobiliář musí splňovat požadavky na celkovou odolnost v mimořádně náročném provozu, včetně „antivandalského“ provedení. Při vysoké životnosti musí být nenáročný na údržbu. Důležitým aspektem návrhu je volba materiálů a provedení konstrukčních detailů. Mobiliář by měl svým designem odpovídat celkovému pojetí stavby a komfortem navazovat na ostatní části dopravního systému včetně vozidel. Nejzatiženějším prvkem mobiliáře jsou bezpochyby lavičky, resp. místa k sezení pro cestující jako takové. Jejich návrh musí vycházet z ergonomických požadavků na místo k sezení. Mohou být umístěné v exteriéru nebo interiéru. V místě, které je pod dohledem nebo osamoceně. Podle toho rozhoduje spíše trvanlivost a odolnost proti poškození než komfort. Lavičky se doplňují odpadkovými koši, informačními a reklamními plochami, případně zelení. Umístění zeleně v omezených prostorách je ale diskutabilní, neboť je náročná na údržbu a celkový efekt může být spíše negativní. Zeleně by měla být spíše součástí vlastní dopravní stavby a parteru v okolní budovy nebo ohraničení bočních nástupišť.

V zásadě můžeme rozlišit tři základní přístupy k řešení, přičemž všechny tři přístupy mají svoje výhody i nevýhody:

- Individuální návrh se specifickým designem – předností je jeho jedinečnost, nezaměnitelnost a do jisté míry neopakovatelnost designu prvků, který může vytvořit nebo doplnit „duch místa“, stát se typickým poznávacím znamením a orientačním bodem. Toto řešení však bývá vždy nákladnější a výrobně i projektově náročnější. Uplatní se tedy především v místech, kde je kladen velký důraz na jedinečnost řešení ve vztahu k okolí.
- Výběr vhodného typizovaného katalogového prvku, který se hodí do daného prostředí – poskytují racionálnější a ekonomické řešení. Nejjednodušší možnost představuje prostý

výběr vhodného prvku z katalogu, dnes již širokého výběru firem, zabývajících se produkcí městského mobiliáře. I v tomto případě je většinou možno vybrat jednotlivé prvky z více typových řad. Výhodou je obvykle komplexnost systémů, které kromě základních prvků, jako jsou přístřešky, nabízejí většinou také další mobiliářové prvky jako lavičky, odpadkové koše, atd. Jde často o ověřená řešení, která mohou při respektování elementárních estetických zásad velmi dobře sloužit a obohatit řešený prostor o kvalitní design. Nevýhodou může být jistá neosobnost prvků, které můžeme v případě větších výrobců najít v řadě míst ve shodné podobě. Tyto prvky tedy příliš nepřispívají k vytvoření jedinečnosti a nezaměnitelnosti místa. Vzhledem k tomu, že se ale vybrané prvky stávají nedílnou součástí realizované stavby, nelze zcela opominout jejich volbu ve vztahu k existujícímu okolí.

Obr. 3.7 – Alpnachstadt – zastávka, mobiliář

- Návrh typizovaného systému – kombinací obou výše uvedených přístupů může být vytvoření vlastního typizovaného systému pro danou lokalitu, město, dopravní systém, apod. Toto řešení je sice projekčně náročnější, ale přináší úspory v pozdějším uplatnění typizovaných prvků. Nespornou výhodou je vytvoření nezaměnitelné identity systému, a zároveň návrh prvků, které splňují jeho specifické technické a provozní požadavky. Cílem návrhu je potom definování systému po stránce jednotného designu, funkčnosti, variability a flexibility všech souvisejících prvků tak, aby je bylo možné aplikovat v různých podmínkách podle typu lokality.

Moderní design mobiliáře by měl vést k nalezení vhodné alternativy dosud užívaných, fyzicky a zejména morálně zastaralých prvků. Kvalitativně vhodnější řešení v soudobém designu musí vykazovat vyšší užité vlastnosti. Dosavadní snahy se často bohužel zužují na pouhé hledání elegantnějších tvarů pro klasicky pojaté konstrukce. U většiny realizací však často citelně chybí systémové řešení doplňkových prvků a konstrukcí, mezi něž patří především osvětlení, informační a orientační systémy. Nedořešena často zůstává vzájemná vazba mezi vlastními nosnými konstrukcemi zastřešení a vybavením parteru nástupiště ostatním mobiliářem pro cestující. Dodatečná nesytemová řešení pak výrazně ubírají realizacím na eleganci a vzletnosti, která by odpovídala jejich významu a napomáhala úspěšné propagaci moderní železniční dopravy.

V mnoha případech, dílem snahou o co největší unifikaci a z toho plynoucí nízké náklady na údržbu, dílem z nezájmu a dílem bezmyšlenkovitým šetřením za každou cenu, objevují se zejména na zastávkách řešení nedostatečná, či nevhodná. Příkladem budiž instalování prosklených přístřešků z typového městského mobiliáře, které se hodí na zastávky MHD, nikoli však na odlehlé železniční zastávky. Jejich životnost se leckdy počítá jen v řádu týdnů od umístění na nástupiště. Obdobným problémem znepríjemňujícím čekání na spoj je absence kdysi standardního mobiliáře všech nástupišť – laviček.

3.5 Návrh standardů zařízení pro osobní přepravu

3.5.1 Shrnutí obecných zásad

Na základě výše uvedených skutečností lze stanovit základní parametry modernizace zařízení pro osobní přepravu v železničních zastávkách, uzlech a přestupních bodech VHD na tratích mimo evropský železniční systém:

- Výška nástupní hrany nad temenem kolejnice 550 mm – nižší nástupiště neumožňují bezbariérový přístup do vozidel, nasazení nízkopodlažních vozidel na tratích s nástupišti s výškou nástupní hrany 200 mm, 250 mm a 300 mm má minimální přínos. Nástupiště musí být vždy vybavena vodicím prvky pro osoby se sníženou schopností pohybu a orientace.
- Poloha nástupišť vzhledem ke kolejišti má mnoho variací, více viz kapitola 3.5.2.
- Šířka nástupišť – musí vyhovět nejmenším hodnotám stanovených normou, je-li to z prostorových důvodů možné, pak se doporučuje pro jednostranné nástupiště šířka 3,0 m a pro oboustranné 6,1 m.
- Délka nástupišť – musí odpovídat nejdelšímu pravidelně zastavujícímu vlaku.
- Úroňové přechody přes kolejiště – řešení pomocí jednoho ústředního přechodu, který svádí původně neorganizované pěší proudy do jednoho místa, čímž se zvyšuje bezpečnost cestujících. Není-li to nutné, pak nezřizovat přechody přes hlavní dopravní koleje. Přechod je vhodné zřídit na odjezdové straně vlaku, tzn. před čelo odjíždějícího vlaku, nikoli tak, aby vlak vjíždějící k nástupišti nejprve projel přes prostor přechodu a následně zastavoval u hrany nástupiště. Ústřední přechod nesmí vést přes hranu nástupiště, zaústí se do něj buď z čela, nebo hranu nástupiště rozdělí na dvě nástupní hrany. Hrany přechodu musí být z obou stran opatřeny výstražnými prvky včetně varovných pásů pro osoby se sníženou schopností orientace. Má-li vést přechod přes kolej poježděnou rychlostí vyšší jak 50 km/h, pak se musí zabezpečit výstražným zařízením.

Obr. 3.8 – Šikmá rampa doplněná zábradlím

- Přístup na nástupiště se zřizuje šikmou rampou 1:12, tu je důležité vybavit zábradlím. Zábradlí se zřídí po obou stranách rampy tak, aby jeho rovnoběžná část byla vzdálena 3 m od osy koleje a kolmá část končila nejméně 2,5 m od osy koleje (požadavek SŽDC, s. o., do roku 2009 obvykle umístováno doprostřed šikmé rampy). U nás doposud neznámé je zřízení šikany před vstupem na úroňový přístup do kolejiště, přestože tento prvek má výrazný přínos pro bezpečnost cestujících, jejichž proudy zpomaluje a nenásilně nutí se rozhlédnout na obě strany před opuštěním prostoru nástupiště a vstupem do kolejiště.
- Redukce kolejiště na nezbytně nutný počet – v mnoha železničních stanicích je ponechán rozsah kolejiště, který především s poklesem nákladní přepravy pozbyl svého využití. Redukce kolejiště se musí provádět s ohledem na požadavky železničního provozu, a to i

při mimořádnostech. V opačném případě vznikají provozní potíže kupř. při potřebě přeložit křižování, z čehož plyne zvyšování zpoždění a jeho přenášení na další vlaky na trati.

- Využití volných ploch po zbytné dopravní infrastruktuře – nevyužité volné plochy mohou být využity pro zřízení parkovišť a stanovišť ostatních druhů veřejné dopravy.
- Využití kusých kolejí nebo hlavového uspořádání koncových stanic – hlavové uspořádání kolejíště umožňuje jednoduché a elegantní napojení na ostatní zastávky veřejné hromadné dopravy a lze zde vytvořit přestup „hrana-hrana“
- Využití nástupišť i pro pobytovou funkci – kromě stanic s minimálním obratem cestujících je vhodné doplnit nástupiště mobiliárem, tzn. především lavičkami a přístřešky. Takovou úpravou začnou plochy nástupišť splňovat požadavky pro pobytovou funkci, tj. cestující je budou využívat pro vyčkávání na příjezd vlaku. Přestože se tento požadavek zdá na první pohled nadbytečný a dokonce může způsobit průběžný pohyb cestujících po ústředním přechodu, má jednu nespornou výhodu, a to odbourání davového, nekontrolovaného a hlavně nesoustředěného (tedy provoz na kolejích nezohledňujícího) přesunu na příslušné nástupiště, čímž může být ohrožena jejich bezpečnost. Jako ne příliš vhodné, zvláště na zastávkách, se ukázaly přístřešky používané na zastávkách městské hromadné dopravy, jelikož jejich skleněné výplně mají v odlehlých oblastech často krátkou životnost (nízká vandaluvzdornost).
- Informační systém – veškeré zastávky a železniční stanice by měly být vybaveny vizuálním a akustickým informačním systémem, v případě přestupního terminálu je vhodné zřídit společný informační systém pro vlaky i navazující veřejnou hromadnou dopravu
- Architektonická úprava okolí – úprava prostoru přestupních terminálů a jejich nejbližšího okolí přispívá ke zvýšení atraktivity hromadné dopravy. Do této oblasti spadá mj. květinová výzdoba, výsadba zeleně a začlenění do okolního urbanizovaného prostoru tak, aby se co nejvíce snížil negativní bariérový efekt z liniové dopravní stavby.
- Služby – na základě provedených šetření byla zjištěna nízká oblíbenost neobsazených zastávek a stanic s nevyužitou uzavřenou výpravní budovou. Toto se týká hlavně oblastí s vysokým potenciálem v rekreační přepravě, neboť náhodní cestující nepřicházejí těsně před odjezdem svého spoje, ale průběžně v závislosti na svém hlavním programu. Proto se zásadně doporučuje komerční využití původně služebních prostor, a to jako občerstvení a regionální informační centra. Zřízení informačních center poskytujících základní informace o regionu, dopravním spojení a zajišťujícím i výdej jízdních dokladů je v podmínkách ČR bohužel neobvyklé a zkušební doplňkový prodej jízdních dokladů v prodejnách probíhá ne příliš úspěšně. Autoři se domnívají, že vytvoření miniaturních informačních dopravně-turistických center by zvýšilo atraktivitu veřejné hromadné dopravy a při snaze na všech zúčastněných stranách by nemělo být větším problémem.

3.5.2 Modelové příklady řešení železničních stanic

Výše uvedené zásady lze zpracovat do několika vzorových příkladů, které, při zohlednění místních podmínek, lze aplikovat na většinu tarifních bodů na tratích mimo evropský železniční systém. Stanovené zásady umožňují vysoký stupeň variability a nalezení optimálního uspořádání pro jednotlivé lokality. Vždy musí být kladen důraz na to, aby nedošlo ke zhoršení současného stavu, a to jak z pohledu cestujícího, tak s ohledem na bezpečnost a plynulost železničního provozu.

Oboustranné poloostrovní nástupiště – Obr. 3.9

Nejjednodušší a z pohledu úprav kolejiště nejelegantnější řešení, protože nástupiště se vkládá místo jedné zrušené koleje. K výhodám patří jednoduchá orientace cestujících, jelikož neexistuje volba mezi více nástupišti. Nevýhodou představuje zejména skutečnost, že všichni cestující musí při cestě k vlaku a od vlaku vstupovat do kolejiště.

Oboustranné poloostrovní nástupiště doplněné o vnější nástupiště – Obr. 3.10

Tato úprava vychází z předchozího modelu a je vhodná tam, kde je zapotřebí vytvořit tři nástupní hrany, tj. v dopravnách s předpokládaným předjížděním vlaků, končícími vlaky a tam, kde je opodstatněná rezerva jedné nástupní hrany. Jde opět o prostorově nenáročné řešení, vnější nástupiště je možné vhodně umístit kupř. v prostoru zrušeného nákladového obvodu, nebo jej navázat na krytou verandu před výpravní budovou (je-li zřízena a vyhovují-li prostorové podmínky). K nevýhodám, zejména z pohledu bezpečnosti, se řadí využití vnějšího nástupiště pouze z jednoho směru, má-li být dodržena podmínka nepřejíždění centrálního přechodu přijíždějícím vlakem.

Oboustranné nástupiště doplněné o vnější nástupiště u kusé koleje – Obr. 3.11

Zde jde pouze o jednoduchou modifikaci výše uvedené varianty pro přípojně stanice, kde vlaky přípojně trati zajíždějí na kusou kolej u výpravní budovy. Takové řešení odstraňuje uvedenou nevýhodu spojenou s polohou přechodu, klade však požadavek vratných souprav u vlaků na přípojně trati.

Vnější nástupiště před kolejovým rozvětvením – Obr. 3.12

V tomto případě je sice odstraněn kolizní bod mezi pěším proudem cestujících a vlakovými cestami, zároveň ale dochází k redukci nástupních hran na jednu. Proto přichází zřízení takové varianty v úvahu výhradně v dopravnách, kde se nepočítá s pravidelným křížováním vlaků osobní dopravy. Výhodně lze takto realizovat přiblížení tarifního bodu drážní dopravy blíže k sídelním celkům a zastávkám ostatních druhů veřejné dopravy, je-li stávající doprava z historických a provozních důvodů umístěna z tohoto pohledu nevhodně.

Vnější a poloostrovní jednostranné nástupiště – Obr. 3.13

Tato varianta splňuje tytéž požadavky, jako vložení jednoho poloostrovního nástupiště oboustranného, tzn. zřízení dvou nástupních hran. Ve srovnání s ní jsou její výhodou nižší nároky na prostor a odstranění vstupu do kolejiště u jedné skupiny cestujících. K nevýhodám se řadí větší nároky na informovanost cestujících, které je zapotřebí řádně nasměrovat na „jejich“ nástupiště a vyšší náklady na mobiliář, zejména přístřešky a zábradlí.

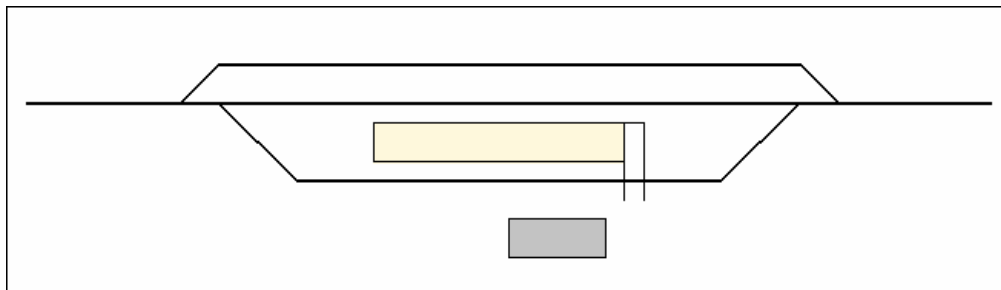
Dvě vnější nástupiště, kdy jedno je umístěno před kolejové rozvětvení – Obr. 3.14

Jestliže bude rekonstrukce stanice vedena snahou zcela zrušit přechod cestujících přes koleje, pak se nabízí elegantní řešení v podobě předstunutí bočního nástupiště před kolejové rozvětvení a druhé vložit k předjízděné koleji. K nevýhodám patří omezení nejvyšší možné délky nástupní hrany, nejvyšší požadavky na informování cestujících, relativně dlouhá docházková vzdálenost od výpravní budovy (předpokládáme-li ji ve vystředěné poloze) a požadavky na organizaci provozu v dopravně – pořadí vjezdů a odjezdů vlaků. Tato podoba úpravy dopravní předpokládá pravidelné vjezdy vlaků z jednoho směru na tutéž kolej, změny pořadí, vyvolané např. zpožděním jednoho z nich, se negativně přenáší na cestující veřejnost, jež bude ze zvyku vyčkávat u nástupiště, k němuž příslušný vlak pravidelně přijíždí.

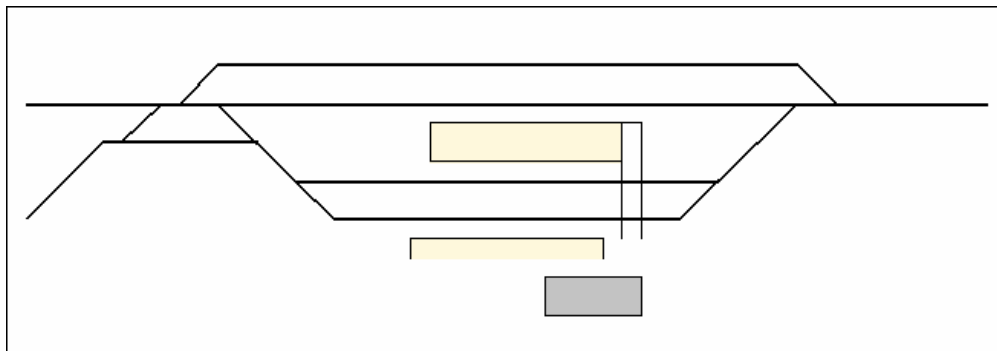
Jednostranné a oboustranné poloostrovní nástupiště – Obr. 3.15

Tato úprava je obdobou řešení „Oboustranné nástupiště doplněné o vnější nástupiště u kusé koleje“, k jejím výhodám se řadí snížení počtu osob využívajících centrální přechod.

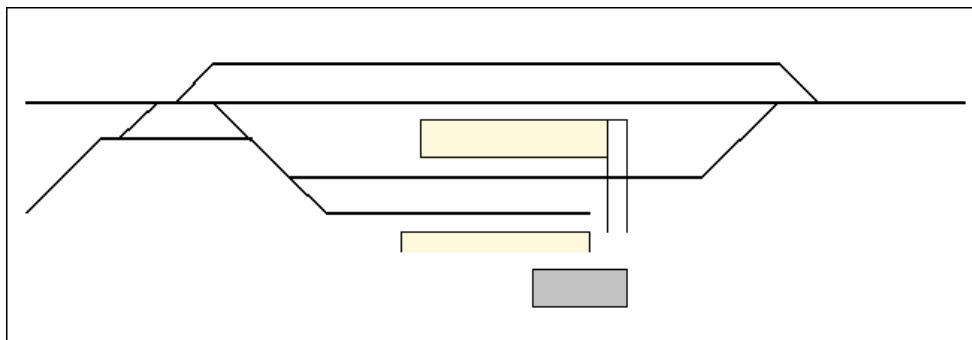
V případě požadavku úplného zrušení vstupu cestujících do kolejiště lze jednostranné nástupiště nahradit vnějším nástupiště umístěným před kolejové rozvětvení se všemi klady a záporny jako v předchozí variantě. Tato modelová situace je vhodná především pro přípojné stanice, případně pro stanice pásmového charakteru, kde je část spojů pravidelně končících a výchozích.

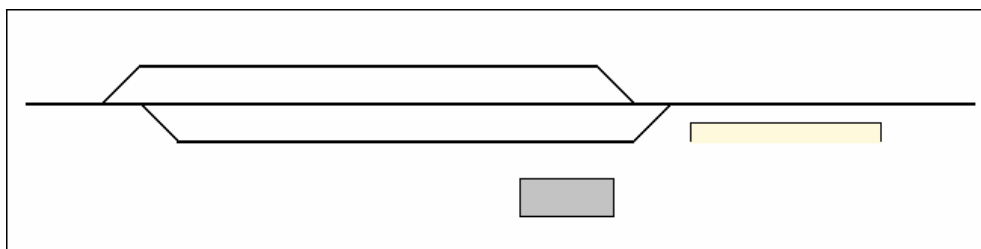
Obr. 3.9 – Oboustranné poloostrovní nástupiště

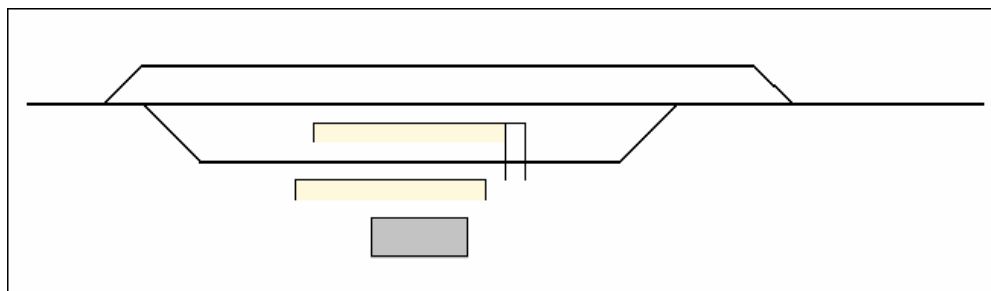
Obr. 3.10 – Oboustranné poloostrovní nástupiště doplněné o vnější nástupiště

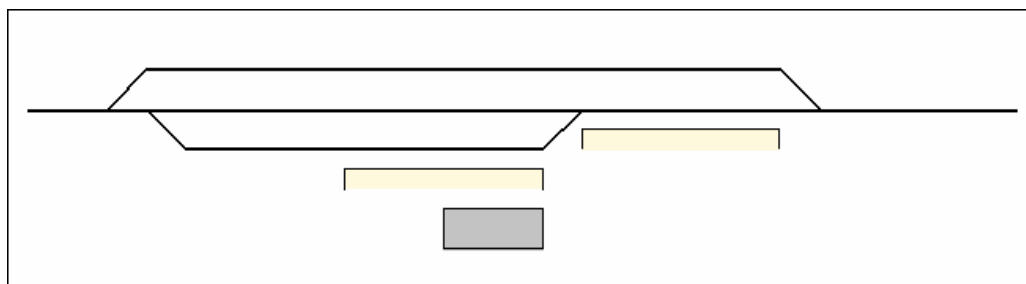
Obr. 3.11 – Oboustranné poloostrovní nástupiště doplněné o vnější nástupiště u kusé kol.

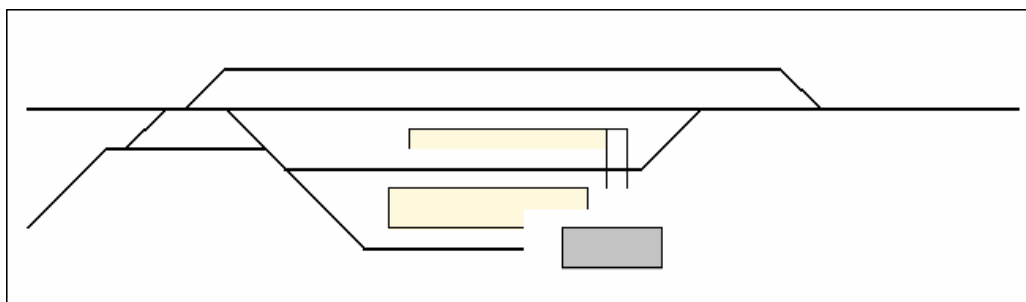
Obr. 3.12 – Vnější nástupiště před kolejovým rozvětvením

Obr. 3.13 – Vnější a poloostrovní jednostranné nástupiště

Obr. 3.14 – Dvě vnější nástupiště, kdy jedno je umístěno před kolejové rozvětvení

Obr. 3.15 – Jednostranné a oboustranné poloostrovní nástupiště

3.5.3 Využití variant s ohledem na velikost a provoz v uzlu

Využití modelových příkladů zmíněných v kapitole 3.5.2 závisí bezpochyby i na stávajícím uspořádání kolejiště. Právě stávající dispozice kolejiště v kombinaci se snahou o minimalizaci zásahů do zhlaví je determinujícím prvkem při rekonstrukci regionálních železničních stanic.

Nejtradičnější stanice vhodná k úpravám je stanice mezilehlá se dvěma dopravními a jednou manipulační kolejí, která však již ztratila své využití. Na tyto lze využít varianty vložení jednoho poloostrovního oboustranného nástupiště doplněného v případě potřeby vnějším nástupištěm. Na přípojných stanicích, do nichž zaústí jedna nebo dvě přípojná trati, lze bez problémů aplikovat uvedenou metodiku, konkrétně jde o varianty na Obr. 3.10, Obr. 3.11, Obr. 3.15. Obdobná situace je ve stanicích pásmových, z nichž byla poloostrovní nástupiště uplatněna kupříkladu v žst. Náchod. Výhodně lze využít aplikaci poloostrovních nástupišť tam, kde historickým vývojem došlo k výstavbě výpravní budovy v ostrovní poloze.

Užití poloostrovních nástupišť ve stanicích s hustým provozem a hlavně velkou nástupní, výstupní a přestupní frekvencí je otázkou k hluboké diskusi. Do současnosti byla taková úprava provedena ve vzorové stanici Turnov, v žst. Šumperk a žst. Kroměříž. Zde do rozhodovacího procesu vstupuje parametr bezpečnosti cestujících, kteří, jak již bylo zmíněno

v kapitole 4.5.3, mají sklon považovat centrální přechod za bezpečný a vždy volný koridor. Mezi návrhy tohoto projektu patří žst. Česká Lípa hl. n. a Stará Paka patřící právě do této skupiny, nabízí se totéž i v dalších železničních stanicích (např. žst. Týniště nad Orlicí). Nezodpovězenou otázkou právě zůstává, zda relativní zvýšení komfortu a bezpečnosti, k němuž dojde právě odstraněním nízkých úrovnových nástupišť, nepovede ke vzniku nových, avšak mnohem nebezpečnějších, rizikových okamžiků. Autoři jsou názoru volit kompromisní cestu, tzn. i v těchto stanicích povolit aplikaci poloostrovních nástupišť, ovšem výhradně za podmínky důsledně zabezpečeného přechodu. Snížení rychlosti přes centrální přechod, uplatněné právě z bezpečnostních důvodů např. v žst. Šumperk (až na 10 km/h), je krajní, nouzové a nesystémové opatření.

3.6 Aplikace návrhu na vybrané uzly veřejné dopravy

3.6.1 Popis jednotlivých přestupních uzlů

Řešiteli grantu bylo vybráno několik lokalit vhodných pro aplikaci zásad uvedených v kapitole 3.5. Navržené úpravy vycházejí ze současné a předpokládané organizace vlakové dopravy, mezi největší přínosy patří zvýšení komfortu pro cestující a zvýšení bezpečnosti železničního provozu. Stručný popis je uveden níže, detaily jsou zapracovány do katalogových listů.

- **Adršpach** - Mezilehlá stanice Adršpach leží na železniční trati Trutnov – Teplice nad Metují v severovýchodních Čechách. Nachází se v turisticky atraktivní oblasti skalních měst a je jedním z možných výchozích bodů pro výlety do okolí. Disponuje dvěma dopravními a jednou manipulační kolejí, přičemž v současném stavu je jedna z dopravních kolejí nesjízdná a zarostlá náletovými dřevinami. Obě dopravní koleje jsou opatřeny sypanými nástupišti (v nevyhovujícím stavu), jejichž výška jen nepatrně přesahuje úroveň temen kolejnic. V přednádraží není přímá vazba na ostatní druhy veřejné dopravy ani oficiální prostor pro parkování. Návrh počítá se zkrácením manipulační koleje (podél výpravní budovy) tak, aby ke koleji č. 1 mohlo být vloženo vnější nástupiště o délce 50 metrů s výškou nástupní hrany 550 mm nad temenem kolejnice. Možnost nakládky z volné skládky či rampy zůstane zachována. Momentálně nesjízdná kolej č. 2 bude reaktivována a opatřena „nouzovým“ nástupištěm délky 50 metrů, výškou nástupní hrany 200 mm nad temenem kolejnice (TK) a úrovnovým přístupem. Toto nástupiště nebude za běžných okolností používáno, ale mělo by sloužit pouze v případě mimořádného křížování vlaků. Dalším důvodem zřízení „nouzového“ nástupiště je turistická atraktivita lokality, díky níž lze v budoucnu předpokládat i vedení nostalgických vlaků, pro něž musí být k dispozici vhodně umístěné dopravní s kolejevým rozvětvením umožňující křížování a předjíždění. Modernizace by tak nebyla provedena na úkor snížení propustnosti trati.
- **Bakov nad Jizerou** - Železniční stanice Bakov nad Jizerou leží na trati Praha – Turnov a odbočuje z ní trať Bakov nad Jizerou – Jedlová. Ve stanici se nachází devět dopravních kolejí, z nichž jich je pět vybaveno úrovnovým nástupištěm. Dále se ve stanici nachází sedm převážně kusých manipulačních kolejí. V návrhu došlo k vybudování tří poloostrovních nástupišť s výškou nástupní hrany 550 mm nad TK. Prostor potřebný pro umístění nástupišť vznikl zrušením jedné dopravní koleje a zkrácením dopravní a manipulační koleje. Nástupiště jsou přístupná pomocí centrálního úrovnového přechodu s šířkou 5,0 m. Uspořádání nástupišť umožňuje takové křížování, při kterém vlaky před svým zastavením nepřejíždějí centrální přechod. Koleje u nástupiště č. I jsou určeny převážně pro vlaky ze směru Dolní Bousov a Česká Lípa, které ve stanici končí.

Koleje č. 1 a 3 slouží pro křižování vlaků na hlavní trati a kolej č. 7 je určena vlakům odbočné tratě. Došlo sice k mírnému prodloužení přestupních vzdáleností mezi jednotlivými nástupišti, avšak pohyb cestujících je díky dostatečným šířkám nástupišť i přechodu plynulejší, přehlednější a bezpečnější.

- **Bruntál** - Bruntál je bývalé okresní město, které leží na pomezí Hrubého a Nížkého Jeseníku v Olomouckém kraji zhruba v těžišti trojúhelníku Šumperk – Krnov – Olomouc. Stanice leží na celostátní dráze Olomouc – Krnov a je přípojnou pro regionální dráhu Bruntál – Malá Morávka. V její těsné blízkosti leží autobusové nádraží městských a meziměstských linek, v prostoru přednádraží je několik parkovacích míst a u VB velký elektronický informační panel. Osobní dopravě dnes slouží pět dopravních kolejí s pěti úroňovými nástupišti (vesměs s panelovým povrchem o délkách 39 až 189 m a výškách nástupní hrany 150 až 350 mm nad TK) a dvěma přechody přes koleje o šířce 4,00 m. Nástupiště jsou v uspokojivém technickém stavu, ovšem po stránce komfortu pro cestující již nevyhovují. Kromě nedostatečné výšky zde svou roli hraje i malá šířka, kdy v případě nejvíce vytížených spojů často dochází k příliš velké kumulaci cestujících na úzkém prostoru mezi kolejemi. Návrh částečně ruší dopravní kolej č. 1 a posouvá osu kolejí č. 2 a 4 tak, aby bylo možno ve stanici zřídit jedno vnější nástupiště (č. I, délka 30 m, výška 550 mm, šířka 2,50 m) pro výchozí/končící vlaky do/od Malé Morávky a dvě poloostrovní nástupiště s jednou nástupní hranou (č. II a III, shodné rozměry – délka 200 m, výška 550 mm nad TK, šířka 3,00 m) a úroňovým přístupem šířky 6,00 m. Tato nástupiště jsou určena pro vlaky na hlavní trati a umožňují jejich případné výhledové křižování (ke kterému dnes nedochází). Výhodou návrhu je zachování jedné dopravní koleje pro předjíždění (nákladních vlaků) a ponechání všech zařízení pro nakládku/vykládku v původním rozsahu. Zachována byla i vyšší rychlost v dopravní koleji č. 1 prostřednictvím štíhlé výhybky ve směru od Olomouce a kolejového „S“ na krnovském zhlaví.
- **Česká Lípa hl. n.** - Významné bývalé okresní město v Libereckém kraji, ležící v centrální poloze mezi sousedními krajskými metropolemi, Libercem a Ústím nad Labem, od kterých je vzdušnou čarou vzdáleno shodně po 40 km, disponuje rovněž svojí uzlovou železniční stanicí. Celý železniční uzel prošel velmi zajímavým historickým vývojem. Kříží se zde celostátní tratě Děčín východ – Liberec a Bakov nad Jizerou – Jedlová a připojuje se regionální dráha od Lovosic. Do roku 1979 se do uzlu v místě zastávky Česká Lípa střelnice zapojovala ještě místní trať od České Kamenice (Kamenického Šenova) a do roku 1989 byla trať ve směru na Liberec vedena přes centrum města až do zastávky Vlčí Důl, odkud již trať pokračuje ve své původní stopě. Většina tělesa zaniklé trati je přeměněna na cyklostezku, dnes je sjízdný pouze relikv trati v úseku Česká Lípa hl.n. – Česká Lípa město, který je oficiálně stále ještě využíván pro potřeby SDC SŽDC (v brzké době se dá předpokládat jeho zrušení a snesení). Nákladní dopravu v relaci Stráž pod Ralskem – Bakov nad Jizerou měla mimo Českou Lípu odvést tzv. Žizníkovská spojka, zřízená roku 1991, k tomuto účelu však nebyla prakticky nikdy využívána. Vlastní stanice leží nedaleko od centra města a je dopravně snadno dostupná, mj. autobusovými linkami MHD, nedaleko stanice se nachází rovněž autobusové nádraží

Obr. 3.16 – Česká Lípa – úroňová nást.

meziměstských linek, které je ovšem oplocené. Přístup na něj v minulosti zajišťovala lávka přes plot, dnes nejkratší pěší přestup z vlaku na meziměstské autobusové linky zajišťuje pěšina vyšlapaná v hluboké trávě skrz otevřená vrata do areálu autobusového nádraží. Z hlediska prostorového rozsahu stanice a technologie provozu představuje žst. Česká Lípa již poměrně náročný železniční uzel. Vlaky se zde pravidelně sjíždí v obdobném modelu, jako v žst. Stará Paka, tzn. střídavě dle směrů v lichých a sudých hodinových skupinách v časovém prostoru v blízkosti uzlové osy X:30. V lichou časovou skupinu se kříží projíždějící vlaky R Liberec – Ústí n.L., Kolín – Rumburk a vlaky Os Jedlová – Česká Lípa (- Doksy v období květen až září), Děčín – Česká Lípa (jeden vůz po připojení k předchozímu vlaku dále směr Doksy) a dále zde končí vlaky Os od Bakova n. J. a Lovosic a začíná vlak Os do Liberce. V sudou skupinu jsou relace opačné. Ze stávající provozní situace vyplývá, že ve stanici je potřeba zajistit minimálně sedm nástupních hran, které by dle výhledových představ obou severočeských krajů a MD měly dostačovat i do budoucna ve střednědobém časovém horizontu. Stanice je charakteristická svým uspořádáním, kdy končící vlaky Os od Liberce a Lovosic dnes zajíždí mimo průjezdnou část stanice do prostoru kolejiště odbočujícího směrem v ose historické spojnice Česká Lípa – Vlčí Důl, kde jsou tři dopravní koleje formálně ukončeny a spojeny do jedné manipulační koleje, která pokračuje dále do prostoru bývalé žst. Česká Lípa město. V současném stavu slouží pro nástup a výstup cestujících úroveň nástupiště (v průjezdné části jsou čtyři nástupiště s hranou z tvárnic Tischer a živičnou plochou nástupiště o výškách hran 200 mm nad TK, resp. 250 mm u nástupiště nejvzdálenějšího od VB, a délkách 230 až 275 m; v „kusé“ části jsou dvě obdobná o výšce 200 mm nad TK a délkách 80 a 112 m a jedno sypané o reálné výšce do 100 mm a délce 80 m). Nástupiště jsou propojena převážně panelovými úroňovými přechody o šířce 3 až 6 m. Další typickou kulisou stanice je služební lávka přes celé kolejiště stanice, která je dnes nepřístupná. Nesloužila k mimoúrovňovému přístupu k jednotlivým nástupišťům, ale k překonání kolejiště do prostoru dílen bývalé vagonky, jejíž rozsáhlý areál se nachází západně od stanice. Přestavba stanice je navržena ve dvou variantách. Varianta minimální představuje úsporné řešení s minimálním zásahem do konfigurace kolejiště i přednádražního prostoru. Je obecně založená na zřízení nástupišť s výškou hrany 550 mm nad TK s úroňovým přístupem. Pro výchozí/končící Os vlaky do/od Liberce a Lovosic slouží poloostrovní nástupiště č. I se dvěma nástupními hranami u kolejí 8 a 12 minimální šířky 5,89 m a délky 80 m v prostoru výše zmíněného „kusého“ kolejiště. Pokud bychom se měli striktně držet požadavku SŽDC, který říká, že ústřední přechod by měl být přeježděn pouze odjíždějícími vlaky, tak další dvě nástupiště v průjezdné části kolejiště budou mít např. následující využití: Vnější nástupiště u koleje 1 (č. II, délka 120 m, šířka 3,00 m) slouží v obou

Obr. 3.17 – Česká Lípa – Lovosické nást.

skupinách končícím/ výchozím vlakům Os od/do Bakova n.J. Poloostrovní nástupiště se dvěma hranami u kolejí 3 a 7 (č. III, celková délka 300 m, šířka 6,16 m) je úroňově napojeno ústředním přechodem o šířce 6,00 m k prostoru u VB. Mezi kolejemi 7 a 9 je zřízena dvojitá kolejová spojka pro možnost objíždění vlaků zastavujících u jedné nástupní hrany. V liché skupině na kolej 3 přijede k jižní části nástupiště před přechod vlak R od Kolína, v sudé skupině k severní části vlak R

zpět od Rumburka. Na kolej 7 v liché skupině k jižní části nejprve za sebou vlaky Os od Jedlové a Děčína (v letní sezoně se hnací vůz řady 810 vlaku od Děčína může rovnou připojit k vlaku Jedlová – Doksy) a následně po objetí těchto vlaků po DKS přijede k severní části nástupiště vlak R od Liberce. Na tutéž kolej v sudé skupině nejprve k jižní části přijede vlak Os z Doks do Jedlové (pouze v letní sezoně, jinak bude stát u nástupiště jako výchozí), zadní vůz se odpojí a společně s dodatečně přistavenými vozy bude pokračovat jako Os do Děčína. K severní části dále přijede vlak R od Ústí n.L., který na svém odjezdu oba tyto vlaky prostřednictvím DKS objede. Rampa pro nakládku/vykládku jižně od VB zůstane v plném rozsahu zachována. Výhodou varianty je podstatné zvýšení bezpečnosti pohybu cestujících za cenu poměrně nízkých investičních nákladů, nevýhodou je určitá konzervace stavu pro situaci, kdy by mělo dojít k rozsáhlejším modernizačním pracím s cílem zvýšení rychlosti na jakékoliv trati ústící do uzlu. Varianta maximální předpokládá optimalizaci/modernizaci tratě Děčín východ – Liberec a znamená tedy radikální přestavbu obou zhlaví stanice, kdy jižní zhlaví technicky umožní průjezd v hlavních kolejích rychlostí 90 km/h a ostatních dopravních 80 km/h a severní zhlaví ve všech kolejích 60 km/h. Základním principem varianty je integrace veškerých zařízení pro nástup cestujících do prostoru průjezdné části kolejiště před VB, čímž dojde k minimalizaci přestupních vzdáleností. Vzhledem k těmto skutečnostem bylo zvoleno řešení s mimoúrovňovým přístupem k jednomu z nástupišť, neboť i v případě formálního omezení rychlosti v hlavních kolejích by u tohoto uspořádání docházelo k pravidelnému přejíždění ústředního přechodu jedním přijíždějícím vlakem v každé skupině. Dalším znakem varianty je přestavba přednádraží včetně zpřístupnění autobusového nádraží. Sypané nástupiště označené jako 0. je ponecháno v „kusém“ kolejišti pro případ zálohy, celé toto kolejiště ovšem může být sneseno, pro potřeby osobní dopravy není jeho existence nutná. Ostatní nástupiště již mají moderní konstrukci s výškou hrany 550 mm nad TK. Nástupiště č.I je kombinací vnějšího a poloostrovního oboustranného nástupiště, kdy hrana u koleje 4a (délky 30 m) je určena Os vlakům od/do Lovosic. Zřízení této koleje bude mít za následek ubourání boční rampy, která zůstane ponechána pouze pro kolej 6a. Hrana (délka 160 m, šířka 3,00 m) u koleje 1, rozdělené cestovními návěstidly, slouží společně Os vlakům od/do Bakova n.J. a do/od Liberce, kdy jejich odstavení (a objíždění) umožňuje manipulační kolej 2. Nástupiště č. II (délka 300 m, šířka 6,16 m) je ostrovní s mimoúrovňovým přístupem prostřednictvím podchodu se schodišti a výtahy. Hrana u koleje 3 může být určena pro obě rychlíkové relace (kdy vlaky zastaví za sebou díky cestovým návěstidlům), na koleji 5 pak budou zastavovat vlaky Os Jedlová – Doksy a Děčín – Česká Lípa a zpět, kdy DKS usnadní manipulaci s přepojováním vozů, čímž nezatíží kapacitu zhlaví, případně mohou vlaky R obsazovat obě koleje, kdy provoz na koleji 5 bude sledovat schéma obdobné jako ve variantě minimální. Nástupiště by bylo částečně zastřešeno – délka zastřešení 100 m. Nevýhodou této varianty je výše investičních nákladů, naopak z hlediska bezpečnosti cestujících je tato varianta nejlepším řešením stávajícího stavu. Možnost na jejich snížení představuje např. hybridní varianta, která by se nezabývala přestavbou přednádraží.

- **Dvůr Králové nad Labem** - Stanice se nachází v oblasti Podkrkonoší, severně od Hradce Králové na celostátní dráze Jaroměř – Liberec. Její hlavní charakteristikou a zároveň nevýhodou je značná odlehlost od stejnojmenného města, kdy vzdálenost od stanice do centra představuje přibližně tři kilometry. Stanice je proto pro drtivou většinu obyvatel dostupná pouze pomocí jiných dopravních prostředků, zejména osobních automobilů a návazné autobusové linky. Stanice samotná disponuje třemi kolejemi dopravními a čtyřmi manipulačními. Pro osobní dopravu se využívá pouze dvojice dopravních kolejí, třetí slouží především pro předávání nákladních vozů na vlečku zdejší teplárny. V současném stavu slouží pro nástup a výstup cestujících dvě úrovně nástupiště se

zpevněnou hranou o výšce cca 200 mm nad temenem kolejnice. Nástupiště jsou v uspokojivém technickém stavu, ovšem po stránce komfortu pro cestující již nevyhovují. Kromě nedostatečné výšky zde svou roli hraje i malá šířka. Návrhový stav počítá se snesením stávajících nástupišť a odsunu polohy částí dvou kolejí tak, aby mezi dopravními kolejemi č. 1 a č. 3 mohlo být zřízeno poloostrovní oboustranné nástupiště délky 150 metrů s výškou nástupní hrany 550 mm nad TK a úrovnovým přístupem. Ten bude proveden jedním centrálním přechodem šířky 4,0 metru. Optimální využití nástupních hran je takové, že vlaky osobní dopravy ve směru Jaroměř budou využívat kolej č. 3, zatímco vlaky směr Liberec kolej č. 1. Tím bude zajištěna vyšší bezpečnost cestujících na úrovnovém přechodu, neboť soupravy se přes něj budou vždy teprve rozjíždět. Díky tomu, že polohy kolejí budou odsunuty jen v části délky a napojeny kolejovými „S“, nedojde k redukci počtu manipulačních kolejí, pouze ke zkrácení jedné z nich. Návrh též počítá s drobnými úpravami přednádraží, kde by měl být zjednodušen přestup vlak–autobus.

- **Jeseník** - Lázeňské město (dříve okresní) leží v severní části stejnojmenného pohoří, nedaleko hranic s Polskem. Žst. Jeseník je stanicí mezilehlou, ale kromě projíždějících vlaků relace Šumperk – Krnov a zpět je výchozí a cílovou pro další vlaky do/z několika směrů (Šumperk, Javorník ve Slezsku, Nysa (PL), Krnov), což má vliv na vyšší potřebu nástupních hran (minimálně tři). Zastávka autobusu MHD se nachází na nedaleké křižovatce místních komunikací, výhodou stanice je poměrně snadná pěší

Obr. 3.18 – Jeseník – úrovnová nást.

dostupnost centra města. Výpravní budova je nově vybavena elektronickým informačním systémem. Osobní železniční dopravě dnes slouží tři dopravní koleje, opatřené úrovnovými nástupišti (z nichž dvě jsou panelová o výšce 200 mm nad TK a délkách 126 a 208 m a jedno sypané o výšce do 100 mm nad TK a délce 205 m). Možnosti přestavby usnadňuje dnešní umístění volné skládky mezi dopravní kolejí 2 a manipulační kolejí 4. Měla být ale v co největší míře zachována, neboť se stále využívá. V navrhovaném stavu dochází ke zkrácení manipulační koleje 5 a k jejímu kusému zakončení, čímž se získá prostor pro vnější nástupiště (č. I, délka 200 m, výška 550 mm nad TK, šířka 3,00 m), přístupné od VB šikmou rampou a několikerým schodištěm a je určeno pro všechny vlaky ve směru od Lipové na kolejí 3. Od VB vede úrovnový přechod šířky 6,00 m k oboustrannému poloostrovnímu nástupišti (č. II, délka 200 m, výška 550 mm nad TK, šířka 6,16 m), kdy hrana u koleje 2 slouží přijíždějícím vlakům ve směru od Gluchořaz (PL), zatímco hrana u koleje 1 (přerušena přechodem) je určena pro vlaky výchozí/končící ze/v žst. Jeseník. Ostatní zařízení pro nakládku a vykládku (sklad a rampa) zůstanou zachována v plném rozsahu. Nespornou výhodou přestavby je zvýšení bezpečnosti cestujících, nevýhodou lze spatřovat v omezení rozsahu využívané volné skládky, čili mírné zhoršení dnešního stavu pro nákladní dopravu, které se ale vzhledem k užité délce manipulační koleje 4 nezdá být nikterak zásadní.

- **Josefův Důl** - Zastávka s nákladištěm Josefův Důl se nachází na konci tratě Smržovka – Josefův Důl. Kromě jedné traťové koleje, ke které přiléhá úrovnové nástupiště, je nákladiště vybaveno dvěma manipulačními kolejemi a jednou kolejí vlečkovou. V návrhu došlo ke zkrácení manipulační koleje přiléhající k výpravní budově, čímž se tato stala

kusou. V uvolněném prostoru pak bylo možné vytvořit vnější nástupiště přiléhající k traťové koleji s výškou nástupní hrany 550 mm nad TK a délkou 30 m. K nástupní ploše přiléhají čela dvou chodníků s šířkou 2,0 m, kterými je zajištěn přístup na nástupiště od místní komunikace. Jeden z chodníků přiléhá k výpravní budově a výškovým vyrovnáním umožňuje bezbariérový přístup do budovy. Prostor mezi chodníky je možné vybavit vhodnou vegetací, lavičkami a jiným mobiliářem, čímž se zvýrazní prostor nádraží jako vstupního bodu do obce. Vzhledem k omezenému rozsahu současné nakládky a vykládky nepředstavuje stavební úprava, při které se všeobecně nakládková a vykládková kolej stala kusou, významnější dopravnětechnologické omezení. V rámci úprav byl pak vyzdvižen význam zastávky pro osobní dopravu zlepšením komfortu nástupu a výstupu cestujících, zajištěním bezbariérového přístupu na nástupiště i do přístřešku výpravní budovy a vybudováním stání pro krátkodobé parkování.

- **Kutná Hora město** - Železniční stanice Kutná Hora město leží na trati Kutná Hora hl. n. – Zruč nad Sázavou. Je vybavena třemi dopravními kolejemi, z nichž ke dvěma přiléhají používaná úroňová nástupiště, dvěma průjezdnými manipulačními kolejemi, z nichž jedna přiléhá k výpravní budově a jedna se nachází mezi dopravními kolejemi, a dalšími sedmi kusými manipulačními kolejemi. Do stanice jsou také zaústěny dvě vlečkové koleje. V návrhu došlo k redukci infrastruktury určené pro nákladní dopravu – byla odstraněna manipulační kolej mezi dopravními kolejemi a část manipulační koleje přiléhající k výpravní budově a na ní navazující koleje nákladového obvodu na malešické straně stanice. Uvolněný prostor umožnil vybudovat nové poloostrovní oboustranné a vnější nástupiště, obě s výškou nástupní hrany 550 mm nad TK a délkou 80 m. Obě nástupiště jsou přístupná pomocí centrálního úroňového přechodu o šířce 6,0 m. Uvolněný prostor byl též využit k umístění nových autobusových zastávek, jejichž nástupiště přímo navazuje na vnější nástupiště, čímž je umožněn přestup hrana-hrana mezi železniční a autobusovou dopravou. Uspořádání stanice umožňuje zastavení vlaků u nástupišť vždy před centrálním přechodem. Vlaky ze směru Kutná Hora hl. n. jsou vedeny na kolej č. 1 k nástupišti č. II, vlaky ze směru Malešov jsou vedeny na kolej č. 2 k nástupišti č. I. Pokud vlak ze směru Kutná Hora hl. n. ve stanici končí a zároveň není v blízké době očekáván vlak ze směru Malešov, je možné jej směřovat na kolej č. 2 tak, aby cestující vystupovali na vnější nástupiště bez nutnosti přecházet centrální přechod. Došlo ke zvýšení komfortu pohybu cestujících ve stanici i jejich bezpečnosti. Uvolnění prostoru zrušeného

Obr. 3.19 – Kutná Hora město – celkový pohled.

nákladového obvodu umožňuje jednak přesun autobusových zastávek do těsné blízkosti stanice včetně vybudování nových parkovacích stání, jednak potenciální rozvoj území. Vzhledem k malému rozsahu nákladní dopravy nepředstavuje redukce manipulačních kolejí výraznější dopravnětechnologické omezení.

- **Lipová Lázně** - Odbočná žst. Lipová Lázně se nachází v severní části Hrubého Jeseníku v Olomouckém kraji na celostátní dráze Šumperk – Krnov, do stanice zároveň od severu ústí regionální dráha Lipová Lázně – Javorník ve Slezsku. Nachází se v poměrně stísněných horských poměrech, což komplikuje rozsáhlejší možnosti úprav kolejiště. Ve stanici je depo pro hnací vozidla využívané pro vystavování motorových vozů jak pro přípojnou trať,

tak pro vlaky výchozí z žst. Jeseník. Stanice není obsloužena jiným druhem hromadné dopravy, v přednádraží se nachází parkoviště pro cca pěti osobních automobilů. Osobní dopravě slouží tři dopravní koleje s úroňovými dělenými nástupišti (jedno částečně deskové o délce 143 m a výšce 200 mm nad TK, jedno částečně se zpevněnými hranami z tvárníc Tischer o délce 48 m a výšce 200 mm nad TK, zbylé části sypané o délkách 29 až 100 m a výšce do 150 mm nad TK). Návrh počítá se zřízením vnějšího nástupiště u koleje 3 (č. I, délka 30 m, šířka 3,00 m, výška 550 mm) pro vlaky do/od Javorníku a poloostrovního se dvěma nástupními hranami ke kolejím 1 a 4 (č. II, délka 150m, šířka 5,66m, výška 550 mm), umožňujícího bezpečné zastavování nejdelších vlaků R na trati Šumperk – Krnov v obou směrech. Úroňový přechod přes koleje má šířku 6,00 m. Volná skládka i rampa zůstanou zachovány, nevýhodou návrhu je ovšem citelné zkrácení manipulační koleje 5 a likvidace jedné dopravní koleje, což může mít negativní vliv na případné předjíždění vlaků nákladní dopravy, které by bylo nutné přesunout do některé ze sousedních stanic.

- **Potštejn** - Stanice Potštejn na trati Týniště nad Orlicí – Letohrad se vyznačuje silnou rekreační frekvencí v letním období včetně přepravy jízdních kol. Ve stanici se nachází dvojice dopravních kolejí, každá s úroňovým nástupištěm, a jedna manipulační kolej přiléhající k výpravní budově, do které je zaústěna vlečka. V návrhu došlo k vybudování jednoho poloostrovního oboustranného nástupiště o délce 170 m a výšce nástupní hrany 550 mm nad TK přístupného z čela pomocí centrálního úroňového přechodu o šířce 3,5 m. Potřebný prostor vznikl „přeložením“ hlavní koleje do místa předjížděcí koleje a využitím části manipulační koleje jako koleje dopravní. Zbylá část manipulační koleje byla nově zaústěna v prostoru středu stanice, původní napojení ve zhlaví bylo odstraněno. Při průjezdu vlaků stanicí nedochází k propadu traťové rychlosti ani ohrožení cestujících pohybujících se po centrálním přechodu. Při křížování jsou vlaky ze směru Doudleby n. Orl. vedeny na kolej č. 5a, vlaky opačného směru na kolej č. 1, nedochází tak k ohrožení cestujících, protože vlaky před zastavením nepřejíždějí centrální přechod. Došlo též ke zrušení nepoužívané boční rampy se skladištěm a v uvolněném prostoru bylo navrženo parkoviště. Všechny přístupové komunikace se navrhují se zpevněným povrchem. V blízkosti výpravní budovy byl nově umístěn přístřešek sloužící zejména cyklistům. Nově vybudované poloostrovní nástupiště svými parametry, zajišťuje dostatečný komfort nástupu a výstupu cestujících, a to i v období zvýšené rekreační frekvence. Návrh dále umožňuje průjezd vlaků stanicí bez snížení rychlosti a bez ohrožení cestujících pohybujících se ve stanici. Možnost nakládky a vykládky zůstává zachována.

Obr. 3.20 – Potštejn – úroňová nástupiště

- **Rokytnice v Orł. hor.** - Tato dopravní je koncovou pro regionální dráhu Doudleby nad Orlicí – Rokytnice v Orlických horách, řízenou předpisem pro zjednodušenou dopravu D3. Leží v Královéhradeckém kraji v blízkosti hranic s Polskem. V dopravně je jediná dopravní kolej, která přechází v kusou kolej manipulační, a dále čtyři manipulační koleje a malá výtopna. Dopravní má pouze jedno sypané nástupiště délky 50 metrů, které je vzhledem k jejímu charakteru a běžně používaným soupravám (samostatný motorový vůz řady 810) zcela vyhovující. Nevyhovuje však jeho další parametr, a tím je výška nástupní hrany na TK, která reálně sotva dosahuje 100 mm. Přednádraží bylo upraveno v roce 2006,

Obr. 3.21 – Rokytnice v Orl. h. – pohled od autobusového terminálu

kdy zde byl v rámci projektu „Rokytnice – vstupní brána Orlických hor“ zřízen terminál autobusové dopravy včetně WC a informačního systému a dvě parkovací plochy pro cca 10 osobních automobilů. V rámci této akce byl do prostoru mezi VB a kolej č. 3 od terminálu zaveden dlážděný chodník (šíře 2,00 m), nicméně nástupiště bylo ponecháno bez úprav. Pro zkvalitnění nástupu/výstupu do/ze železničních vozidel se nabízí poměrně nenáročná úprava, kdy spojka mezi

výhybkami 6 a 8 bude snesena a kolej 2 bude zkrácena a kuse ukončena v úrovni konce boční rampy, čímž se získá prostor pro vnější nástupiště šířky 3,00 m a délky 30 m (případně 50 m při předpokládaném provozu delších vlaků, tvořených např. moderními nízkopodlažními jednotkami české či zahraniční provenience) s výškou nástupní hrany 550 mm. Délka přestupu by po této úpravě činila cca 50 m, nabízí se tedy otázka posunu nástupiště blíže k terminálu. Řešitelné je to za cenu likvidace výhybky 9, a tím pádem možnosti objížďení (to ale u osobních vlaků ani výhledově stejně nelze očekávat), případně jejím posunem o 25 m směrem ke konci stanice. Další možností je vložení kolejové spojky mezi kolejemi č. 1 a 2 v prostoru u výpravní budovy, jejíž pomocí by se osobní vlaky dostaly na kolej č. 2 (nově úsekově dopravní kolej) a nástupiště by navazovalo na spojovací chodník mezi výpravní budovou a autobusovým terminálem. Přestupní vazba by se dala ještě zkvalitnit zastřešením chodníku pro pěší. Výhodou úpravy je její snadná realizace a finanční nenáročnost.

- **Sázava-Černé Budy** - Železniční stanice Sázava-Černé Budy leží na trati Čerčany – Světlá nad Sázavou. Stanice je vybavena třemi dopravními kolejemi, z nichž u dvou se nacházejí úroňová nástupiště, dvěma kolejemi manipulačními přiléhajícími k výpravní budově a kolejistém vlečky Sklářny. V návrhu došlo k vybudování jednoho poloostrovního oboustranného nástupiště o délce 170 m a výšce nástupní hrany 550 mm nad TK přístupného z čela pomocí centrálního úroňového přechodu o šířce 9,0 m. Potřebný prostor vznikl odstranění části hlavní koleje. Nástupiště je umístěno mezi původní manipulační kolej, nově uvažovanou jako dopravní, a původní předjízdnu kolej, nově uvažovanou jako hlavní a s návrhovou rychlostí 50 km/h. V souvislosti se změnou manipulační koleje na dopravní je třeba dvojicí výkolejek zajistit boční ochrany od zbylé kusé manipulační koleje a od zaústění jedné z vleček, které bylo kvůli přiléhající nástupní hraně nově navrženo výhybkou s poloměrem 300 m. Také je odstraněna boční rampa se skladištěm a v uvolněném prostoru je navrženo parkoviště a obratiště autobusu včetně autobusové zastávky nahrazující původní autobusové nádraží. Při křížování jsou vlaky ze směru Ledečko vedeny na kolej č. 3, vlaky opačného směru na kolej č. 1, pak nedochází k ohrožení cestujících, protože vlaky před zastavením nepřejíždějí úroňový přechod. Došlo ke zlepšení přestupních vazeb mezi železniční a autobusovou dopravou zřízením nové autobusové zastávky v kratší docházkové vzdálenosti. Určitou nevýhodou je omezení možnosti nakládky a vykládky u manipulační koleje, avšak vzhledem k jejímu rozsahu nevýhodou nijak výraznou.
- **Smržovka** - Železniční stanice Smržovka leží na trati Liberec – Harrachov a je do ní zaústěna trať Smržovka – Josefův Důl. Stanice je vybavena třemi dopravními kolejemi, u kterých se nacházejí úroňová nástupiště, a třemi manipulačními kolejemi přiléhajícími k výpravní budově. V těsné blízkosti výpravní budovy se nachází zastávka autobusu včetně obratiště. V návrhu došlo k vybudování jednoho vnějšího nástupiště o délce 30 m a

jednoho poloostrovního oboustranného nástupiště o délce 60 m, přístupného pomocí centrálního úrovnového přechodu o šířce 5,0 m. Obě nástupiště mají výšku nástupní hrany 550 mm nad TK. Prostor potřebný pro vybudování poloostrovního nástupiště vznikl odstraněním jedné předjízdne koleje. Dále byla zrušena část manipulační koleje před výpravní budovou, čímž se tato rozdělila na dvě kusé koleje, z nichž jen jedna zůstává manipulační. Druhá kusá kolej je změněna na kolej dopravní a je u ní vybudováno vnější nástupiště a k němu přiléhající parkoviště (v místě zrušené boční rampy). Všechny vlaky jsou pravidelně přistavovány k nástupišťům podle směru své jízdy. Vlaky ze směru Josefův Důl jsou vedeny na kolej č. 2b k nástupišti č. I, vlaky ze směru Jablonec nad Nisou jsou vedeny na kolej č. 1 k nástupišti č. II a vlaky ze směru Tanvald jsou vedeny na kolej č. 3 také k nástupišti č. II. Takto vlaky před zastavením nepřejíždějí úrovnový přechod. Došlo ke zlepšení pěších cest v obvodu stanice zpevněním povrchu a zvětšením průchozí šířky. Určitou nevýhodou návrhu je omezení možnosti nakládky a vykládky u manipulační koleje, což by znamenalo přesunutí stávajících ložných manipulací do nejbližší vhodné stanice s nákladovým obvodem. Nabízejí se i další možnosti úprav stanice, při nichž bude zachována manipulační kolej. Výzvou je výhledové prověření vložení obdobného nástupiště, jaké se nachází v SRN v žst. Zwiesel.

- **Stará Paka** - Uzlová železniční stanice Stará Paka se nachází v oblasti Podkrkonoší, severovýchodně od sousední Nové Paky na pomezí bývalých okresů Jičín a Semily. Dochází zde ke křížení celostátních železničních tratí Jaroměř – Liberec a Chlumec nad Cidlinou – Trutnov, přičemž z pátého směru do stanice ústí regionální dráha od Mladé Boleslavi (potažmo Lomnice nad Popelkou). Hlavní charakteristikou uzlu je klínovité uspořádání nástupního prostoru spolu s výpravní budovou, které nemá v České republice příliš mnoho obdob. Kolejiště stanice, které je ve složitých reliéfních podmínkách přimknuto k úpatí svahu, je směrově rozprostřeno do několika na sebe navazujících směrových oblouků a celé se nachází ve výškové úrovni cca 20 m nad terénem obce Stará Paka. Stanice je velmi dobře přístupná z centra obce prostřednictvím příjezdové místní komunikace (Nádražní ulice) a schodiště. Kapkovitě uspořádaný prostor přednádraží disponuje 11 parkovacími místy pro osobní automobily a zastávkovým označником pro autobusy místních linek z/do okolních obcí. Nástupištní klín odděluje kolejiště stanice tak, že nástupní prostor pro lichou kolejovou skupinu je formálně značen jako I. nástupiště (směr Chlumec – Trutnov a zpět a směr od/do Mladé Boleslavi), kdežto nástupní prostor pro sudou kolejovou skupinu jako II. nástupiště (směr Jaroměř – Liberec a zpět). Stanice je ve stávajícím stavu vybavena pouze úrovnovými nástupišti, v liché skupině čtyřmi sypanými s nezpevněnou hranou o reálné výšce do 100 mm a délkách 80-237 m, v sudé skupině jedním deskovým o délce 164 m a výšce 200 mm (nastaveným ještě sypaným v délce 43 m). Společný nástupištní klín je zadlážděn a slouží dvěma příslušným dopravním

Obr. 3.22 – Stará Paka – celkový pohled

kolejím z obou skupin (koleji 1 v délce 180 m a koleji 2a v délce 150 m). Pohyby vlaků jsou za běžné situace řešeny tak, že se každou hodinu v pomyslné uzlové ose X:30 sjíždějí vlaky ze všech pěti směrů, přičemž se vždy střídají jejich směry jízdy od/do, čili v pracovní dny je zhruba v časovém rozmezí 5:30 až 20:30 hod. snaha o dodržení grafikonu s dvouhodinovým taktem na všech tratích. Koleje jsou běžně obsazovány tak, že všechny vlaky směr Nová Paka bez rozlišení druhu obsazují kolej 3a, vlaky opačným směrem kolej 1a, směr Mladá Boleslav a

zpět kolej 5a, rychlíky Pardubice – Liberec a zpět kolej 2b a osobní vlaky Jaroměř - Martinice v Krkonoších a zpět kolej 1b. Přístup cestujících po stránce bezpečnosti a komfortu již dnes rozhodně nenaplnuje moderní standardy. Návrh na úpravy stanice je řešen ve dvou variantách, které jsou pojeté jako alternativa k reálnému projektu (již ve fázi dokumentace pro stavební povolení) „Kolejové úpravy v žst. Stará Paka pro DOZ“, zpracovanému v roce 2009. Obě varianty sledují, kromě snesení stávajících nástupišť a zřízení nových poloostrovních s výškou hrany 550 mm a úrovnovým přístupem prostřednictvím centrálního přechodu, zvýšení rychlosti v celém kolejišti stanice ze stávajících 30-40 km/h na 50 km/h, což má vliv na poměrně rozsáhlé úpravy vlastního kolejiště, které společně s instalací SZZ 3. kategorie umožní podstatné zvýšení kapacity a bezpečnosti provozu a zkrácení čekacích dob. Varianta 1 spočívá ve zřízení jednoho poloostrovního nástupiště se dvěma hranami (č. I, délka 60 m, šířka 6,16 m; hrana blíže k VB u koleje 5 pro vlaky od Nové Paky a vzdálenější hrana u koleje 9 od/do Mladé Boleslavi), jednoho poloostrovního s jednou nástupní hranou (č. III, délka 120 m, šířka 3,00 m; pro všechny vlaky od Jaroměře na koleji 2) a jednoho kombinovaného (č. II, délka 120/80 m, šířka 6,16/3,00 m; s delší hranou pro všechny vlaky do Jaroměře na koleji 1 a kratší hranou pro vlaky směr Nová Paka na koleji 3). Varianta 2 počítá dokonce se šesti nástupními hranami, kdy vnější nástupiště č. I (délka 55 m, šířka 3,00 m) u kusé koleje 3a přiléhá přímo k VB a slouží pro vlaky začínající/končící svou jízdu v žst. Stará Paka ve směru do/od Nové Paky. Poloostrovní nástupiště s jednou nástupní hranou (č. II, délka 90 m, šířka 3,00 m) je určeno vlakům ve směru od Nové Paky na koleji 9. Kombinované nástupiště č. III (délka 100/40/145 m, šířka 6,16/10,91 m) bude dle této varianty sloužit vlakům ve směru do Nové Paky (hrana u koleje 5), do Jaroměře (hrana u koleje 1) a končícím/začínajícím vlakům směr Mladá Boleslav (resp. Lomnice nad Popelkou), které budou obsazovat kusou kolej 3b. Šířka úrovnových přechodů v obou variantách je 6,00 m, možnosti nakládky/vykládky zůstanou beze změn. Návrhy nepočítají se zásadními úpravami přednádraží, neboť bylo v nedávné době rekultivováno a stávajícím i výhledovým potřebám dostačuje, protože žst. Stará Paka byla vždy převážně stanicí tranzitní a přestupní, nikoli výrazně zdrojovou/cílovou. Výhodou obou variant je nezpochybnitelné zvýšení bezpečnosti a zpřehlednění pohybů cestujících ve stanici, možné zkrácení přestupních dob a variabilita vzhledem k dalším možným scénářům uspořádání budoucích ramen železniční dopravy ve východočeském regionu, nevýhodou je nutnost většího rozsahu stavebních prací během úprav stanice, a tím i poměrně vysoké náklady na jejich realizaci.

- **Svor** - Dopravna se nachází severně od České Lípy a je mezilehlou stanicí na trati Bakov nad Jizerou – Jedlová. V minulosti byl Svor stanicí přípojnou, a to až do roku 1977, kdy byla zrušena trať Svor – Jablonné v Podještědí v úseku Svor – Cvikov. V současném stavu jsou k dispozici tři koleje dopravní a několik manipulačních, z nichž část představuje torzo zrušené trati. Zhlaví jsou opatřena výhybkami se samovratnými přestavníky (na každém zhlaví jedna), což zjednodušuje a zlevňuje řízení provozu. Nástup a výstup cestujících probíhá ze dvou úrovnových nástupišť, která byla podle jejich stavu očividně vybudována v nedávné době. Navzdory tomu se jedná o nástupiště s nástupní hranou ve výšce cca 300 milimetrů nad temenem kolejnice a se šířkou přibližně 1,46 metru. V přednádraží se nenachází stání autobusů ani oficiální parkoviště. Předmětem návrhu je zejména výstavba dvou jednostranných poloostrovních nástupišť o délce 80 metrů s výškou nástupní hrany 550 milimetrů nad TK a úrovnovým přístupem. Ten bude proveden jedním centrálním přechodem šířky 3,0 metru. Nejvhodnější je využít nástupní hrany tak, že vlaky osobní dopravy ve směru Jedlová budou využívat kolej č. 3, zatímco vlaky směr Česká Lípa kolej č. 1. Tím bude zajištěna vyšší bezpečnost cestujících na úrovnovém přechodu, neboť soupravy se přes něj budou vždy teprve rozjíždět. Prostor pro tato nástupiště vznikne jak

redukci kolejiště „hlavní trati“, tak i snesením torza trati do Jablonného v Podještědí včetně jeho zázemí (rampa se skladištěm). Zmiňované úpravy nezhorší případnou nakládku či vykládku, neboť stanice je vybavena ještě jednou rampou a volnou skládkou v odvrácené kolejové skupině.

- **Týnec nad Sázavou** - Stanice Týnec nad Sázavou je mezilehlou stanicí na středočeské železniční trati Praha – Vrané nad Vltavou – Čerčany. Ve stanici se nacházejí čtyři dopravní koleje a několik kolejí manipulačních, ke stanici náleží i vlečkové napojení místní teplárny a za mostem přes Sázavu také vlečka firmy JAWA (mimo rozsah výkresů). Stanice disponuje trojicí úrovnových sypaných nástupišť, které jsou ve stavu naprosto nevyhovujícím. Jednak již došlo k opotřebenosti nasypaného materiálu natolik, že nástupiště nemá ani původně zamýšlenou výšku, navíc se na jednom z nástupišť nacházejí šachty (patrně ke drátovodu), jejichž rámy jsou již odhaleny tak, že mohou být pro pohyb cestujících překážkou či dokonce nebezpečím. V přednádraží se nachází autobusové nádraží, které je též v nevyhovujícím stavu. Pěší spojení mezi stanicí a přednádražím je vedeno po nezpevněné komunikaci. Návrh počítá se zrušením stávajících nástupišť a jejich nahrazením jedním poloostrovním oboustranným nástupištěm délky 135 metrů s výškou nástupní hrany 550 milimetrů nad temenem kolejnice a úrovnovým přístupem. To bude umístěno na úkor jedné z dopravních kolejí. Přístup bude realizován jedním centrálním přechodem šířky 3,0 metru. Optimální využití nástupních hran je takové, že vlaky osobní dopravy ve směru Vrané nad Vltavou budou využívat kolej č. 1, zatímco vlaky směr Čerčany kolej č. 5. Tak bude zajištěna vyšší bezpečnost cestujících na úrovnovém přechodu, neboť soupravy se přes něj budou vždy teprve rozjíždět. Změny se dotýkají také přednádraží, kde je místo původní souvislé zpevněné plochy s deseti autobusovými stánkami navrženo nové uspořádání se čtyřmi nástupními/výstupními a jedním odstavným stánkem.

Obr. 3.23 – Týnec n. S. – celkový pohled

- **Vrbno pod Pradědem** - Tato stanice je koncovou stanicí pro regionální dráhu Milovice nad Opavou – Vrbno pod Pradědem. Nachází se v Moravskoslezském kraji severozápadně od Bruntálu a dopravu na ní provozuje společnost OKD Doprava, a. s. Ve stanici jsou dvě dopravní a čtyři manipulační koleje a dvě předávací koleje vlečky zdejších dřevařských závodů. Stanice disponuje pouze jedním nástupištěm délky 45 metrů, která je vzhledem k charakteru stanice a běžně používaným soupravám (samostatný motorový vůz řady 810) zcela vyhovující. To však nelze říct o přístupnosti nástupiště, jež představuje bariéru při cestě ve směru do výpravní budovy stejně jako při nástupu do vlaku. V přednádraží se nachází zastávka autobusů veřejné dopravy, která je sice z přístřešku výpravní budovy přístupná bez bariér (a z větší části i zastřešeně), ovšem nástup a výstup do/z autobusů probíhá přímo z úrovně vozovky. V rámci návrhu dochází k nahrazení stávajícího nástupiště novým vnějším nástupištěm o délce 50 metrů s výškou nástupní hrany 550 milimetrů na temenem kolejnice, které částečně vznikne na úkor manipulační koleje č. 3. Přestupní vazba bude zkvalitněna zkrácením vzdálenosti a výstavbou nástupiště pro autobusy.

3.6.2 Zhodnocení provedených úprav

Výše uvedené uzly, jejichž detailnější zpracování se nalézá v kapitole č. 5 Návrhy úprav uzlů (katalogové listy úprav) a některé z nich jsou zpracovány i v situaci 1 : 1 000, byly

Obr. 3.24 – Interlaken Ost – pokladny

zohledňují nejen současnou situaci, ale i předpokládaný vývoj, a tak mnohde jsou ponechány koleje, jejichž užití se nyní může jevit jako sporné. Je však třeba, současné situaci navzdory, zásadně pamatovat na potenciál železniční dopravy. Regionální železniční trati mají možnost, při svém smysluplném využití, stát se osami místního rozvoje, a tak není vhodné příliš razantními zásahy znemožnit rozvoj železniční dopravy ve střednědobém horizontu.

Předložená řešení nejsou jediným východiskem ze současné situace, představují vždy jednu, případně dvě (Česká Lípa hl. n., Stará Paka), ideové cesty, jimiž se úpravy předmětných uzlů mohou ubírat.

Některé návrhy mají nepochybně i negativa, mezi něž nejčastěji patří prodloužení pěšího přesunu při přestupu mezi vlakovými spoji. Jde o nutnou daň, jež se platí za vylepšení sledovaných parametrů.

3.7 Závěr

Tato kapitola předkládá popis situace v oblasti zařízení pro osobní přepravu v železničních stanicích, zastávkách a přestupních bodech veřejné dopravy v České republice se zaměřením na trati mimo vybranou železniční síť. Vycházejíce z několika průkopnických úprav železničních stanic i ze zahraničních zkušeností předkládají autoři metodiku, jejíž aplikací lze s co nejnižšími investičními náklady dosáhnout optimalizace komfortu pro cestující a bezpečnosti železniční dopravy. Stanovené zásady jsou pro názornost použity při návrzích rekonstrukce uzlů uvedených v kapitole 4.7.1.

Předložené obecné varianty není možné využívat automaticky a bezmyšlenkovitě, vždy je nutné nejprve důsledný průzkum situace v konkrétní lokalitě. Důrazně je třeba varovat před:

- bezmyšlenkovitou aplikací zahraničních zkušeností bez zohlednění místních zvyklostí a reálií
- rušením zařízení pro nákladní přepravu tam, kde se vyzískaný prostor po nákladovém obvodu dá vhodně použít pro vybudování přestupního terminálu, ale dojde tak k nevratnému znemožnění nakládky a vykládky. Toto varování se samozřejmě týká jen železničních stanic s pravidelnou přístavbou vozů k nakládce a vykládce, nebo těch, ve kterých lze výhledově poptávku po nákladní přepravě očekávat.

Především zahraniční zkušenosti ukazují, že je-li i regionální železnici věnována patřičná péče a pozornost, stává se plnohodnotnou součástí dopravního systému, v němž s výhodou tvoří páteřní prvek a moderně pojaté železniční stanice se stávají jak významnými přestupními uzly systému dopravní obsluhy regionu, tak přirozeným orientačním bodem a

centrem sídelních celků. Toto lze vysledovat v Německu a ještě názornějším příkladem může být Švýcarsko, kde nosným prvkem veřejné dopravy je spolehlivá, rychlá a k cílovému uživateli (tedy cestujícímu) přívětivá železnice. Ne všechny tamější zvyklosti se dají uplatnit v České republice, ale základní principy a detaily, které přispívají k celkově dobrému dojmu, by bezesporu aplikovatelné byly.

Předchozí stránky názorně ukázaly, že při investičních akcích nelze hledět jen na úpravy konstrukce železniční trati a zabezpečovacího zařízení. Zařízení pro osobní přepravu, jejichž podobu a stav citlivě vnímá cestující veřejnost, jsou jedním z faktorů, jimiž se železnice, coby druh dopravy, představuje zákazníkům. A právě proto si zaslouží mnohem hlubší pozornost, než jim bývá leckdy věnována.

Obr. 3.25 – Interlaken Ost – terminál VHD

3.8 Literatura

- [1] KUBÁT, Bohumil, JACURA, Martin, VACHTL, Martin, TÝFA, Lukáš. Možnosti řešení nástupišť při úpravách železničních stanic v České republice. In *XV. mezinárodní konference „VRT“ Modernizácia železničných tratí. Žilina* : EDIS-vydavateľstvo Žilinskej univerzity, 2007. S. I-VIII. ISBN 978-80-8070-736-1.
- [2] JACURA, Martin, KOHUTKA, Radim, TÝFA, Lukáš. Vhodné příklady řešení železničních stanic a zastávek z pohledu cestujícího. In *Verejná osobná doprava 2008*. Bratislava : KONGRES Management, 2008. S. 127-132. ISBN 978-80-89275-12-0..
- [3] HAVLENA, Ondřej, JACURA, Martin, SVETLÍK, Marián, VANĚK, Martin. Příklady úprav železničních stanic, zastávek a přestupních uzlů veřejné hromadné dopravy. *Silnice a železnice*. 2009, roč. 4., č. 2, s. 60-63. ISSN 1801-822X.
- [4] HAVLENA, Ondřej, JACURA, Martin, TÝFA, Lukáš, VANĚK, Martin. Vliv dispozičního uspořádání uzlu veřejné hromadné dopravy na přestupní dobu. In *Verejná osobná doprava 2009*. Bratislava : KONGRES Management, 2009. S. 83-86. ISBN 978-80-89275-18-2.
- [5] HAVLENA, Ondřej, JACURA, Martin, PÖSCHL, David, TÝFA, Lukáš, VANĚK, Martin. Nedostatky v úpravách přestupních uzlů. In *Konference ŽELEZNICE 2009*. Praha : SUDOP PRAHA, Správa železniční dopravní cesty, 2009. S. 147-151.
- [6] ČSN 73 4959 Nástupiště a nástupištní přístřešky na drahách celostátních, regionálních a vlečkách. 2009.